

ΡΗΞΗ

Μηνιαία εφημερίδα για την εθνική ανεξαρτησία, την κοινωνική χειραφέτηση, την οικολογία και την άμεση δημοκρατία

Έτος 9ο • Αριθμός φύλλου 113

Σάββατο 4 Απριλίου 2015

www.ardin-rixi.gr • Τιμή: 2€

● | Σήμερα

Γιάννης Ξένος
Τι συμβαίνει με τους Έλλη-
νες; Σελίδα 15

Συνέντευξη
«Γιαννιώτ'κο», μια νέα
συνεταιριστική προσπά-
θεια στην Ήπειρο Σελίδα 9

Σταύρος Χριστακόπουλος
Τσίπρας-Μέρκελ συμμα-
χία; Σελίδα 14

Κώστας Καραϊσκος
Η θράκη ως τούρκικο τσι-
φλήκι Σελίδα 5

Πέπε Εσκομπάρ
Κίνα: Οι νέοι Δρόμοι του
Μεταξιού Σελίδα 18

Τσίπρας-Μέρκελ συμμαχία!

Γ. Καραμπελιάς, «Πατριωτική Αριστερά» ή Φιλική Εταιρεία Σελ. 3

Σελ. 16
Υεμένι: Νέο μέτωπο
ενάντια στο Ιράν
Σελ. 19
ΤΤΙΡ: Προς μια ευ-
ρωαθλαντική δικτατο-
ρία των αγορών

Σελίδα 20
Ποδέμος: Θεωρία,
Επικοινωνία, Οργάνωση

Σελίδα 24
Θέατρο: Δ. Χαριτόπουλος,
Αυγά Μαύρα

Σελίδα 27
Στην κοιλιά της Αθήνας

● | εκ ΡΗΞΗΣ | Ο θίασος και ο θιασάρχης...

της Σύνταξης

Η Κρουέλα κάνει κουμάντο στη Βουλή, οι αναρχικοί στα πανεπιστήμια, οι παράνομοι μετανάστες στη Λέσβο, ο Βαρουφάκης αναγγέλλει οικονομικά μέτρα που φθάνουν το 3,9% του ΑΕΠ (!), ο Βούτσικος απειλεί με ποσιτικό γεγονός για να πλήξει τη χώρα του, ο Κουράκης και ο Μπαλιτάς κατακρεουργούν την παιδεία, κάθε οικονομική δραστηριότητα βρίσκεται στην κατάψυξη και οι Έλληνες απολαμβάνουν **νδονικά** το θέαμα.

Πέντε χρόνια κρίσης και αθλιότητας του οικονομικού και πολιτικού συστήματος, οι ΓΑΠ, Βενιζέλοι, Σμαράδες, Χρυσάνθοι, κ.λπ. και προπαντός ο γενικευμέ-

νος φιλοτομαρισμός, που ενίσχυσε όσο κανένας άλλος ο «εκουγχρονιστής» Σημίτης και οι εθνομπενιστές της Αριστεράς και της Προόδου, έκαναν πουρέ τα μυαλά των Ελλήνων, σε τέτοιο βαθμό ώστε να αναδείξουν σε τρίτο κόμμα στη Βουλή μια συμμορία ναζιζών τρίτης κατηγορίας και σε κυβέρνηση μια παρέα που από τα καφενεία και τα μπαρ των Εξαρχαιοκολωνακίων ανέλαβε να κυβερνήσει τη χώρα στη δυσκολότερη στιγμή της σύγχρονης ιστορίας της.

Η γενικευμένη απάθεια με την οποία αντιμετωπίζουν, «χωρίς περίσκεψη χωρίς αιδώ», οι Έλληνες την καθημερινή βύθιση της χώρας τους σε μια ανείπωτη παρακμή, που εγκυμονεί τον κίνδυνο μιας

καθοδικής σπείρας χωρίς τέλος, μια και δεν φαίνεται να ανακόπεται μετά από πέντε χρόνια κρίσης, και η οποία αντίθετα μοιάζει να επιταχύνεται, είναι το μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε.

Μετά τη μνημονιακή παρακμή απέναντι στην οποία υπήρχε μια κάποια αντίδραση, συνεχίζουμε στην αντημνημονιακή της συνέχεια, η ποιότητα της οποίας είχε διαφανεί ήδη από το αλαλούμ του αντημνημονιακού κινήματος.

Και, πλέον, οι αντιτάσεις, οι αντιδράσεις, το κουράγιο έχουν σχεδόν μηδενιστεί. Και η επόμενη πράξη του δράματος, **διότι δυστυχώς θα υπάρξει**, κινδυνεύει να μας βυθίσει βαθύτερα. Και δίπλα μας

βρίσκεται η Σερβία, ή η Βουλγαρία, για να μην πάμε σε άλλες πολύ τραγικότερες ιστορίες της ευρύτερης περιοχής, Ιράκ, Συρία, Λιβύη, Ουκρανία.

Δυστυχώς, η χώρα και ο λαός μας δεν παράγαγε τίποτε καλύτερο τα τελευταία χρόνια και έτσι σήμερα είμαστε όλοι κρεμασμένοι από τα χείλη του **θιασάρχη**, μήπως και **διαλύσει** με κάποια μαγική προσταγή τον ίδιο του τον θίασο! Μήπως και ο τρώσας ιάσεται! Διαφορετικά, βαδίζουμε προς γενικευμένη αποσύνθεση.

Η άραγε θα βρούμε τη δύναμη να αντιδράσουμε και να ενισχύσουμε εμείς όσες δυνάμεις θέλουν ακόμα να αντιμετωπίσουν την παρακμή;

ΡΗΞΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ
ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ
ΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Εκδίδεται από μη κερδοσκοπικό σωματείο
Ιδιοκτήτης-Εκδότης
Γιώργος Καραμπελιάς

Ομάδα έκδοσης:
Γιάννης Ξένος, Γιώργος Ρακκάς
Κωνσταντής Σεβρής, Νικόλας Δημητριάδης,
Ελένη Σαββάκη, Γιώργος Μπύρος
Κώστας Μαυρίδης
Αλέκος Μιχαηλίδης
Κωνσταντίνος Διαλεκτόπουλος

Οικονομικός υπεύθυνος
Στράτος Ιωαννίδης

Διορθώσεις-επιμέλεια κειμένων
Ελένη Ζαχαροπούλου
Χριστίνα Σταματοπούλου
Νίκη Παντελεμίδου
Γρηγόρης Αποστολίδης

Επιμέλεια έκδοσης
Νάσια Παναγοπούλου

Καλλιτεχνική Επιμέλεια
Δημήτρης Γ. Λουζικιώτης
www.louzikiotis.gr

Αθήνα
Θεμιστοκλέους 37, 106 77
Τηλ: 210 3826319 fax: 210 3839930
Θεσσαλονίκη
Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου,
Τηλ/fax: 2310 543751

E-mail: efrxi@gmail.com

Τυπογραφείο
Γ. ΤΑΣΣΙΟΠΟΥΛΟΣ-Κ. ΜΠΑΡΛΑΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
Ορφές 13, Κορωπί, 194 00 Αθήνα
Τηλ.: 210 6620734

Συνδρομές

ΣΥΝΔΡΟΜΗ (1 ΕΤΟΣ): 30 ευρώ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ:
116/772277-01 - Εθνική Τράπεζα

Η ΡΗΞΗ κυκλοφορεί στα περίπτερα όλης της Ελλάδας από το Σάββατο 2 Δεκεμβρίου 2006 και κάθε πρώτο Σάββατο του μήνα.

• Η κυκλοφορία της ΡΗΞΗΣ βασίζεται επίσης, πέρα από το πρακτορείο, στην καλή θέληση των μελών, των φίλων και των αναγνωστών της. Γι' αυτόν τον σκοπό, μπορείτε να περνάτε από τα γραφεία της εφημερίδας στην Αθήνα (Θεμιστοκλέους 37, τηλέφωνο 210 3826319), στο Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο (στην ίδια διεύθυνση, τηλ. 210 3802644), στη Θεσσαλονίκη (Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου, τηλ. 2310 543751) και να προμηθεύσετε τον αριθμό των φύλλων που επιθυμείτε.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΣΥΝΔΡΑΜΕΤΕ:

• Η ΡΗΞΗ φιλοδοξεί να εξελιχθεί σε μία εφημερίδα συμμετοχικής ιδιοκτησίας. Η κατώτερη τιμή μίας μετοχής είναι 100 ευρώ. Η κατάθεση των χρημάτων μπορεί να γίνει, κατόπιν επικοινωνίας, στον λογαριασμό που έχουμε ανοίξει γι' αυτόν τον σκοπό στην Εθνική Τράπεζα (αρ. λογ. 116/772277-01).
• Η ΡΗΞΗ επιθυμεί να διευρύνει όσο το δυνατόν τον κύκλο των συντακτών της.
Μπορείτε μας στείλετε το δικό σας άρθρο στην ηλεκτρονική διεύθυνση efrxi@gmail.com
• Η ΡΗΞΗ έχει συνδρομές. Μπορείτε, αν θέλετε, να γραφτείτε συνδρομητές, προσφέροντας έτσι μία επιπλέον οικονομική ενίσχυση για την έκδοσή της. Η ετήσια συνδρομή κοστίζει 30 ευρώ.

Το επόμενο φύλλο της ΡΗΞΗΣ θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 9 Μαΐου 2015

Στο παρά πέντε

Βόμβες Πανούση για την «Αριστερά του Τίποτα»

Με ένα κείμενο μόλις 207 λέξεων ο υπ. Δημόσιας Τάξης, Γιάννης Πανούσης, κατόρθωσε να ρίξει πολλές βόμβες στο εσωτερικό του Σύριζα. Την πέφτει πρώτα από όλα στους αναρχικούς που προβοκάρουν καθημερινά την κυβέρνηση, γράφοντας ότι πρέπει να αφήσουμε στην άκρη τα πιστοποιητικά αριστεροφροσύνης που εκδίδουν «άνθρωποι χωρίς πρόσωπο» [εννοεί τους κουκουλοφόρους].

Στη συνέχεια τα βέλη του στρέφονται και προς τον Σύριζα, λέγοντας πως «η κυβερνώσα Αριστερά», όρος που λάνσαρε ο Τσίπρας, σημαίνει ισοελευθερία, δικαιώματα, κοινωνική πολιτική, δημόσιο έλεγχο. Και συνεχίζει: «Όποιος θεωρεί ότι στο σύγχρονο διεθνές και ευρωπαϊκό πεδίο Αριστερή Διακυβέρνηση σημαίνει ανοχύρωτη χώρα και πόλη (δίχως προσωπική, κοινωνική, εθνική ασφάλεια, δίχως στρατό και δίχως αστυνόμευση, ίσως και χωρίς δικαστές ή φυλακές όποιος πιστεύει ότι τα διδάγματα της ιστορίας μας είναι περιττά (αφού όλοι οι λαοί είναι «αδελφωμένοι»-sic) και ότι η Παιδεία μας επιτρέπει κάθε ανομική πράξη (sic), τότε όχι μόνο δεν έχει σχέση με την Αριστερά, αλλά ούτε και με τη Δημοκρατία. Αυτήν την Αριστερά του Τίποτα δε τη χρειαζονται ο τόπος και ο λαός». Καλεί, λοιπόν, όλο τον Σύριζα να σοβαρευτεί και να αρχίσει να κυβερνά με βάση τις αρχές «της εμπέδωσης θεσμών, πολιτικής νομιμοποίησης και κοινωνικής συναίνεσης».

Καρφώνει όμως και συγκεκριμένα πρόσωπα, πρώτα από όλα τη Ζωή Κωνσταντοπούλου, όταν στο πρώτο υστερόγραφο του λέει: «Έχει επιστημονικό ενδιαφέρον το ότι μερικοί «καθαρόαιμοι» αριστεροί (ποιος τους έχρισε άραγε;) θεωρούν «φασιστικό» ό,τι δεν τους αρέσει και το υβρίζουν ως χυδαίο. Ίδου το ήθος των γνήσιων...» κάνοντας αναφορά στην παρέμβασή της τη Δευτέρα το βράδυ στη Βουλή ότι, όσο είναι αυτή πρόεδρος της Βου-

λής, δεν θα ακούγονται φασιστικοί και σεξιστικοί λόγοι εκεί.

Στο δεύτερο υστερόγραφο γίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρος και διερωτάται αν για κάποιους «καθαρόαιμους» αριστερούς (όπως π.χ. ο Ν. Βούτσος;) «δημοκρατική αστυνομία» είναι εκείνη που κάθεται να την καίνε οι κουκουλοφόροι.

Οι βόμβες Πανούση προκαλούν τριγμούς στην κυβέρνηση, ο Ν. Φίλης, κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος και, σύμφωνα με πολλούς, η φωνή του Τσίπρα στους βουλευτές, έσπευσε να καταδικάσει την ενέργεια του Πανούση, δηλαδή να δημοσιεύσει τις ανησυχίες του μέσω άρθρου, αλλά για το περιεχόμενο όσων έγραψε δεν τοποθετήθηκε. Στον αντίποδα, ο υπ. Παιδείας, Αριστείδης Μπαλτάς, πήρε ξεκάθαρα το μέρος του Πανούση, σχολιάζοντας σε πρωινή εκπομπή ότι «κάποιοι δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς ΜΑΤ» και επιτέθηκε σε αυτούς που καταλαμβάνουν δημόσιους χώρους που με τη νέα κυβέρνηση έχουν μείνει αφρούρητοι και προκαλούν την κυβέρνηση να βάλει τα ΜΑΤ να επέμβουν. Θέση υπέρ του Πανούση πήρε και ο Ν. Παρασκευόπουλος, υπ. Δικαιοσύνης, λέγοντας ότι ο Πανούσης είπε αυτονόητα πράγματα. Η δήλωση-στήριξη Παρασκευόπουλου έχει ιδιαίτερη σημασία, γιατί πιθανότατα το υπουργείο Δημόσιας Τάξης θα περάσει στο Δικαιοσύνης.

Ο υπ. Εσωτερικών, Ν. Βούτσος, προϊστάμενος του Πανούση, και αυτός που λέγεται ότι έχει προκαλέσει την οργή του επειδή δεν επιτρέπει στην αστυνομία να δράσει, δήλωσε ότι τα πάει πολύ καλά με τον Πανούση, αλλά δεν θέλει να σχολιάσει το άρθρο του. Οι βόμβες του Πανούση προκαλούν τριγμούς στην κυβέρνηση και την καθλούν να διαλέξει αν θα συνεχίσει να αφήνει την κατάσταση ανεξέλεγκτη ή θα περιορίσει τους αναρχικούς κόβοντας τους δεσμούς μαζί τους. Η μπάλα είναι πια στα πόδια του Τσίπρα...

Γ.Ξ.

Μηλιός μαινόμενος...

Ο Γιάννης Μηλιός είναι εδώ και μήνες κομμένος από την ηγεσία του Σύριζα και το έχει πάρει πολύ βαριά. Σε άρθρο του στο περιοδικό θέσεις, με τίτλο «Ο Γοργοπόταμος στην Αλαμάνα», αποδομεί πλήρως τα κυ-

βερνητικά πεπραγμένα. Ξεκινά ήπια λέγοντας ότι «η κυβέρνηση έχει μετατραπεί σε φιλοπαιικό διαχειριστή του υπάρχοντος συστήματος». Συνεχίζει πιο δυναμικά, «η κυβέρνηση είναι απομονωμένη σε ευρωπαϊκό πεδίο, ενώ οι «επαφές» με Κίνα και Ρωσία αποτελούν πολιτικούς εξωτισμούς που δίνουν ελπίδα μόνον σε φανατικούς εθνικιστές».

Αυτό που τον ενοχλεί πιο πολύ είναι το παιχνίδι που κάνει η κυβέρνηση με το «εθνικό», οι πολυάριθμοι «πατριωτικοί» λόγοι διαφορετικής έντασης εθνικισμού που ακούγονται συνεχώς». Οι Γερμανοί στοχοποιούνται, κατά τον Γ. Μηλιό, ως εχθροί

και κρούει τον κώδωνα μήπως αυτός ο εθνικισμός οδηγήσει σε ξενοφοβία (σ.σ. εναντίον των Γερμανών; Τι δηλαδή, δεν θα τους σερβίρουμε χωριάτικες στις ταβέρνες;). Πολλά ακόμα αναφέρει ο καθηγητής, όποιος θέλει να ξεφύγει από τη ζοφερή πραγματικότητα και να σκάσει λίγο το χειλάκι του ας συνεχίσει την ανάγνωση στο http://www.theseis.com/index.php?option=com_content&task=view&id=1276&Itemid=29 Εξάλλου θα έχει την ευκαιρία να αναγνώσει και τις σχετικές παραπομπές στον... Άκη Γαβριηλίδη, ειδικό περί του εθνικισμού.

Γ.Τα.

Μια αδιέξοδη εσωκομματική σύγκρουση

Ας δούμε τα πράγματα καθαρά. Αυτή τη στιγμή, η κυβέρνηση ούτε το... νομοσχέδιο για την ανθρωπιστική κρίση δεν μπορεί να καταθέσει στη Βουλή, δίχως να πρέπει να συγκρούεται με ένα τεράστιο μπλοκ συμφερόντων, που ξεκινάει από τον Σόμιπλε και το σύμπλεγμα ΕΚΤ-Ντόιτσε Μπανκ και καταλήγει στον πρωθυπουργό της Εσθονίας! Απέναντι σε αυτή την κατάσταση τι μας λέει ο Λαφαζάνης (με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να κάνει σεκόντιο); Ότι αφού η κυβέρνηση δείχνει να μην τα καταφέρνει να διαπραγματευτεί αξιοπρεπώς με τη Γερμανική Ευρώπη, και να της επιβάλει το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης, ας κλιμακώσουμε τη σύγκρουση μαζί της. Κοινώς, αφού αποδεικνυόμαστε αδύναμοι σε μια μεσαίας κλίμακας σύγκρουση, ας δώσουμε μια... μεγαλύτερη, σε μετωπική κλίμακα, για να σωθούμε καταφεύγοντας στη λύση της δραχμής!

Και, βέβαια, η συστηματική προώθηση αυτής της γραμμής γίνεται ολοένα και πιο έντονη από τους «λαφαζανικούς», καθώς ο Τσίπρας προσεγγίζει τη Μέρκελ, προετοιμάζοντας μια «χρυσή τομή»... ήτοι τη συνέχιση των μνημονιακών πολιτικών μετά το... μνημόνιο, με ανθρωπιστικό προσώπιο. Για τους ίδιους λόγους κλιμακώνεται και ο «κοινοβουλευτικός ακιβισμός» της Ζωής: Ο τρόπος λειτουργίας του νέου προεδρείου της Βουλής αφήνει πίσω του καμένη γη - αλλά η γη είναι του... Τσίπρα.

Διότι, στην πραγματικότητα, η εμμονή του Λαφαζάνη στην καταγγελία της Γερμανικής Ευρώπης, στοχεύει ακριβώς τον διαφαινόμενο συμβιβασμό μεταξύ Τσίπρα-Μέρκελ, και η πρόκληση διαρκών συγκρούσεων με την αντιπολίτευση που καλλιεργεί η Κωνσταντοπούλου στοχεύει επίσης στην υπονόμηση κάθε σκέψης για οικουμενική από τον Τσίπρα.

Τώρα, ποιο είναι το πραγματικό αποτέλεσμα; Κατ' αρχάς, επειδή η γραμμή του Λαφαζάνη είναι ανεδαφική, εξουδετερώνεται πλήρως οποιαδήποτε έγκυρη και εύστοχη κριτική της κυβέρνησης από τα αριστερά και η όντως, υπέρ το δέον, συμβιβαστική πολιτική του Τσίπρα με τους Γερμανούς εμφανίζεται ως μονόδρομος. Δεύτερον, με τον τρόπο που πολιτεύεται η Ζωή, για λόγους αυτοπροβολής και ναρκωθής της στρατηγικής του αντί-ζηλού της, καίει κοινοβουλευτικά όλα τα σημαντικά ζητήματα που θα έπρεπε να αντιμετωπίσει μια κυβέρνηση που αξιώνει να γίνει «όλων των Ελλήνων και των Ελληνίδων»: Γερμανικές αποζημιώσεις, εξεταστικές για το μνημόνιο, τη διαφθορά κ.ο.κ. Απελπισία...

Γ.Ρ.

«Πατριωτική Αριστερά» ή Φιλική Εταιρεία;

Η στρατηγική ενός κινήματος χειραφέτησης

Του Γιώργου Καραμπελιά

Εντυπωσιακή είναι η υποστήριξη την οποία απολαμβάνει η κυβέρνηση όχι μόνο από έναν απελπισμένο λαό, αλλά από τον ίδιο τον αντιμνημονιακό χώρο, μέσα και έξω από τον Σύριζα, και μάλιστα από την πατριωτική πτέρυγά του, που κατά τεκμήριο θα είχε μία αίτηση των διακυβευμάτων και των κινδύνων που αντιμετωπίζει η χώρα.

Από κείνους που θα έπρεπε, λογικά, να αξιολογούν το ζήτημα της υπογεννητικότητας και της δημογραφικής κατάρρευσης ως σημαντικότερο από πολλά από τα υπαρκτά ζητήματα των φαρμακοποιών, επί παραδείγματι

Από εκείνους που θα έπρεπε να αξιολογούν το ζήτημα της παραγωγικής ενδογενούς ανάπτυξης ως κατά πολύ σημαντικότερο από τον ΦΠΑ στα τουριστικά νησιά

Από εκείνους που θα έπρεπε να θεωρούν το μεταναστευτικό ως μία βόμβα όχι μόνο στα θεμέλια της κοινωνικής συνοχής αλλά και της ίδιας της εθνικής επιβίωσης, σε μία χώρα των συνόρων και στο σύνορο των κόσμων που συγκρούονται

Από εκείνους που θα έπρεπε να αντιμετωπίζουν τον εθνομηδενισμό ως τον βασικό ιδεολογικό υπεύθυνο για την διάλυση και πολιτοποίηση της ελληνικής κοινωνίας, διότι αποσυνέθεσε τη συναίσθηση του συνανήκειν των Ελλήνων και μετέβαλε σε όραμα της «επαναστατημένης» νέας γενιάς τη διάλυση της χώρας τους

Από εκείνους που θα έπρεπε να έχουν συναίσθηση πως η κρίση της εκπαίδευσης και η απομάκρυνση εκπαιδευτών και εκπαιδευόμενων από οιοδήποτε συλλογικό όραμα είναι μεγαλύτερου «δημοσιονομικού κόστους» εν τέλει από το ζήτημα των προαγωγικών εξετάσεων στις τάξεις του λυκείου

Από εκείνους που θα έπρεπε να θεωρούν ως το μεγαλύτερο πρόβλημα της χώρας την παρακμή της, που κινδυνεύει να μεταβληθεί σε πορεία χωρίς επιστροφή

Από εκείνους, που...

Και επειδή ο Σύριζα σε όλα αυτά τα ζητήματα δεν μπορούσε παρά να επιδεινώσει την ήδη αρνητική κατάσταση που είχαν δημιουργήσει οι μνημονιακοί, και όχι να τη βελιώσει, γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους, κατ'εξοχήν, δεν υποστηρίξαμε την αυτοδύναμη άνοδό του στην εξουσία. Και κάναμε ό,τι μπορούσαμε ώστε να

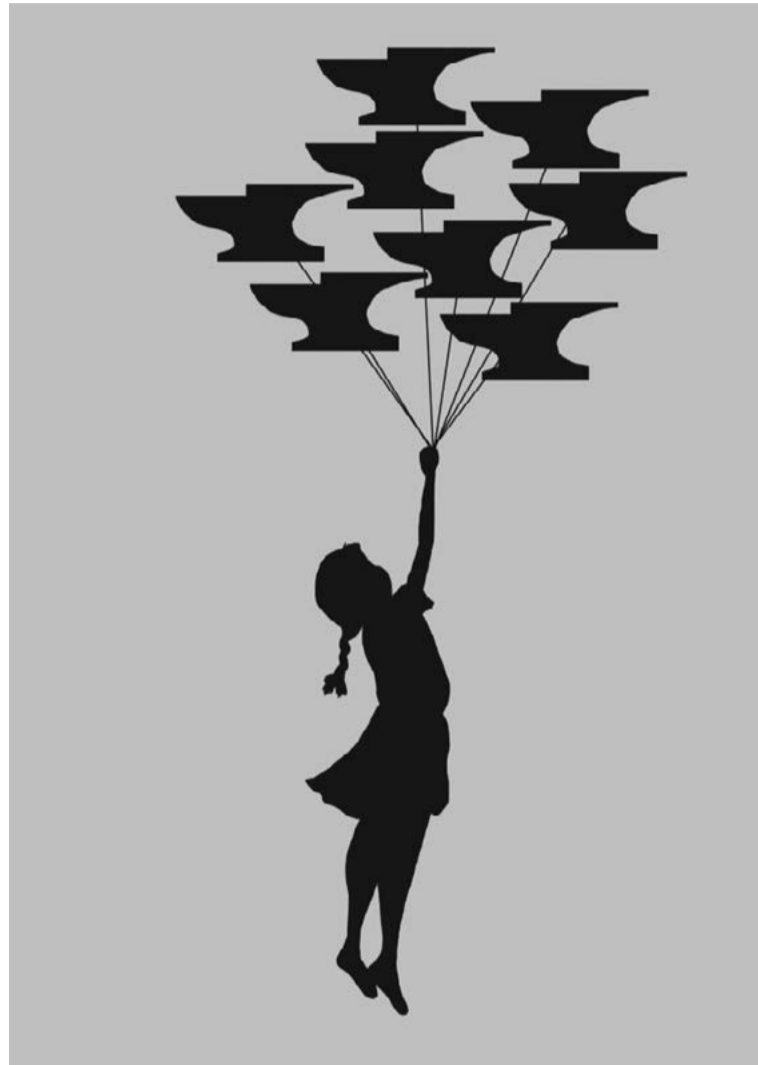
μη βρεθούν μόνοι σε αυτήν, αλλά να υπάρχει και κάποιο «πατριωτικό αντίβαρο» στην κυβέρνηση, όσο ασθενές και αν ήταν. Και ευτυχώς, ο «θεός της Ελλάδας» δεν επέτρεψε στην κυρία Κωνσταντοπούλου, την κυρία Χριστοδουλοπούλου και τον κύριο Κουράκη να κυβερνήσουν μόνοι τους και τους υποχρέωσε τουλάχιστον να συμπορευτούν με τον Καμμένο, τον Κοιζιά και... τον Ζουράρι.

Και όμως, αυτοί οι «αντιμνημονιακοί πατριώτες», με τη μία ή την άλλη δικαιολογία, για λόγους που μπορεί να αρχίζουν από την πώση των προσωπικών τους εισοδημάτων εξαιτίας της κρίσης, και να φθάνουν μέχρι την προσδοκία κάποιου προσωπικού κέρδους από τη «νέα κατάσταση» ή τις ιδεολογικές εμμονές μιας ρεβάνς εμφυλιοπολεμικού τύπου, προσποιούνται πως δεν βλέπουν την πραγματικότητα. Αντιθέτως, εξακολουθούν να ξιφουλκούν εναντίον του Άδωνι, του Σαμαρά ή του Βενιζέλου, πλειοδοτώντας στη λογική της καμένης γης.

Εάν, αντίθετα, όλα τα τελευταία χρόνια δεν έβραζαν κάτω από το χαλί, κυριολεκτικά, τις «πατριωτικές» τους θέσεις και τις αναδείκνυαν, ως την κύρια αντίθεση της χώρας – όπως και θα έπρεπε να κάνουν, σε συνθήκες κυριολεκτικής απειλής ενάντια στην πατρίδα και τον λαό μας από την τετονική Δύση και την ιολαμιστική και νεοθωμανική Ανατολή, τότε και ένας δημοκρατικός πατριωτικός χώρος θα είχε συγκροτηθεί και δεν θα αφήνιαν ανενόχλητες οι εθνομηδενιστικές δυνάμεις να κυριαρχήσουν στον αντιμνημονιακό χώρο.

Ελληνική αριστερά και εθνικοαπελευθερωτική παράδοση

Στην πραγματικότητα, λοιπόν, οι αντιμνημονιακοί μας υποτιμούν τα εθνικά ζητήματα, άσχετα με τους ισχυρισμούς τους. Γι' αυτό με τόση ευκολία μπορούν να τα ξεχάσουν και να επιδίδονται απλώς σε μια ανούσια γκρίνια, καταλήγοντας όπως πάντα στη γνωστή επωδό, «τι να κάνουμε, δεν υπάρχει άλλη διέξοδος». Τα ίδια μας λένε εδώ και... τριάντα χρόνια, άλλοτε με το ΠΑΣΟΚ, το «πατριωτικό ΠΑΣΟΚ», το ΚΚΕ, τον Συνασπισμό, τον Σύριζα, «αν υπήρχε κάτι καλύτερο θα το ενστερνιζόμαστε». Όμως έτσι ποτέ δεν δημιουργείται αυτό το «καλύτερο», διότι εξαρτάται και από τους ίδιους: έτσι άφησαν το ΠΑΣΟΚ να φθάσει στον Σημίτη, ή περιμένουν να μετρήσουν δυο τρεις ελληνικές σημαίες στις προεκλογικές συγκεντρώσεις του ΚΚΕ ή του Σύριζα, για έχουν το άλλοθι της προσκόλλησής τους σε μηχανισμούς

που από τη φύση τους είναι εθνομηδενιστικοί, οι δε «πατριωτικές» τους συνιστώσες αποτελούν άλλοθι των αριστερών «πατριωτών» και κοροϊδία για το «λαϊκιστικό πόπολο».

Γιατί, δυστυχώς, το ζήτημα πάει πολύ βαθιά. Υπάρχει ένα βασικό πρόβλημα με ολόκληρη την κουλτούρα της αριστεράς σε μια χώρα όπως η Ελλάδα, αποικιοποιημένη και υποταγμένη επί οκτώ αιώνες στους δυνάστες

Χρειάζεται σαφής διαχωρισμός από το υπάρχον πολιτικό σκηνικό και την κυβέρνηση και συγκρότηση –επί τέλους– ενός αυτόνομου κινήματος.

και τους αποικιοκράτες της Δύσης και της Ανατολής: Ότι οι κοινωνικές και ταξικές αντιθέσεις ήταν πάντοτε υποταγμένες και παράγωγες αυτής της βασικής αποικιακής κατάστασης της χώρας. Όταν σε μια τέτοια χώρα προτάσσεται η «ταξική» και «κοινωνική» αντίθεση έναντι της εθνικής, τότε ο «εθνομηδενισμός» καθίσταται αναπόφευκτος, διότι ανταποκρίνεται στη στρεβλή εικόνα που έχουν κατασκευάσει για τη χώρα τους κάποιες ελίτ διανοουμένων και ανώτερων μεσαίων στρωμάτων, βαθιά αποικιοποιημένες από το δυτικό φαντασιακό.

Και μόνο σε στιγμές ξένης κατοχής η ελληνική αριστερά εγκατέλειπε τον δυτικότροπο μαρξισμό της για να αποδεχτεί τον εθνικοαπελευθερωτικό «μαρξισμό» των Κινέζων, των Βιετναμέζων ή του Γκεβάρα. Στις άλλες περιόδους θα εκστρατεύει εναντίον της «μπερλιαστικής Ελλάδας» το 1922, θα προωθεί το «μακεδονικό», στην Κύπρο θα αρνείται να συνταχθεί με τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα και στην ύστερη μεταπολίτευση θα μεταβληθεί σε ιδεολογικό όχημα της παγκοσμιοποίησης στην οποία μετέλλαξε τον «διεθνισμό» της.

Ακριβώς γι' αυτό οι πατριωτικές συνιστώσες δεν μακροπρόθευαν στα

εθνομηδενιστικά κόμματα ή απορροφούνταν από αυτά, όπως συνέβη στο παρελθόν με τον Γλέζο, τον Λαφαζάνη ή τον Αλαβάνο.

Απλώς χειροκροτητές;

Σήμερα, επειδή βρισκόμαστε και πάλι σε συνθήκες οιοει κατοχής, τα πατριωτικά αισθήματα αναδεικνύονται και πάλι. Μήπως λοιπόν θα έπρεπε να «ενιοχούσουμε» την προσπάθεια της συγκυβέρνησης, ως εξ ανάγκης πατριωτικής, παρά τις εθνομηδενιστικές κορώνες του Μπαλά ή της Χριστοδουλοπούλου;

Αυτό είναι το επείγοντα όσον τον υποστηρίζουν «κριτικά» και συμπορεύονται μαζί του. Δεν βλέπουν όμως πως ο αντιμνημονιακός πατριωτισμός είναι βαθύτατα νοθευμένος και επηρεασμένος από την οικονομιστική μονομέρεια. Ο πατριωτισμός για τον «αριστερό πατριώτη» Λαφάζανη, τον Μανόλη Γλέζο ή τον «Δρόμο της Αριστεράς» συνίσταται στην καταγγελία της «κωλοτούμπας» του Τσίπρα, και εκεί συναντιούνται με τον εθνομηδενιστή Νταβανέλο ή την επίσης εθνομηδενίστρια «Ζωή»!

Άραγε ο Λαφάζανης, που μας σπρώχνει προς τη δραχμή και το αναγκαστικό τει α τει με τη νεοθωμανική Τουρκία, λειτουργεί περισσότερο «πατριωτικά» από τον εθνομηδενιστή και ευρωπαϊστή Παπαδημούλη; Δυστυχώς αμφιβάλλω, παρ' ότι φίλος μου ο πρώτος, διότι υποψιάμαι το γεγονός ότι μεσοπρόθεσμα ο μεγαλύτερος κίνδυνος για μια αποδυναμωμένη Ελλάδα έρχεται από τα ανατολικά, διότι δημιουργεί τελεσίδικα τελεσμένα, πληθυσμιακά και γεωγραφικά. Και αυτό το γνωρίζει η Κύπρος καλύτερα από όλους.

Κατά συνέπεια, μόνο η δημιουργία, το ταχύτερο δυνατό, ενός πατριωτικού δημοκρατικού πόλου, που έχει αποκοπεί από τον ομφάλιο λώρο του δυτικού μαρξισμού και αντλεί από την ιδιοπροσωπία και τα προβλήματα της χώρας του, μπορεί να προσφέρει οποιαδήποτε απάντηση στο απόλυτο αδιέξοδο που βιώνουμε και να συμβάλει ενεργά και στη στήριξη οιοωνδήποτε θετικών κινήσεων από την πλευρά των κυβερνητικών. Διαφορετικά θα μείνουμε να κλαίμε τη μοίρα μας και η καταστροφή θα πλησιάζει.

Αλλά για να γίνει κάτι τέτοιο χρειάζεται σαφής διαχωρισμός από το υπάρχον πολιτικό σκηνικό και την κυβέρνηση και συγκρότηση –επί τέλους– ενός αυτόνομου κινήματος. Για μια νέα «Φιλική Εταιρεία», καθόλου τυχαία, ο Σιατίστης Παύλος μίλησε.

Έκφραση αδύναμης εθνικής κυριαρχίας

Η «ασάφεια» ως πολιτική συγκάλυψης των αντιφάσεων

Του **Εκ Βερούας**

«οι ελληνικές αρχές έχουν την κυριότητα των μεταρρυθμίσεων και θα παρουσιάσουν έναν πλήρη κατάλογο συγκεκριμένων μεταρρυθμίσεων τις επόμενες μέρες»

Συμφωνία 7μερούς, 20/3/2015

Η συμφωνία της 7μερούς, για την επιτάχυνση της υλοποίησης της απόφασης του Γιούρογκρουπ, της 20^{ης} Φεβρουαρίου, ξεκαθαρίζει το νόημα και τη γεωγραφία της «δημιουργικής ασάφειας», που επικαλέσθηκε ο Έλληνας υπ. Οικονομικών.

Η ασάφεια είναι όρος συγκάλυψης της σχέσης προϊσταμένου (κράτη-δανειστής) και υφισταμένου (ελληνικές αρχές) και του μύθου της «διαπραγμάτευσης». Η δυνατότητα δημιουργικής ασάφειας, που εμπεριέχεται στις λέξεις «κυριότητα των μεταρρυθμίσεων», ακυρώνεται πάραυτα εντός της αντιδημιουργικής σαφήνειας της φράσης «παρουσίαση... των μεταρρυθμίσεων» στους θεσμούς των δανειστών, οι οποίοι και θα τις κρίνουν, σε χρό-

νο μάλιστα που αυτοί ορίζουν.

Η ασάφεια στις διεθνείς σχέσεις είναι ένα εργαλείο διαχείρισης του καθεστώτος μειωμένης εθνικής κυριαρχίας. Υπάρχει από την αρχή του ελληνικού κράτους, στις διαδικασίες υποστασιοποίησης του εντός των συμφερόντων των ισχυρών κρατών. Έτσι, στον προσδιορισμό των δικαιοδοσιών των Προστάτιδων Δυνάμεων η ασάφεια ήταν σκόπιμη, γιατί έκανε πιο ευέλικτες τις επεμβάσεις τους, χωρίς να επιβαρύνονται με συγκεκριμένες δεσμεύσεις. Ο χαρακτηρισμός, από την ελληνική Γερουσία, του πρωτοκόλλου δημιουργίας του ελληνικού κράτους (1830), ως «αιώνια σκλαβιά», υπονοούσε τη σαφήνεια του καθεστώτος της αδύναμης εθνικής κυριαρχίας.

Σήμερα, η ασάφεια χρησιμοποιεί-

ται από τους εγχώριους κοιζιμπάσπιδες, για να υποστασιοποιούν, από τη μία, τον μύθο της ευρωπαϊκής αλληλεγγύης και, από την άλλη, να συγκαλύπτουν τη σαφήνεια της εθελοδοουλίας τους (προηγούμενη κυβέρνηση) ή της ανημποριάς τους (σημερινή κυβέρνηση). Έτσι, το ζήτημα των γερμανικών αποζημιώσεων καλύπτεται με πέπλο ασάφειας, αφού, όταν η κυβέρνηση απευθύνεται στους Έλληνες, η διεκδίκηση είναι υλική, όταν όμως απευθύνεται στους Γερμανούς είναι μόνον ηθική. Το κείμενο της τετράμηνης επέκτασης του μνημονίου, που υπέγραψε η σημερινή κυβέρνηση, είναι πανομοιότυπο με το κείμενο της δίμηνης, που υπέγραψε η προηγούμενη. Το «1-μείλι μεταρρυθμίσεων» Βαρουφάκη είναι της ίδιας λογικής με του Χαρδούβελν. Τα αποκρύ-

βουν όμως, ίσως από... ντροπή. Αυτό που τα κράτη-δανειστής αποκαλούν «συνομιλίες», η κυβέρνηση κομπορημονεί ότι πρόκειται για «διαπραγματεύσεις». Η ασάφεια χρησιμεύει για να εκφυλίσει σταδιακά τις προεκλογικές υποσχέσεις και τους λεονταρισμούς. Η έμφαση στη σημειολογία και την ορολογία υπαγορεύεται απ' αυτές τις ανάγκες. Η μετονομασία της «τρίοικας» σε «θεσμούς» δεν διαφοροποιεί καθόλου το περιεχόμενό τους, όπως το προσδιόρισε η 7μερής ως «αποστολές διερεύνησης δεδομένων». Τα μνημόνια καταγγέλλονται εντός των τειχών, αλλά ανανεώνονται εκτός. Και όλα αυτά γιατί οι εξωτερικοί δανεισμοί, πάνω στους οποίους οικοδομούνται σχέσεις εθελοδοουλίας και ανημποριάς, πραγματοποιούνται μόνον αν η κυβέρνηση και το κράτος τεθούν υπό την επιτροπεία των κρατών-δανειστών.

Για να θεωρηθεί εθνικά κυρίαρχο ένα κράτος θα πρέπει πρωτίστως να ελέγχει το πλεόνασμα που παράγει ο λαός και να ρυθμίζει το χρέος με δικούς του κανόνες. Το ελληνικό κράτος, σ' αυτή τη συγκυρία, για να ανακτήσει κυριαρχία θα πρέπει είτε να πείσει τους εταίρους-δανειστής ότι το χρέος είναι επαχθές και επονεϊδί-στο, είτε να το διαχειριστεί μονομερώς,

πράγμα που απαιτεί την έξοδο από την ευρωζώνη. Όσο παραμένει στην ευρωζώνη απειλείται με κατασχέσεις, αφού, με το μνημόνιο του Μαρτίου 2012, τα ελληνικά ομόλογα υπήχθησαν στο αγγλικό δίκαιο. Αν ορίσουμε ως ύψιστο αγαθό την εθνική κυριαρχία και όχι το ευρωπαϊκό κεκτημένο, τότε, η έξοδος από το ευρώ γίνεται μια αναγκαία, αν και όχι επαρκής συνθήκη, για την επίτευξη της, αφού μόνο έτσι μπορεί, με μονομερή νομοθετική πράξη της Βουλής, να προχωρήσει το κράτος σε αναδιάρθρωση του χρέους, με νόμιμο τρόπο, αποπληρώνοντάς το με εθνικό νόμισμα, εξουδετερώνοντας όμως το «δικαίωμα» των κρατών-δανειστών κατάσχεσης της κινητής και ακίνητης περιουσίας του.

Η κυβέρνηση φαίνεται να συνθλίβεται στη χοντροκομμένη αντίφαση που δημιουργήσε προεκλογικά, ανάμεσα στην κατάργηση του μνημονίου με μονομερή πράξη της Βουλής και στην πάση θυσία παραμονή στην ευρωζώνη. Επειδή η σύνθεση της αντίφασης είναι αδύνατη, γ' αυτό προσπαθεί να τη διαχειριστεί μέσα από την ασάφεια όρων και πολιτικών, εξασφαλίζοντας πρόσκαιρα τη λαϊκή ανοχή, με τίμημα όμως την κλιμάκωση της απώλειας εθνικής κυριαρχίας.

Παρασιτισμός - Νεοθωμανισμός, αλλά και Κύπρος και Βαλκάνια

Ακτινογραφία των εμπορικών ισοζυγίων Ελλάδας και Κύπρου

Η Γιούροστατ ανακοίνωσε τα πιο πρόσφατα στοιχεία για τη σύνθεση του εμπορικού ισοζυγίου των χωρών-μελών της Ε.Ε.

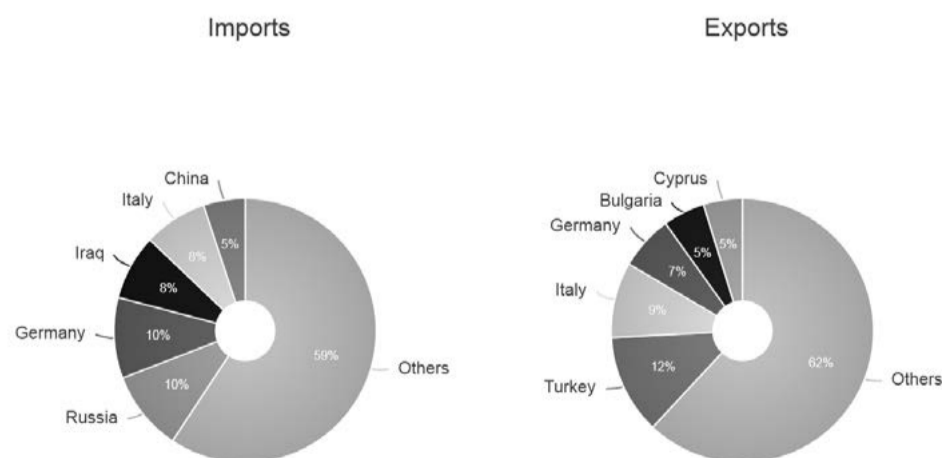
Στην περίπτωση της Ελλάδας, η Γερμανία (10%), η Ρωσία (10%), το Ιράκ (8%), η Ιταλία (6%) και η Κίνα (5%) κυριαρχούν στις εισαγωγές. Στις εξαγωγές, πρώτη έρχεται η Τουρκία (12%) κι ακολουθούν Ιταλία (9%), Γερμανία (7%), Βουλγαρία (5%) και Κύπρος (5%).

Για την Κύπρο, στις εισαγωγές πρώτη έρχεται η Ελλάδα (24%) και ακολουθούν Ισραήλ (10%), Ηνωμένο Βασίλειο (7%), Ιταλία (7%) και Γερμανία (7%). Στις εξαγωγές, και πάλι πρώτη η Ελλάδα (16%) και ακολουθούν: Ηνωμένο Βασίλειο (10%), Ισραήλ (3%), Κίνα (3%).

Αναλύοντας τα στατιστικά, αξίζει κανείς να σχολιάσει τα εξής:

Α) Ο παρασιτικός ρόλος του ελλαδικού κράτους εντός της Ε.Ε. συνεχίζεται αλώβητος από την κρίση: Η χώρα μας εξακολουθεί να εισάγει προϊόντα υψηλής προστιθέμενης αξίας από τη Γερμανία και την Ιταλία και να εξαγει σ' αυτές ακατέργαστα αγροτικά προϊόντα.

Trade in goods by top 5 partners of Greece, 2014

Β) Ιράκ και Ρωσία πρωτοστατούν στις ενεργειακές εισαγωγές της χώρας. Η αναμικτή ελληνική παραγωγή (πλαστικά κ.ο.κ.) βασίζεται στα πετρελαιοειδή.

Γ) Το εμπορικό ισοζύγιο με την Τουρκία (και το ίδιο ισχύει για τις επενδύσεις) έχει την ίδια υφή με εκείνη που είχε το αντίστοιχο του ελλα-

δικού χώρου επί... οθωμανοκρατίας: Το οθωμανικό πολιτικό «κέντρο» απομυζά την ελληνική «περιφέρεια», απορροφώντας τα προϊόντα, τα κεφάλαια και τους ανθρώπους της (βλέπε τη νέα τάση φυγής εργατικού δυναμικού προς την Τουρκία). Αντίθετα, οι επενδύσεις της Τουρκίας, και οι εισαγωγές της, είναι ακόμα πολύ αναμικτές. Προς το παρόν, δηλα-

δή, εξάγουμε ανθρώπους, κεφάλαια και προϊόντα και εισάγουμε... υποσχέσεις για πολιτική «προστασία» και «ασφάλεια» (sic!), δηλαδή εισάγουμε... νεοθωμανισμό.

Δ) Πριν από μερικές εβδομάδες, ο υπουργός Οικονομίας της Κύπρου, Χάρης Γεωργιάδης, ισχυρίστηκε ότι, με το ελλαδικό κράτος η Κύπρος διατηρεί «πολιτιστικούς δεσμούς και μόνο». Και αυτό, θέλοντας να δικαιολογήσει το απόλυτο χάσμα που καταγράφηκε μεταξύ των δύο ελληνικών κρατών -όταν ο Σόιμπλε «έτρωγε ζωντανό» τον Γ. Βαρουφάκη στο Γιούρογκρουπ. Τα στοιχεία διαψεύδουν τον Χάρη Γεωργιάδη, καθώς (παρά τις φιλότιμες προσπάθειες της κυβέρνησής του, όπως και της προηγούμενης κυβέρνησης Χριστόφια) το ελλαδικό κράτος παραμένει ο κυριότερος εμπορικός εταίρος της Κύπρου.

Ε) Η παρουσία της Βουλγαρίας και της Κύπρου στον κατάλογο των ελληνικών εξαγωγών καταδεικνύει ότι μια στρατηγική ελλαδοκυπριακής ενότητας, όπως και μια βαλκανική οικονομική στρατηγική για την Ελλάδα είναι εφικτή, καθώς ανταποκρίνεται σε μια υπαρκτή, αν και σήμερα δευτερεύουσα, τάση.

«Υπό την απειλή κανονιοφόρων»

Κυπριακό: Σκηνικό επανέναρξης συνομιλιών, εκδηλώσεις στα Κατεχόμενα και ... «όλα στο τραπέζι»;

Του **Αλέκου Μιχαηλίδη**

Στην Κύπρο φτάνει τη Δευτέρα ο ειδικός απεσταλμένος του Γ.Γ. του ΟΗΕ, Έσπεν Μπαρθ Άιντα, σε μια προσπάθεια να κλειδώσει η επανέναρξη των διαπραγματεύσεων για το Κυπριακό. Ο Άιντα έρχεται τη μέρα που λήγει η παράνομη τουρκική NAVTEX και ενώ το ερευνητικό Μπαρμπαρός έχει αποχωρήσει από τις κυπριακές θάλασσες, με σκοπό, μάλλον, να ανακοινώσει ο ίδιος την επανέναρξη των συνομιλιών, μετά από χωριστές συναντήσεις με τον πρόεδρο Αναστασιάδη και τον κατοχικό ηγέτη Ντερβίς Έρογλου.

Εν τω μεταξύ, είναι λογικό οι συνομιλίες να επαναρχίσουν μετά τις παράνομες εκλογές της 19^{ης} Απριλίου στα Κατεχόμενα. Εκεί όπου ο Έρογλου θα δώσει μάχη στήθος με στήθος με τον ανθυποψήφιο του, Μουσταφά Ακιντζι, ο οποίος παρουσιάζεται ως ο διαλλακτικός υποψήφιος που θα οδηγήσει στη λύση του Κυπριακού. Άλλωστε, ΜΜΕ στα Κατεχόμενα μιλούν για «αέρα ΣΥΡΙΖΑ» στις εκλογές, ανα-

φερόμενα στον Ακιντζι, που διετέλεσε και δήμαρχος της κατεχόμενης Λευκωσίας. Δημοσιογραφικοί κυπριακοί κύκλοι, πάντως, δεν περιμένουν να χάσει ο Ντερβίς Έρογλου. Παράλληλα, ο ίδιος ο Έρογλου συνεχίζει στο κλίμα που τον συνήθισε η κοινή γνώμη. Δήλωσε έκπληκτος για τις αναφορές του **Προκόπη Παυλόπουλου** και του **Νίκου Αναστασιάδη** σε τουρκική κατοχή, ισχυριζόμενος ότι η μόνη κατοχή αφορά στην «κατοχή» της έδρας της κυβέρνησης της Κυπριακής Δημοκρατίας από την ελληνοκυπριακή πλευρά. Κατηγόρησε μάλιστα την Ελλάδα ότι κατέστρεψε τη συνεταιρική Δημοκρατία.

Οι «διακοινοπικές» συνομιλίες, λοιπόν, αναμένεται να επαναρχίσουν το πρώτο δεκαήμερο του Μαΐου, χωρίς να φαίνεται κάποιο φως στο τούνελ, καθώς κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος ως προς τις βλέψεις της Τουρκίας και τις επόμενες κινήσεις της. Το τοπίο είναι θολό, όχι μόνο εξαιτίας της αδιαλλαξίας των θυτών, αλλά και εξαιτίας των συνεχιζόμενων υποχωρήσεων των θυμάτων.

Υπενθυμίζεται ότι ο πρόεδρος

Αναστασιάδης έχει ήδη δηλώσει πως το θέμα των υδρογονανθράκων μπορεί να συζητηθεί σε μεταγενέστερο στάδιο των συνομιλιών, την ώρα που αντιπολιτευόμενα κόμματα στο νησί μίλησαν για «ειλημμένες υποχωρήσεις» της ε/κ πλευράς στο θέμα της υλοποίησης του ενεργειακού σχεδιασμού και συμμόρφωση προς τις τουρκικές αξιώσεις. Όλα αυτά, χωρίς να δεσμευτεί η Άγκυρα ότι δεν θα επαναληφθούν οι προκλήσεις στην κυπριακή ΑΟΖ.

Παράλληλα, καθίσταται σημαντική και η στάση των Βρετανών.

Ακυρώθηκε, λόγω εξελίξεων στις συζητήσεις για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, η πολυσυζητημένη επίσκεψη του Βρετανού ΥΠΕΞ **Φίλιπ Χάμοντ**, ο οποίος θα συναντούσε τον Αναστασιάδη στις 31 Μαρτίου και τον Ντερβίς Έρογλου την 1^η Απριλίου, στα Κατεχόμενα. Οι Βρετανοί επιμένουν να προκαλούν με ενέργειες που δεν θα οδηγήσουν στην επίλυση αλλά στη μεγιστοποίηση του προβλήματος.

Εν τέλει, ακόμα και τώρα που το **Μπαρμπαρός** αποχώρησε από τα κυπριακά χωρικά ύδατα, η «απειλή των κανονιοφόρων», φράση που χρησιμοποιεί ο πρόεδρος όταν αναφέρεται στην αποχώρηση από τις διαπραγματεύσεις, είναι υπαρκτή. Δεν εγγυάται κανείς ότι η Άγκυρα, το ψευδοκράτος, ο **Έρογλου**, ο **Έρντογάν** και ο **Νταβούτογλου** θα σταματήσουν τις απειλές και τις προκλήσεις, ούτε κι αν τους παρακωρηθεί το 100% των υδρογονανθράκων. Η Κυπριακή Δημοκρατία βρίσκεται ήδη σε άτακτη υποχώρηση. Ελέω των συνομιλιών (και όχι κατ' ανάγκην της «ευκαΐας» λύσης), η κυβέρνηση δεν προστατεύει καν το «όπλο» του φυσικού αερίου, περιμένοντας την Τουρκία να αλλάξει στάση και πολιτική. Πώς;

Η Θράκη ως τουρκικό τσιφλίκι

Η κοπνοπαραγωγή της Ροδόπης υπό τον έλεγχο του Λεβέντ!

Από τον **«Αντιφωνητή»** [17/03/2015]

Κάποτε έρχεται ή στιγμή που τά άσπεια τελειώνουν. Συνήθως ή στιγμή αυτή είναι του λογαριασμού: όταν πιά καλείται κάποιος να πληρώσει τήν χρόνια αδυναμία – αδράνεια – άνοησία του με τό ανάλογο τίμημα. Κάπως έτσι μās φάνηκε ή είδηση («Χρόνος», 12/3/2015) πώς ό γιός του Σαδικ, Λεβέντ Άχμέτ, ανέλαβε για 10 χρόνια μάνατζερ στην νεότευκτη Α.Ε. «Μπασμάς Θράκης» τών κοπνοπαραγωγών του νομού μās. Έτσι, μετά τόν κομβικό του ρόλο στην διεθνή έμπορία του βαμβακιού μās, ό πολυτιμότερος κοπνός τής περιοχής περνάει κι αυτός στά χέρια του Λεβέντ! Μιλάμε για 15.000 οικογένειες τής Ροδόπης που θά εξαρτώνται άμεσα οικονομικά από τόν κληρονόμο του Σαδικ! Και νά πεις ότι ό ίδιος έχει κάποια σχέση με τήν έπεξεργασία ή με τήν μεταποίηση του προϊόντος; Άπλός μεσάζων είναι και με τήν εταιρεία του DCT διαθέτει τό έλληνικό προϊόν κυρίως σέ τρίτες χώρες (Ιαπωνία, Λατινική Αμερική κτλ)!

Δέν ξέρω τί μυαλά κουβαλάμε πιά σ'

αυτή τή χώρα. Έκχωρήσαμε πρώτα τό φανταστικό μās στους Όθωμανούς δήμιους τών παππούδων μās, κοιτώντας τους πιά όχι ως λέπρα τής έλληνικής γής – όπως ανέκαθεν λειτούργησαν – αλλά ως τέως συγκατοίκους και παλιόφιλους. Πάμε άγληδόν στην Τουρκία διακοπές, βλέπουμε τά κρετίνικα σήριαλ τους, μαθαίνουμε τή γλώσσα τους...

Σέ ποιόν κωλοέλληνα τώρα νά μιλήσεις και νά καταλάβει ότι ό τόπος μās βαθμηδόν έκχωρείται στις όρέξεις του έχθρου; Τί νά πεις στον κάθε χαννοπολίτη για τίς σχέσεις του «έπιχειρηματία» με τήν πολιτική έλίτ τής γείτονος (ή γυναικα του Έρντογάν ήρθε στην Κομοτηνή μόνο για τό ...σουνέτ του γιού του Λεβέντ) και άλλες ύπηρεσίες (βλ. στη φωτό τόν Λεβέντ στό κέντρο και στό δεξί του χέρι τόν Σουνοσί Μισιρλιόγλου που χτύπησε τόν νόμιμο ιμάμη στη Ρόδο και απέλαθηκε μετά τήν καταδίκη του); Τί νά πεις όταν μόλις προχθές ή «πατριωτική» ΝΔ τών Σαμαρά – Σταμάτη τόν έκλιπαρούσε νά κατέβει μαζί τής για βουλευτής; Όσο για τό «έλληνικό κράτος»... Είπαμε, φτάνει με τά άσπεια.

Από τη Λευκωσία, στο Κομπάνι

«Πρωτοβουλία Μνήμης Θεόφιλου Γεωργιάδη»

Ιδρύθηκε στην Κύπρο η Πρωτοβουλία Μνήμης Θεόφιλου Γεωργιάδη. Αναδημοσιεύουμε από την ανακοίνωση της πρωτοβουλίας: «21 χρόνια μετά την άνανδρη δολοφονία του Θεόφιλου Γεωργιάδη αποφασίσαμε, αναλαμβάνοντας τις δικές μας ευθύνες, να σημάσουμε την έναρξη μιας σειράς δράσεων που θα φέρουν τον τίτλο «Πρωτοβουλία μνήμης Θεόφιλου Γεωργιάδη» και τον σκοπό, όχι μόνο της επιβίωσης της ίδιας της μνήμης, αλλά και της αναζωπύρωσης του αγώνα για την απελευθέρωση του τόπου, στον οποίο πρωτοστάτησε ο ήρωας Θεόφιλος Γεωργιάδης.

Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης, που στις 10 το βράδυ της 20ης Μαρτίου 1994, δολοφονήθηκε από πράκτορα των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών, έξω από το σπίτι του στην οδό Θουκυδίδη στην Αγλαντζιά της Λευκωσίας. Ο ήρωας Θεόφιλος Γεωργιάδης, που έκανε τρόπο ζωής την Επιτροπή Αλληλεγγύης στο Κουρδιστάν, που βρέθηκε νεκρός, αγκαλιά με το περιοδικό «Φωνή του Κουρδιστάν» που εξέδιδε η Επιτροπή. Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης, που δεν σταμάτησε να φωνάζει για τα δίκαια του κυπριακού Ελληνισμού, για τον τερματισμό της κατοχής, για την εξακρί-

βωση της τύχης των αγνοουμένων. Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης που –αλύγιτος και αιώνιος– κατανόησε πως η συναδέλφωση με σκλαβωμένους λαούς είναι αναπόφευκτη».

Ήδη η Πρωτοβουλία, οργάνωσε μια επιτυχημένη ημέρα δράσεων, την επέτειο της δολοφονίας του Θ. Γεωργιάδη (20/03/2015), με διαδήλωση που κατέληξε στο οδόφραγμα του Λήδρα Παλλάς στην Λευκωσία, όπου πραγματοποιήθηκε εκδήλωση στην μνήμη του. Ακολούθησαν και άλλες, μικρότερες και συμβολικές δράσεις αλληλεγγύης στον αγώνα των Κούρδων για αυτοδιάθεση.

Μετρό Θεσσαλονίκης

Η «μαύρη τρύπα» του αθηνοκεντρικού κράτους των εργολάβων

Του Γιώργου Ρακκά

Όποιος θέλει να καταλάβει επακριβώς τη φύση αυτού που λέμε «αθηνοκεντρικό κράτος-παράσιτο των εργολάβων», δεν έχει παρά να ασχοληθεί με το μετρό της Θεσσαλονίκης. Ένα μνημείο που μας υπενθυμίζει ότι ο εκρηκτικός συνδυασμός βλακειάς, άγνοιας, υστεροβουλίας, πολιτικής τυφλότητας και δόλου είναι όχι μόνον ανίκητος, αλλά μπορεί να φέρει ολόκληρη πόλη σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Τις πταίει; Κατ' αρχάς ο Σουφλιάς, που αποφάσισε να ξεκινήσει το έργο, ενώ υπήρχαν σοβαρές ενστάσεις οι οποίες επαληθεύθηκαν ΟΛΕΣ (αρχαία, υπόγεια ύδατα, χάος απαλλοτριώσεων), και μάλιστα με τη χειρότερη δυνατή μέθοδο κατασκευής (μηχανική μελετοκατασκευή). Δεύτερον, οι εργολάβοι, οι οποίοι καταφάνως χρησιμοποιούν το αδιέξοδο για να εκβιάζουν την πολιτεία με ρήτρες και εξωσυμβατικές απαιτήσεις –είναι και αυτή μια ασφαλής μέθοδος κερδοφορίας γι' αυτούς.

Τέλος, οι εκάστοτε κυβερνήσεις, που ιδιαίτερα από το 2010 και μετά έβλεπαν το ταμείο του έργου, σαν "τρύπιο κουμπιάρ" και κατά το δοκούν μετέφεραν πόρους και κεφάλαια από αυτό για άλλες χρήσεις. Και όλα αυτά, πασπαλισμένα με έναν απίστευτο πόλεμο επικοινωνίας, προσηματικών καταγγελιών, ήξεις αφήξεις και άλλα προπαγανδιστικά τεχνάσματα: Για να πετάει ο ένας το μπαλάκι στον άλλον και να παίζουν την ομηρεία μιας ολόκληρης πόλης στην «κολυκυθιά».

Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η περιπέτεια των αρχαιολογικών ευρημάτων στον σταθμό Βενιζέλου. Με την αποκάλυψή τους, ο τότε υπουργός Πολιτισμού, Τζαβάρας, και το ΚΑΣ γνωμοδότησαν στη μεταφορά τους για να κατασκευαστεί ο σταθμός. Λεπτομέρεια: Το ΚΑΣ, έκανε γνωμοδότηση από μακριά, δεν πήγε καν στο εργοτάξιο. Κάι που έπραξε ο **Πάολο Οντόρικο**, διευθυντής του Κέντρου Βυζαντινών και Νεοελληνικών Σπουδών της Διευθυντής Σπουδών στη Σχολή Ανώτατων Σπουδών στις Κοινωνικές Επιστήμες στο Παρίσι, για να μείνει με το στόμα ανοικτό μπροστά στην καταπληκτική αρχαιολογική αξία των ευρημάτων, τα οποία αποκάλεσε «**Η Πομπηία της Θεσσαλονίκης**», ένα καταπληκτικό δείγμα καταγραφής 1.000 χρόνων ιστορικής συνέχειας μέσα από την τμηματική αποκάλυψη της «μέσης οδού», που διέσχισε την πόλη καθ' όλη τη διάρκεια της βυζαντινής της περιόδου! Η απάντηση από την πλευρά της πολιτείας ήταν... άμεση: Έθεσαν το δίλημμα, αρχαία ή μετρό, και καταλόγησαν όλες τις ευθύνες που φέρουν οι ίδιοι για την απόφαση να κατασκευαστεί αυτό το τερατώδες έργο με αυτό το βλακώδη τρόπο σε όσους... ανηδρούσαν στη μεταφορά-καταστροφή των ευρημάτων από τον τόπο που βρέθηκαν!

Το γενικό συμπέρασμα είναι ότι το έργο έχει βελτιώσει –με ένα 35% να έχει μόνον τελειώσει, ενώ η αρχική πρόβλεψη ολοκλήρωσης ήταν για το...2012.

Δεύτερο τραγικό συμβάν, ο σταθμός της **Δελφών**: Εκεί, λόγω της προβληματικής μεθόδου κατασκευής, αλλά και από σχεδιαστική αστοχία, το εργοτάξιο του σταθμού μεταφέρθηκε μερικά μέτρα, με συνέπεια να αποκλειστεί όλος ο δρόμος. Το 2011 είπαν ότι αυτό θα γίνει για δέκα μήνες. Πλέον, έχουμε... 2015! Κάπως έτσι, απονεκρώθηκε ολόκληρη η γειτονιά, που κάποτε ήταν ιδιαίτερα ακμάζουσα: Οι καταστηματαρχές καταστράφηκαν, ενώ μαζί με τον δρόμο αποκλείστηκε... ένα σχολείο και ένα νοσοκομείο (!). Συμπέρασμα: Αν αντί για το μετρό, το κράτος... βομβάρδιζε τη γειτονιά, τα πράγματα θα ήταν καλύτερα. Τουλάχιστον το πλήγμα θα ήταν ακαριαίο και όχι... διαρκείας. Αντίστοιχη είναι η κατάσταση στην... **Εγνατία**, ενώ προβλήματα που επίσης πηγάζουν από την αστοχία της σύλληψης και της εκτέλεσης του έργου υπάρχουν και σε άλλους σταθμούς (Βούλγαρη, Ανάληψη, Νέα Ελβετία).

Το γενικό συμπέρασμα είναι ότι το έργο έχει βελτιώσει –με ένα 35% να έχει μόνον τελειώσει, ενώ η αρχική πρόβλεψη ολοκλήρωσης ήταν για το...2012. Το κόστος από τα 1 δισ. έχει εκτοξευθεί –ήδη οι εξωσυμβατικές υποχρεώσεις του εργολάβου αγγίζουν τα 550 δισ., ποσό που υπό κανονικές περιστάσεις θα επαρκούσε για να... επιλύσει συνολικά το κυκλοφοριακό πρόβλημα της πόλης.

Χρονοδιαγράμματα δεν υπάρχουν –ο κύριος του έργου Αττικό Μετρό Α.Ε. λέει για το 2018, άλλοι για το 2022 και άλλοι για το... 2030. Ποιο είναι το κερασάκι στην τούρτα; Κανείς δεν μπορεί να διαβεβαιώσει μέχρι σήμερα αν θα είναι οικονομικά βιώσιμη η λειτουργία του μετρό, αν και όποτε τελειώσει. Άραγε το εισιτήριο θα χρειάζεται επιδότηση όπως αυτό του ΟΑΣΘ ή θα είναι υπέρογκο; Μήπως το δράμα της λειτουργίας ενός μη βιώσιμου έργου θα διαδεχθεί το μέγα δράμα της κατασκευής του; Άδηλο.

Το μόνο που μπορεί να σημειώσει κα-

νείς είναι ότι, σε μια ελληνική ουτοπία, χειραφετημένη από την απόθμην βλακεία των κυβερνώντων, αυτά είναι ζητήματα που τα ξεκαθαρίζουν ολοκληρωτικά πριν αποφασίσουν την κατασκευή του έργου. Στην προκειμένη περίπτωση η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων είχε εκφράσει σοβαρότατες επιφυλάξεις, γι' αυτό και δεν είχε δεχτεί να χρηματοδοτήσει το έργο, την περίοδο που κυβερνούσε ο Μπισοτάκης. Και μπήκε ξανά σε τροχιά υλοποίησης μόνον όταν η Βάσω Παπανδρέου το ενέταξε στον προγραμματισμό των κατασκευών του Δημοσίου, για να αποσυνδέσει ακριβώς κατασκευή και... βιωσιμότητα (το εισιτήριο θα επιδοτείτο). Έτσι, το 2006, ο Σουφλιάς υπέγραψε τη σύμβαση, ήρθε με παράτες στη Θεσσαλονίκη, και ανακοίνωσε το έργο... βαφτίζοντας τους δύο μετροπόντικες «Γιώρικα» και «Κωστίκα»...

«ΜπόμπολοΝίκη»

Στην όλη υπόθεση είναι μπλεγμένος, ποιος άλλος; Ο... **Μπόμπολας**. Η εταιρεία του (ΑΚΤΩΡ) έχει αναλάβει τον **Σταθμό της Καλαμαριάς**, ενώ το 2013 εξαγόρασε το 80% του βασικού εταίρου (ΑΕΓΕΚ) της κύριας κοινοπραξίας που κατασκευάζει το έργο. Η Θεσσαλονίκη είναι το τυχερό αστέρι του εθνικού μας εργολάβου: Για ένα άλλο φαραωνικό έργο, την υποθαλάσσια αρτηρία, εμπνεύσεως Σημιτσιάν και εκτελέσεως Καραμανλιότάν (Ιδιά χειρός, και πάλι, Σουφλιά!), έχει εξασφαλίσει ήδη αποζημίωση 67 εκ. €, επειδή... δεν έγινε, ενώ διεκδικεί ακόμα άλλα 30! Για να έχουμε εικόνα του μεγέθους της αποζημίωσης, αξίζει να σημειωθεί ότι περίπου τόσα χρήματα συλλέγει ο δήμος Θεσσαλονίκης ετησίως, από όλα τα δημοτικά τέλη της πόλης! Ποιο είναι το συμπέρασμα; Μετρό; Ο Μπόμπολας. Υποθαλάσσια; Ο Μπόμπολας. Διόδια; Ο Μπόμπολας. Μεταλλεία Χαλκιδικής; Ο Μπόμπολας. Ε, άι σιχτίρ, πα!

Το αδιέξοδο των σκουπιδιών

Χαμός γίνεται με τα απορρίμματα σε όλη την Ελλάδα. Ενδεικτικά, για να καταλάβουμε τι συμβαίνει στον Δήμο Τρίπολης, όπου η κατάσταση έχει φτάσει πλέον στο απροχώρητο, με τα σκουπίδια να επισωρεύονται σε κάθε γωνιά της πόλης, το πρόβλημα έχει ως εξής: Μέχρι τώρα, όλοι οι δήμοι βολεύονταν με τους... ΧΑΔΑ (Χώροι Ανεξέλεγκτης Διάθεσης Απορριμμάτων) –ένα πολύ ουδέτερο αρκικόλεξο για να νομιματοδοτεί την πρακτική του να πετάς τα σκουπίδια όπου να 'ναι. Βεβαίως, η ύπαρξη των ΧΑΔΑ συνεπάγεται πρόστιμο από την Ε.Ε. (Τον περασμένο Δεκέμβριο η Ε.Ε. επέβαλε πρόστιμο 10 εκατ. ευρώ στην Ελλάδα και επιπλέον πρόστιμο 14,5 εκατ. ευρώ ανά εξαμηνό, με ισχύ από τον Ιούνιο του 2015 και μετά, μέχρι το οριστικό κλείσιμο και την αποκατάσταση όλων των ΧΑΔΑ.) Γι' αυτό, πλέον, δεν ενδείκνυται να πειθούν οι δήμοι τα σκουπίδια τους κατ'ά το δοκούν, οπότε... το απόλυτο χάος! Ο Δήμος Τρίπολης έχει κηρυχθεί εδώ και είκοσι έξι μήνες σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, ενώ έφτασε σε σημείο να συζητείται σοβαρά η μεταφορά των απορριμμάτων (συγκεκριμένα 5.000 τόνους) στην Κοζάνη, δηλαδή... 540 χιλιόμετρα μακριά, με κόστος ανά τόνο που ξεπερνάει τα 100€! Αυτό δήλωσε και ο αρμόδιος αναπληρωτής υπουργός, Γ. Τσιρώνης: «*Εδώ και ένα μήνα έχω δώσει λδη στο θέμα και τα απορρίμματα έχει δρομολογηθεί να πάνε προσωρινά στην Κοζάνη, εκεί όπου ο Οικολόγος Πράσινος δήμαρχος Λεωνίδα Ιωαννίδης δέχτηκε να βοηθήσει*».

Με αυτά και με εκείνα, αντιλαμβάνεται κανείς ότι ζει το απόλυτο αδιέξοδο. Κι όμως! Θεωρητικά, τα πράγματα είναι πολύ... ευοίωνα! Σύμφωνα με την ευρωπαϊκή οδηγία για τη διαχείριση των απορριμμάτων, καθώς και με τον τροποποιημένο εθνικό σχέδιο, ένα 60%-70% του συνολικού τους όγκου ανακυκλώνεται, κομποστοποιείται ή επαναχρησιμοποιείται. Μάλιστα, η Ε.Ε. ευνοεί αυτές τις πρακτικές, και διαθέτει ετησίως αρκετούς πόρους για τη διαχείριση των απορριμμάτων προς αυτή την κατεύθυνση.

Τις πταίει τότε; Οι πολιτικές ηγεσίες των ΟΤΑ είχαν βολευτεί με τις ΧΑΔΑ, ενώ τώρα που ξεβλεψήκαν προκρίνουν πάντα κοστοβόρες λύσεις, που προϋποθέτουν μεγάλες επενδύσεις (καύση απορριμμάτων) και υψηλό βαθμό εμπλοκής των... εργολάβων. Στην καθιέρωση αυτής της λογικής έχει βοηθήσει ο... Σημίτης, που δημιούργησε παράδοση για το πώς να αξιοποιούνται τα ευρωπαϊκά προγράμματα (ακριβά έργα μικρής αποδοτικότητας/χρησιμότητας) αλλά και ο... Φούτσιελ, που περιδιάβαινε την Ελλάδα και προωθούσε την «ενεργειακή αξιοποίηση» (καύση) ενάντια στις προτεραιότητες που θέτει η... ευρωπαϊκή οδηγία και ο εθνικός σχεδιασμός. Προφανώς, για να εξαγει παρωχημένη τεχνολογία. Ο κύριος Τατούλης κάτι γνωρίζει επί όλων αυτών...

ΔΟΕ – Υπουργείο Παιδείας

Μια σχέση χαμηλών προσδοκιών

Του **Σπύρου Βαζούρα**, Αντιπρόεδρου Δ.Σ. Συλλόγου Εκπαιδευτικών Π.Ε. Λιβαδειάς

Η εκτίμηση των αποτελεσμάτων της πρώτης συνάντησης του Δ.Σ. της ΔΟΕ (Διδασκαλικής Ομοσπονδίας Ελλάδας) με τη νέα πολιτική ηγεσία του υπουργείου Πολιτισμού, Παιδείας και Θρησκευμάτων, μπορεί να επικεντρωθεί στο απόσπασμα της σχετικής ανακοίνωσης της ΔΟΕ ότι «τα αποτελέσματα της συνάντησης δεν ανταποκρίνονται στις ανάγκες, τις προσδοκίες και το μέγεθος των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι εκπαιδευτικοί της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης».

Όσοι διατυπώναμε στις αρχές του Γενάρη προς τα νυν κυβερνητικά συνδικαλιστικά στελέχη την άποψη ότι «οι εκλογές είναι πολύ νωρίς και έχετε προετοιμασεί πολύ λίγο», είχαμε βασικά κατά νου την κεντρική πολιτική σκηνή και λιγότερο τις επιμέρους θεματικές πολιτικές. Σήμερα διαπιστώνουμε, όμως, ότι η προετοιμασία υπήρξε ανεπαρκής και στα δύο. Η γνωστή και μονότονη επωδός πως «η χώρα δεν αντέχει άλλο μνημόνιο» μπορεί να υπήρξε επαρκές αντιπολιτευτικό σύνθημα, αλλά δεν αποτρέπει ικανή συνθήκη για παραγωγή πολιτικής.

Πιο συγκεκριμένα, στη συνάντηση του Δ.Σ. της ΔΟΕ με την πολιτική ηγεσία του υπουργείου Παιδείας καταγράφηκαν εκφράσεις καλής θέλησης και διαπιστώσεις για συμφωνία απόψεων. Καλές προθέσεις οι οποίες, όμως, δεν οδήγησαν στις επιζητούμενες απαιτήσεις.

Ενώ καταγράφηκε η πρόθεση επίλυσης των προβλημάτων της εκπαίδευσης σε θετική κατεύθυνση, αποσιωπήθηκαν παράλληλα, απόλυτα και ανελαστικά, οι αρχικοί περι-

ορισμοί που αντιμετωπίζει η πολιτική ηγεσία στην άσκηση του έργου της (πόροι, εργασιακές θέσεις, καθεστώς απασχόλησης) καθώς και η δύσκολη οικονομική συγκυρία του τετραμήνου που διανύουμε.

Ειδικότερα και ενδεικτικά, για το θέμα των δαπανών και των επενδύσεων για την παιδεία καθώς και για το ζήτημα της μισθολογικής και βαθμολογικής εξέλιξης των εκπαιδευτικών, η απάντηση κινήθηκε στο πλαίσιο του ότι δεν είναι δυνατή η οποιαδήποτε κίνηση που θα έχει οικονομικό κόστος εξαιτίας των υφιστάμενων περιορισμών της οικονομικής πολιτικής.

Στο ίδιο μήκος κύματος υπήρξε και η απάντηση στο αίτημα της ΔΟΕ για την κάλυψη των χιλιάδων κενών θέσεων εκπαιδευτικών, καθώς η πολιτική ηγεσία δεν έχει ακόμα εικόνα του αριθμού των διορισμών – από τις 15.000 θέσεις συνολικά που προβλέπεται για το 2015 για όλο τον δημόσιο τομέα – που αντιστοιχούν στην εκπαίδευση και δεν ανέλαβε καμία δέσμευση ούτε για τον αριθμό, ούτε για τον τρόπο και τον χρόνο πραγματοποίησής τους.

Αντίθετα, δεσμεύτηκε για την κατάργηση του θεσμικού πλαισίου της αξιολόγησης-χειραγώγησης που θα αποτυπωθεί σε επικείμενο πολυνομοσχέδιο για την παιδεία, ενώ η συζήτηση για την αξιολόγηση-αποτίμηση του εκπαιδευτικού έργου μετατέθηκε σε επόμενο χρονικό στάδιο.

Δεν δόθηκε καμία απάντηση ή κάποιο προσχέδιο για τα θέματα της υποχρεωτικής προσχολικής αγωγής ή το ζήτημα της ειδικής αγωγής και τη σημαντική ανάγκη θεσμοθέτησης πλαισίου που θα δημιουργεί τις συνθήκες για την ένταξη στο δημόσιο σχολείο όλων των μαθητών με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες.

Συμπερασματικά, ισχυρή δόση «δημιουργικής ασάφειας» διαπιστώνεται στον χώρο της δημόσιας εκπαίδευσης. Η απόκτηση ενός βηματισμού που θα την υπερβαίνει και θα επιτρέψει στο υπουργείο Παιδείας την υλοποίηση του κυβερνητικού έργου είναι αναγκαία. Τουλάχιστον σ' ένα πεδίο θεσμικών δράσεων που δεν εντάσσονται στις «απαγορευμένες μονομερείς ενέργειες» και οι οποίες μπορούν να δώσουν τις απαραίτητες ανάσες τόσο στον χώρο της δημόσιας εκπαίδευσης και των εκπαιδευτικών, όσο και στην ίδια την κυβέρνηση κερδίζοντας χρόνο, ανοχή και εμπιστοσύνη.

Σε κάθε περίπτωση, γίνονται κατανοητά -σε αυτήν τη φάση- τα όρια της «δημιουργικής ασάφειας» της συμφωνίας του Γιούρογκρουπ της 20^{ης} Φεβρουαρίου και φαίνεται πως μπορούν να αποτελέσουν ένα μέτρο εκτίμησης για το αποτέλεσμα της διαπραγματεύσεως, ή ακόμα περισσότερο, ένα μέτρο κατανόησης της κυβερνητικής αλλαγής που συντελέστηκε την 25^η Ιανουαρίου.

Τράπεζες και «ανάπτυξη»

Καθ' όλη τη διάρκεια της μνημονιακής «κανονικότητας» είχε αναπτυχθεί ένα σχέδιο για την «ανάπτυξη» στην Ελλάδα ως αποικία χρέους. Το καθοδηγούσαν οι Γερμανοί, κύρια μέσω της τοπικής αυτοδιοίκησης, αλλά και των αναπτυξιακών προοπτικών που επέβαλλαν διεθνείς οίκοι, όπως π.χ. ο ΜακΚίνσεϊ με τις αναλύσεις τους για την ανάπτυξη του αγροτικού εξαγωγικού τομέα στην Ελλάδα, τον τουρισμό κ.ο.κ.

Για την ανάπτυξη αυτής της εξαγωγικού τύπου επιχειρηματικότητας –αλλά και για την επανεκκίνηση οποιασδήποτε οικονομικής δραστηριότητας στην Ελλάδα– υπάρχει ένας παράγων που σήμερα λείπει από τον κρίκο της αλυσίδας: –η δυνατότητα των τραπεζών να δώσουν επιχειρηματικά δάνεια προς οποιαδήποτε κατεύθυνση, καθώς όλες οι συστημικές τράπεζες είναι στο κόκκινο από τα καταναλωτικά δάνεια και τη συρρίκνωση των καταθέσεων.

Υπάρχει, επομένως, ένα χρηματοδοτικό κενό, το οποίο οι Γερμανοί σκέφτηκαν (και σκέφτονται ακόμη) να το καλύψουν στην ελληνική περιφέρεια, και όπου υπάρχουν οι προϋποθέσεις για την ανάπτυξη μιας οικονομίας εξαγωγικού χαρακτήρα, με τις δικές τους μικροτράπεζες (σπάρκασσε). Εξ ου και ο καταγιγισμός δημοσιευμάτων, κατά την περίοδο 2013-2014 (καλοκαίρι), όπου αποκαλύπτονταν οι προθέσεις του γερμανικού τραπεζικού συστήματος να επεκταθεί στην ελληνική περιφέρεια. Το σχέδιο ήταν ολοκληρωμένο. Μια πολύ μεγάλη μερίδα του ΕΣΠΑ πρόκειται να διοχετευθεί στις περιφέρειες και στους δήμους, με έναν από τους κεντρικούς άξονες τη στήριξη της επιχειρηματικότητας. Η ελληνο-γερμανική συνέλευση συνεργασίας θα φρόντιζε να κλειδώσει τις πολιτικές αξιοποίησής τους προς μια κατεύθυνση εξαγωγών προϊόντων χαμηλής προστιθέμενης αξίας, καθώς και του τουρισμού. Το αυτό θα έπραττε και η τρόικα, μέσα από τις νηρεκίβες της στα αρμόδια υπουργεία. Και οι γερμανικές τράπεζες θα έβαζαν το κερασάκι στην τούρτα, δημιουργώντας χρηματοδοτικά εργαλεία μόνο προς αυτή την κατεύθυνση. Έτσι, στα χαρτιά τουλάχιστον, σχεδίαζαν να κλειδώσουν έναν συγκεκριμένο τύπο ανάπτυξης για την χώρα.

Αυτός ο σχεδιασμός έχει μείνει στη μέση, λόγω της πολιτικής κρίσης στην Ελλάδα. Στην περίπτωση όμως που το μνημόνιο προχωρήσει υπό άλλη εκδοχή, καταφανώς θα επανέλθει. Εξ ου και η σπόνια της Μέρκελ στον Τσίπρα για το εάν επιθυμεί να συνεχίσει τη διμερή εταιρική σχέση Ελλάδας - Γερμανίας σε επίπεδο Τ.Α. Όλη αυτή η ιστορία, πέραν των λοιπών συμπερασμάτων, καταδεικνύει και τον κεντρικό ρόλο που θα παίξουν οι μικροτράπεζες σε οποιοδήποτε εγχείρημα οικονομικής ανασυγκρότησης στην Ελλάδα, δεδομένου του γεγονότος ότι οι συστημικές τράπεζες είναι όλες τοξικές.

Εκδηλώσεις Αλληλεγγύης

Στον χώρο πολιτικής και πολιτισμού «Ρήγας Βελεστινής»

Στις 5 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε στον χώρο «Ρήγας Βελεστινής» εκδήλωση για τη δεύτερη επέτειο από τον θάνατο του Κομανιάντε Ούγκο Τσάβες. Την εκδήλωση διοργάνωσαν κοινωνικά κινήματα και ομάδες φιλίας και αλληλεγγύης με τη Βενεζουέλα, ανάμεσα στους οποίους το Ελληνικό Δίκτυο Αλληλεγγύης, ο Σύνδεσμος Λατινοαμερικανών και Ισπανών στην Ελλάδα (ASCLAYE), η Ένωση Παλαιστίνιων Εργαζόμενων στην Ελλάδα, ο Σύλλογος Al-Awda Δικαίωμα στην Επιτροπή Παλαιστίνιων Προσφύγων, οι Hasta la Victoria Siempre, ο Σύλλογος Josi Martv, η Αλληλεγγύη για Όλους, η ERT-OPEN και ο Εκδοτικός Οίκος «Ταξιδευτής», με τη στήριξη της Πρεσβείας της

Μπολιβαριανής Δημοκρατίας της Βενεζουέλας στην Ελλάδα.

Η εκδήλωση περιελάμβανε εκφώνηση μνηυμάτων αλληλεγγύης προς τον βενεζουελάνικο λαό, μουσική συναυλία με την γνωστή Μεξικανή τραγουδίστρια Μάρια Μορελεόν και το συγκρότημα Los del Sur. Επίσης, έγινε η επίσημη παρουσίαση της ελληνικής έκδοσης του *Κόκκινου Βιβλίου του Ενωμένου Σοσιαλιστικού Κόμματος της Βενεζουέλας* («Libro Rojo del Partido Socialista Unido de Venezuela»), τα κείμενα του οποίου αποτελούν το καταστατικό του κυβερνώντος κόμματος της Βενεζουέλας.

Μεγάλη επιτυχία είχε και η διοργάνωση μουσικής βραδιάς για τον εορτασμό της κουργικής πρωτοχρονιάς

(Newroz 1/1/2715) από τον «Σύνδεσμος Επιστημόνων - Καλλιτεχνών για τα Παιδιά της Βόρειας Συρίας», το Σάββατο 21 Μαρτίου. Η βραδιά περιελάμβανε ζωντανή κουργική μουσική, μεζεδες της κουργικής κουζίνας, αλλά και παραδοσιακό χορευτικό συγκρότημα. Στα πλαίσια της γιορτής πραγματοποιήθηκε και λαχειοφόρος αγορά για την υποστήριξη του σχολείου που δημιουργήθηκε από τον Σύνδεσμο στο Κομπάνι. Το «Ελληνοκουργικό σπίτι», όπως λέγεται, φιλοξενούσε περίπου εκατό παιδιά ηλικίας από έξι έως δεκαεπτά ετών σε πέντε τάξεις. Οι επιθέσεις των Τζιχαντιστών στο Κομπάνι κατέστρεψαν ολοκληρωτικά το σχολείο και τώρα ο Σύνδεσμος μαζεύει χρήματα για να το ξαναστήσει.

ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ

SOS Χαλκιδική στην Θεσσαλονίκη

Το αντιεξορκτικό κίνημα σε καμπή

Γύρω στα 10.000 άτομα διαδήλωσαν το Σάββατο στη Θεσσαλονίκη ενάντια στην εξορκτική δραστηριότητα της Ελντοράντο Γκολντ και των άλλων εταιρειών στη βορειοανατολική Χαλκιδική.

Μια διαδήλωση κάπως αλλιώτικη από τις άλλες, καθώς, όπως μας είπαν οι οργανωτές, επιτροπές αγώνα από την Ιερισσό και τη Μεγάλη Παναγιά αποφάσισαν να δώσουν μεγαλύτερη έμφαση στη συμμετοχή των παραγωγικών ομάδων που πλήττονται από τις εξορύξεις και τις επεκτάσεις τους στα βουνά της περιοχής.

Έτσι, ο μεγαλύτερος όγκος της πορείας ήταν κάτοικοι της Χαλκιδικής και όχι οι «συνήθεις ύποπτοι» των διαδηλώσεων, οι οποίοι περιορίστηκαν προς τα τελευταία μπλοκ της πορείας. Αντίθετα, μπροστά βρίσκονταν πανό κτηνοτρόφων, μελισσοκόμων, δασοκόμων, ψαράδων, ξενοδοχοϋπαλλήλων κ.ο.κ.

Γίνεται προφανές ότι, η σύγκρουση που εκτυλίσσεται όλα αυτά τα χρόνια στη Β/Α Χαλκιδική, δεν είναι μεταξύ εκείνων που θέλουν την «ανάπτυξη», και των «δήθεν οικολόγων» που την αρνούνται. Αυτό είναι μια αφήγηση που την προέβαλλε ο Μπόμπολας, καθώς και η προηγούμενη κυβέρνηση και νυν αξιωματική αντιπολίτευση (ήδη ο Σαμαράς είχε προγραμματίσει ταξίδι στην περιοχή και το ανέβαλε λόγω της έκτακτης συζήτησης που διεξήχθη στη βουλή, ενώ ο Βελόπουλος έχει εξαγγείλει από την τηλεοπτική του εκπομπή κάποιες κινήσεις για τη στήριξη των μεταλλωρύχων). Στην πραγματικότητα, στη βορειοανατολική Χαλκιδική συγκρούονται δύο μοντέλα ανάπτυξης, ένα εξορκτικό και ένα πιο ισορρο-

πημένο και ολοκληρωμένο, που στηρίζεται στην ισορροπημένη ανάπτυξη της γεωργίας, ήπιων μορφών μεταποίησης και του τουρισμού.

Το πρόβλημα έγκειται στο ότι, οι πολιτικές δυνάμεις που στηρίζουν τις κτηνοτομίες των κατοίκων, δεν έχουν συνειδητοποιήσει αυτό το γεγονός –και άρα δεν βοηθούν και τις επιτροπές αγώνα να πάνε τα αιτήματά τους ένα βήμα παραπέρα, ώστε να απαντήσουν το βασικό ερώτημα «τι θα γίνει με τη δική μας την ανεργία;» που θέτουν οι εργαζόμενοι της άλλης πλευράς. Τόσο ο αντιεξορκιστικός χώρος, που διαθέτει κάποια ερείσματα τόσο στην περιοχή όσο και στο κίνημα αλληλεγγύης, όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ, λειτουργούσαν όλα αυτά τα χρόνια ανασταλικά ως προς την πραγματική ωρίμανση αυτού του κινήματος. Οι πρώτοι, γιατί το μόνο ζήτημα που έθεταν ήταν αυτό της άμεσης σύγκρουσης, δίχως κανένα πολιτικό κριτήριο, και οι δεύτεροι γιατί, από πολύ νω-

ρίς, προώθησαν τη λογική της «ανάθεσης», υποσχόμενοι πως το πρόβλημα θα λυθεί όταν γίνουν κυβερνήσεις.

Να, όμως, που έγιναν, και τότε συνειδητοποιήσαν ότι η παύση κάθε μεταλλευτικής δραστηριότητας, δίχως μια άμεσα υλοποιήσιμη εναλλακτική πρόταση για την οικονομία της περιοχής, συνεπάγεται πολιτικό κόστος το οποίο δεν είναι διατεθειμένοι να αναλάβουν –ούτε βέβαια τολμούν να έρθουν σε ευθεία ρήξη με τη δυναστεία Μπόμπολα, που συμμετέχει στην επένδυση και αποτελεί πράκτορα των συμφερόντων της πολυεθνικής στην Ελλάδα.

Γι' αυτό και το μόνο πράγμα που έχουν καταφέρει προς το παρόν είναι να τους έχουν δυσαρεστήσει όλους στην περιοχή, τόσο το κίνημα ενάντια στις εξορύξεις, όσο και τους εργαζόμενους στην εταιρεία. Σε λίγο θα τα καταφέρουν, δηλαδή, να ενώσουν μια βαθιά διαιρεμένη περιοχή... εναντίον τους.

Βεγορίτιδα ώρα μηδέν

Του Δημήτρη Μπούσμπουρα

Η λίμνη Βεγορίτιδα είχε γίνει γνωστή στο πανελλήνιο όταν, πριν δεκαετίες, η στάθμη της κατέβηκε περισσότερο από δεκαπέντε μέτρα και οι κάτοικοι του Αγίου Παντελεήμονα και της Βεγόρας έδιναν μάχες με τσουγκράνες και τρακτέρ για τη διανομή της γης. Στη συνέχεια, έγινε κατάληψη των εκτάσεων που αποκαλύφθηκαν. Οι τοπικοί πολιτικοί άρχοντες, βουλευτές και νομάρχες της Φλώρινας και της Πέλλας, πρωτοστατούσαν στα ρουσφέτια για τη διανομή της γης. Μετά από δεκαπέντε χρόνια, όμως, καθώς το νερό επανέρχονταν σταδιακά, το καλάμποκι που είχε φυτευτεί δίπλα στο νερό μαζεύονταν με ερπυσιοφόρες μηχανές. Κάποιοι φύτεψαν δένδρα για να τεκμηριώσουν την κατοχή της γης. Σήμερα, πολλά από αυτά στην περιοχή της Άρτισσας είναι κάτω από το νερό.

Η στάθμη είχε μειωθεί, πριν πολλές δεκαετίες, λόγω της διοχέτευσης νερού στον Άγρα, όπου λειτουργεί Υ/Η σταθμός για την παραγωγή ενέργειας. Στη συνέχεια κατασκευάστηκαν από τη ΔΕΗ αντιστάσεις για την ψύξη των θερμοηλεκτρικών εργοστασίων, τα οποία καταναλώνουν το κάθε ένα μέχρι έναν τόνο νερού το λεπτό για την ψύξη των μηχανημάτων. Η άρδευση επέτεινε το πρόβλημα και η στάθμη έπεσε επικίνδυνα. Υπήρξαν αντιδράσεις από τους ευαίσθητοποιημένους κατοίκους της περιοχής, που δημιούργησαν τον σύλλογο προστασίας της Βεγορίτιδας με σύνθημα: «Ως πού πρέπει να φτάσω για να καταλάβεις ότι με χάνεις...»

Σήμερα τα θερμοηλεκτρικά εργοστάσια ψύχονται με νερά από τον Αλιάκμονα. Η στάθμη ανέβηκε και έχει φτάσει τις τελευταίες ημέρες στο ύψος της σήραγγας προς τον Άγρα, η οποία όμως δεν λειτουργεί πλέον.

Έτσι, αν συνεχίσει αυτή η πορεία, είναι πιθανόν να κατακλυστούν βασικές υποδομές και να απειληθούν ακόμη και σπίτια που κατασκευάστηκαν χαμηλότερα. Οι κύκλοι των τοπικών πολιτικών που πρωτοστατούσαν στη διανομή της γης βρίσκονται σε αδιέξοδο. Παρ' όλο που είχαν ενημερωθεί από υδρολόγους μηχανικούς, περιβαλλοντολόγους και περιβαλλοντικές οργανώσεις ότι τα υδροτοπικά συστήματα ανακάμπτουν, δεν έκαναν τίποτα μπροστά στη διεκδίκηση της γης που ανήκε στη λίμνη. Αν τελικά δεν καταστεί εφικτό να γίνει κάτι στη σήραγγα για να παροχετευτούν τα νερά προς τον Άγρα, όλοι οι υπεύθυνοι για την κατάσταση θα ρίχνουν την μπάλα στην εξέδρα.

Διεθνές πολεοδομικό συμπόσιο

Πρωτοβουχία για πολεοδομική και σιδηροδρομική ανάπτυξη της Αθήνας

Την Πέμπτη και Παρασκευή 16 και 17 Απριλίου το ΕΜΠ, το Πανεπιστήμιο Πατρών και το Πολυτεχνείο ΕΤΗ της Ζυρίχης, διοργανώνουν στο Μουσείο της Ακρόπολης ένα διεθνές συμπόσιο με θέμα την πολεοδομική και σιδηροδρομική ανάπτυξη της Αθήνας.

Διακεκριμένοι εμπειρογνώμονες από πέντε ευρωπαϊκές πόλεις, Αθήνα, Ζυρίχη, Μαδρίτη, Βιέννη και Βερολίνο θα αναφερθούν στην σημασία της ανάπτυξης των σιδηροδρομικών υποδομών για τις αντίστοιχες χώρες και μητροπολιτικές περιοχές τις οποίες εκπροσωπούν.

Η επιδίωξη του συμποσίου είναι να συνεισφέρει στην συζήτηση σχετικά με την χωρική και σιδηροδρομική ανάπτυξη, με

απώτερο στόχο ο σιδηρόδρομος να αποτελέσει την ραχοκοκαλιά για την παραγωγική, κοινωνική και χωρική-πολεοδομική ανασυγκρότηση της σύγχρονης Ελλάδας.

Η διεθνής εμπειρία καταδεικνύει ότι οι στοχευμένες επενδύσεις στον σιδηρόδρομο βελτιώνουν την προσβασιμότητα από και προς τα αστικά κέντρα, την κατανομή των τρόπων μεταφοράς υπέρ της δημόσιας συγκοινωνίας και ενισχύουν τις διαδικασίες ανάπτυξης και ανάδειξης των συνήθως υποβαθμισμένων αστικών περιοχών γύρω από τους κεντρικούς σιδηροδρομικούς σταθμούς.

Το συμπόσιο θα εξυπηρετήσει επίσης την προετοιμασία των φοιτητών των τριών Πολυτεχνείων (ΕΜΠ, Πανεπιστήμιο Πα-

τρών, Πολυτεχνείο ΕΤΗ Ζυρίχης) για το δι-απολυτεχνειακό σεμινάριο με θέμα τον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό της Αθήνας-τον σταθμό Λαρίσης-που θα διεξαχθεί τον Ιούνιο 2015 στην Αθήνα.

Η έναρξη του συμποσίου θα γίνει την Πέμπτη 16 Απριλίου στις 09.00 με τον καιροεπισμό του Δημάρχου Αθηναίων κυρίου Γιώργου Καμίνη. Προσέλευση, καφές και εγγραφή συνέδρων από τις 8.30.

Το συμπόσιο τελεί υπό την αιγίδα του Δήμου Αθηναίων.

Για περαιτέρω πληροφορίες επισκεφτείτε την ηλεκτρονική διεύθυνση www.code-athens.ethz.ch/preview

«Γιαννιώτ'κο»

Οι κτηνοτρόφοι των Ιωαννίνων παίρνουν στα χέρια τους την διάθεση των προϊόντων τους

Συνέντευξη του **Μιχάλη Τζήμα***
στον **Νίκο Ντάσιο**

Πότε ξεκίνησε το εγχείρημά σας και ποια ήταν η αιτία για να ξεκινήσετε;

Το εγχείρημά μας ξεκίνησε πρόσφατα, μόλις πριν δύο μήνες και είναι αποτέλεσμα του συνεχούς αδιέξοδου που αντιμετωπίζουμε, οι μικροί παραγωγοί-κτηνοτρόφοι της Ηπείρου. Αδιέξοδο που μεγάλωσε μετά την ιδιωτικοποίηση της ΔΩΔΩΝΗΣ, η οποία, όσο ήταν συνεταιριστική, διατηρούσε σε ένα σχετικά αξιοπρεπές επίπεδο την τιμή του γάλακτος και συντηρούσε περί τις 10 χιλιάδες οικογένειες. Μετά την ιδιωτικοποίηση η τιμή του γάλακτος έπεσε, οι παραγωγοί έμειναν απλήρωτοι για μήνες, ενώ τα χρέη και οι υποχρεώσεις έτρεχαν....

Περιγράψτε μου συνοπτικά το εγχείρημά σας

Στόχος της προσπάθειάς μας είναι η παραγωγή, η μεταποίηση και η απευθείας διάθεση των προϊόντων μας στην τοπική αγορά, συμβάλλοντας με τις δυνάμεις μας στη διατήρηση του εισοδήματός μας και του πολύπαθου κλάδου της κτηνοτροφίας στην Ηπειρο.

Μέχρι στιγμής διαθέτουμε κωδικούς για τέσσερα προϊόντα: γάλα αγελαδινό πέντε ημερών, πλήρες και ελαφρύ, γιαούρτι πρόβειο και γιαούρτι αγελαδινό. Η εμφιάλωση και η συσκευασία γίνονται στο τυροκομείο Ζαγόρι. Άμεσα προγραμματίζουμε να κυκλοφορήσει κι ένα πέμπτο προϊόν, που είναι το γάλα πρόβειο παστεριωμένο. Τα προϊόντα μας είναι φυσικά, αφού έχουμε την τύχη τα ζώα μας να βόσκουν ακόμα σε ένα σχετικά παρθένο φυσικό περιβάλλον, ενώ φροντίζουμε να γίνονται όλοι οι σχετικοί έλεγχοι ποιότητας στη φάση της μεταποίησης, προκειμένου το παραγόμενο προϊόν να είναι υψηλής διατροφικής αξίας. Πράγματι, σε αυτά τα πρώτα μας βήματα βρήκαμε μεγάλη αποδοχή από τους ντόπιους καταναλωτές, φτάνοντας να πουλάμε κατά μέσο όρο 1,5 τόνο γάλα την ημέρα, παρά τα ανελαστικά κόστη που δυσκολεύουν τον ανταγωνισμό στην τιμή.

Είναι πράγματι μια πολύ ενδιαφέρουσα απόπειρα καθετοποίησης. Ένα συνεταιριστικό εγχείρημα δεν θα μπορούσε να συμβάλει

στη μείωση του κόστους παραγωγής, επιτυγχάνοντας μια σχετική οικονομία κλίμακας, καθώς και να εισφέρει πιθανές επιχορηγήσεις;

Στην παρούσα φάση είμαστε μια ομάδα δέκα παραγωγών, αλλά με έναν ευρύτερο κόσμο να πλαισιώνει το εγχείρημά μας, γι' αυτό και αποκαλούμαστε Κίνηση Κτηνοτρόφων Ιωαννίνων. Επιλέξαμε τη νομική μορφή της Ο.Ε, δεδομένου ότι η τρέχουσα νομοθεσία για τους νέους αγροτικούς συνεταιρισμούς καθιστά την ίδρυση ενός συνεταιρισμού απαγορευτική. Θέτει ως προϋπόθεση κατώτατο όριο ετήσιας παραγωγής τους 2 χιλιάδες τόνους αγελαδινού γάλακτος και 4 χιλιάδες τόνους πρόβειου! Είναι προφανές πως εμείς και πολλοί άλλοι μικροί παραγωγοί στη χώρα απέχουμε πολύ από το να φτάσουμε σε αυτά τα επίπεδα ετήσιας παραγωγής. Επίσης, οι επιχορηγήσεις μέχρι τώρα δίνονται σε μεγάλους παραγωγούς ή σε φο-

ρείς που δεν έχουν να κάνουν άμεσα με την παραγωγή. Αναμένουμε παρ' όλα αυτά και πείζουμε για την τροποποίηση της νομοθεσίας, γιατί είμαστε πιο κοντά στις συνεταιριστικές αρχές, κάτι που μας υποσχέθηκε και ο νυν και ο απερχόμενος υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης. Αναμένουμε....

Η προσπάθειά σας είναι αρκετά ελπιδοφόρα, σε μια περίοδο πολύ δεινή για τον Έλληνα παραγωγό, δεδομένης της απόλυτης κυριαρχίας των ολιγοπωλίων και των πολυεθνικών εταιρειών τόσο στη διάθεση, όσο και στην πώληση των προϊόντων. Τι δυνατότητες θεωρείτε ότι υπάρχουν σε αυτό το εχθρικό για την παραγωγή τοπίο, προκειμένου να αναπτυχθούν πάλι υγιή παραγωγικά εγχειρήματα που θα ξαναπάσουν το νήμα της παράδοσής μας στην παραγωγή;

Νομίζω πως το μεγάλο έλλειμμα είναι η ανυπαρξία ενός στοιχειώδους σχεδιασμού για την υποστήριξη των παραγωγικών κλάδων. Από τα μεγαλύτερα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε εμείς οι μικροί κτηνοτρόφοι της Ηπείρου, είναι το υψηλό κόστος παραγωγής. Κατ' αρχήν, η τοπική παραγωγή ζωοτροφής έχει μεγάλο κόστος λόγω του μικρών εκμεταλλεύσιμων μονάδων, όπως και το υψηλό κόστος, του πετρελαίου για τα τρακτέρ (όργωμα, συγκομιδή κ.λπ.). Σε αυτό να προστεθεί το κόστος της ΚWh για το ηλεκτρικό ρεύμα το οποίο χρησιμοποιούμε στα αρμεκτικά, στα ψυγεία, στις παγοκολόνες κ.ο.κ. Ο ΦΠΑ είναι σήμερα στο 13% και φοβόμαστε μήπως ανεβεί, οι εισφορές στα ταμεία, ο ΕΝΦΙΑ, οι απρόβλεπτες καταστροφές από τα καιρικά φαινόμενα είναι παράγοντες που συνδυαστικά κάνουν το τοπίο της παραγωγής όντως εχθρικό.

Στη διάθεση έχουμε να αντιμετωπίσουμε τα μεγάλα σουπερμάρκετ και τους χονδρεμπόρους. Παρ' όλα αυτά, πιστεύουμε πως υπάρχουν τρόποι, με ποιοτικά και τοπικά παραγόμενα προϊόντα, και με μικρό κόστος προβολής, να κερδίσεις την εμπιστοσύνη και τη στήριξη των καταναλωτών.

Για όλα αυτά νομίζω απαιτούνται άνθρωποι, αλλά και ολοκληρωμένος σχεδιασμός, υποδομές, συνεργασίες με ερευνητικούς φορείς, συνεχής εκπαίδευση, φτηνά κεφάλαια και στοχευμένες καμπάνιες ενημέρωσης. Δυστυχώς, ακόμα, πέντε χρόνια μετά τα μνημόνια, δεν έχει γίνει σχεδόν τίποτα στη στρατηγική και ο κλάδος εξακολουθεί να απασχολεί ένα όλο και πιο γερασμένο κομμάτι του αγροτικού κόσμου.

Πράγματι, αυτό θα σημαίνει μια διαφορετική στρατηγική παραγωγικής αναδιάρθρωσης, που θα έδινε διεξοδο και σε χιλιάδες νέους, αποτρέποντας την εγκατάλειψη της χώρας. Πιστεύετε πως υπάρχει προοπτική γι' αυτό;

Θα ήταν ευχής έργο και πράγματι

υπάρχει ενδιαφέρον από νέους ανθρώπους, που είτε βρίσκονται εδώ είτε έρχονται από την πρωτεύουσα, για να ασχοληθούν με τον κλάδο. Όμως δεν έχουν καμία στήριξη, δεν υπάρχουν τα στοιχειώδη κεφάλαια, αλλά και απογοιτεύονται εύκολα, βλέποντας τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι μεγαλύτεροι παραγωγοί. Νομίζω πως θα πρέπει να κάνουμε όλοι μαζί μια προσπάθεια και ίσως αυτό που λείπει περισσότερο είναι να αποκτίσουμε μια κουλτούρα συνεργασίας και αλληλοϋποστήριξης. Πρόσφατα είχαμε συνάντηση στην Αθήνα, νέοι κτηνοτροφικοί συνεταιρισμοί όπως π.χ. ο πολύ καλύτερα οργανωμένος συνεταιρισμός της Θεσσαλίας (Θες Γάλα), που αποτέλεσε εμπνευση και για τη δική μας προσπάθεια, με σκοπό να συντονίσουμε τις προσπάθειές μας. Αποφασίσαμε να αποκτίσουμε ένα κοινό σήμα προκειμένου να έχουμε πιο εύκολη αναγνωρισιμότητα από το καταναλωτικό κοινό, αν και θεωρούμε δύσκολο το επόμενο διάστημα να υπερβούμε την τοπική αγορά.

Εύχομαι σύντομα αυτές οι διάσπαρτες ελπιδοφόρες πρωτοβουλίες να πάρουν τον δρόμο τους, βρίσκοντας την ανάλογη στήριξη από τους καταναλωτές, που θα πρέπει να προτάξουν την κατανάλωση ελληνικών προϊόντων, συμβάλλοντας έτσι στην προσπάθεια για μια ενδογενή παραγωγική ανασυγκρότηση που έχει ανάγκη ο τόπος μας. Καλή επιτυχία, σας εύχομαι.

* Τη συνέντευξη έδωσε στον Νίκο Ντάσιο ο κος Τζήμας Μιχάλης, κτηνοτρόφος από τα Γιάννενα και ένας από τους βασικούς συντελεστές της Κίνησης Κτηνοτρόφων Ιωαννίνων

Το μεγάλο έλλειμμα είναι η ανυπαρξία ενός στοιχειώδους σχεδιασμού για την υποστήριξη των παραγωγικών κλάδων. Από τα μεγαλύτερα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε εμείς οι μικροί κτηνοτρόφοι της Ηπείρου, είναι το υψηλό κόστος παραγωγής.

Οι ανασφάλιστοι σε καμπή

Το κίνημα των μικρομεσαίων και η νέα κυβέρνηση

Λίγο πριν τις εκλογές, το Κίνημα των Ανασφάλιστων του ΟΑΕΕ προσπάθησε να συντονιστεί σε πανελλαδικό επίπεδο, βασισμένο πάνω στους συλλόγους του και σε συλλογικότητες που έχουν νομική και πραγματική υπόσταση κι ασχολούνται με το θέμα τους.

Κατά την προεκλογική περίοδο δεν έλειψαν οι παραφωνίες, ούτε και τα κρούσματα πολιτικής λεηλασίας των συλλόγων (περιστατικά που μεταβλήθηκαν σε προεκλογική ντυντούκα της «Τελείας» του Α. Γκλέτσου και περιφερειακής υποψήφιας του «Ποταμιού»). Ταυτόχρονα, υπήρξε ισχυρή πίεση από τον ΣΥΡΙΖΑ να πραγματοποιηθούν συναντήσεις σε περιφερειακό και κεντρικό επίπεδο. Αυτές εν τέλει έγιναν και αναλήφθηκαν δεσμεύσεις από την πλευρά της μελλοντικής κυβέρνησης.

Μετά τις εκλογές, και κατά την πρώτη κρίση της διαπραγμάτευσης, αρκετοί σύλλογοι συμμετείχαν στα κατά τόπους λαϊκά συλλαλητήρια στήριξης της νέας διαπραγματευτικής στρατηγικής. Λίγες εβδομάδες μετά, τρεις σύλλογοι (Αττικής, Θεσσαλονίκης, και Καστοριάς) συνάντησαν τον υπουργό Εργασίας Δ. Στρατούλη, τον πρόεδρο του ΟΑΕΕ και άλλους κυβερνητικούς παράγοντες. Κατά τη συνάντηση με τον πρόεδρο του ΟΑΕΕ διαφάνηκε ότι, πέραν της αποποινικοποίησης της μη καταβολής εισφορών, οι νέες ρυθμίσεις που προωθεί η κυβέρνηση (100 δόσεις) είναι ένα βελτιωμένο μέτρο, που κινείται όμως στη λογική των προηγούμενων κυβερνήσεων. Παραμένει δε η βασική αδικία, διότι απαιτούνται από τους ανασφάλιστους ιατρικές εισφορές και κατά την περίοδο που αυτοί υπήρξαν... ανασφάλιστοι, ενώ η δέσμευση των Σταθάκη-Βαλαβάνη, ότι το 30% του εισοδήματος θα πηγαίνει σε δόσεις εφορίας και ασφαλιστικών ταμείων, εξαφανίστηκε.

Έτσι, κατά κάποιον τρόπο το κίνημά μας βρέθηκε ενώπιον παρόμοιων πολιτικών με εκείνες του παρελθόντος. Γι' αυτό και μπήκε σε διαδικασία να επανεκτιμήσει την πολιτική συγκυρία και τη νέα κατάσταση, ώστε να χαράξει από την αρχή μια στρατηγική.

Στο τελευταίο Σαββατοκύριακο του Μαρτίου, πραγματοποιήθηκαν στη Θεσσαλονίκη δύο σημαντικές ενέργειες: Η σύγκληση της Πανελλαδικής Συνέλευσης των Ανασφάλιστων και η Γενική Συνέλευση του Συλλόγου της Θεσσαλονίκης.

Ως προς την πρώτη, τα αποτελέ-

Πέραν της αποποινικοποίησης της μη καταβολής εισφορών, οι νέες ρυθμίσεις που προωθεί η κυβέρνηση (100 δόσεις) είναι ένα βελτιωμένο μέτρο, που κινείται όμως στη λογική των προηγούμενων κυβερνήσεων

σματα δεν ήταν καλά: Μειωμένη συμμετοχή συλλόγων με νομική μορφή, αλλά και των υπόλοιπων συλλογικοτήτων. Και αυθαίρετη πρόσκληση ομάδων ανασφάλιστων από την περιφέρεια, όπου ουδείς γνωρίζει τι εκπροσωπούν και ποια η πραγματική δυναμική τους. Το αποτέλεσμα ήταν να μην υπάρξει ούτε πολιτική συμ-

φωνία -ενώ ο χρόνος αναλώθηκε σε διαδικαστικολογίες άνευ νοήματος. Με παρέμβαση του συλλόγου Θεσσαλονίκης, η διαδικασία έληξε για να δουν όλοι, και κυρίως αυτοί που δεν κατάφεραν να συμμετάσχουν, με ποιους πολιτικούς και οργανωτικούς όρους θα ξανασυγκληθεί. Ως προς τη δεύτερη, η συνέλευση ήταν μαζική και αγωνιστική. Φαίνεται πως το ψευτοδίλημμα νομικός ή κινηματικός αγώνας ξεπεράστηκε οριστικά υπέρ του δεύτερου. Η συνέλευση συμφώνησε σε πολιτική εκτίμηση και στρατηγική του κινήματος για το επόμενο διάστημα. Το κείμενό της ήδη κυκλοφορεί ευρέως στο διαδίκτυο και τυγχάνει θετικότητας αποδοχής.

Όπως οι Σύλλογοι των Ανασφάλιστων ξεκίνησαν απ' τη Θεσσαλονίκη, μάλλον από τη Θεσσαλονίκη θα ξεκινήσει και η ανασυγκρότηση του κινήματος στην νέα συγκυρία. Εν κατακλείδι, για ένα κίνημα που μετρά ένα χρόνο ζωής, έχουν επιτευχθεί πολλά. Βεβαίως, για τις ανάγκες των μικρομεσαίων, έχει να διανυθεί ακόμα πολύς δρόμος.

Ο «Ανασφάλιστος»

Οι μεταλλαγμένες διατροφικές μας συνήθειες εκτοξεύουν τα... ελλείμματα!

Εξαιρετικά ενδιαφέροντα είναι τα στατιστικά στοιχεία που δημοσιεύτηκαν προσφάτως στο *Βήμα*. Σύμφωνα με δημοσίευσμά του, η χώρα μας καταναλώνει περίπου 300.000 τόνους χοιρινό, από τους οποίους οι 190.000 είναι εισαγόμενοι.

Η κρεοφαγία στην Ελλάδα έχει χτυπήσει κόκκινο και πολύ πρόσφατα, μέσα στην κρίση, η χώρα μας ξεπέρασε τις... ΗΠΑ στην κατά κεφαλήν κατανάλωση κρέατος: Είμαστε π... εβδομη χώρα στον κόσμο σε κατανάλωση κόκκινου κρέατος και την ίδια στιγμή που ο κάθε Έλληνας καταναλώνει 100 κιλά κρέας, ο κάτοικος των ΗΠΑ καταναλώνει 88(!).

Ο οικονομικός αντίκτυπος των πολύ κακών διατροφικών συνθηκών της ελληνικής κοινωνίας γίνεται αμέσως αντιληπτός: Εισάγουμε κρέας αξίας περί του 1,1 δισ. ευρώ, ενώ το συνολικό ύψος των εξαγωγών ελαιόλαδου και ψαριών μόλις που φτάνει τα 420 εκ.€. Βέβαια, το κόστος είναι πολύ ευρύτερο, καθώς η κακή διατροφή συνεπάγεται παθήσεις που καταφανώς συμβάλλουν στην εκτόξευση των ιατρικών δαπανών, στο γονάπισμα των προνοιακών ταμείων κ.ο.κ.

Διαβάζοντας αυτά τα στοιχεία, αντιλαμβάνεται τι αντίκτυπο θα είχε η δημοσιονομική εικόνα της χώρας εάν... ξεκινούσαμε μια διατροφική επανάσταση και επιστρέφαμε στις παλιές μας διατροφικές συνήθειες. Πόσο θα βελτιώνε κάτι τέτοιο το γενικό εμπορικό ισοζύγιο, ή πόσο θα περιορίζε τις δαπάνες της υγείας και της πρόνοιας.

Το σκεπτικό αυτό θέτει και ευρύτερα επί τάπητος το ζήτημα των ουσιαστικών, βαθιών, επαναστασιακών μεταρρυθμίσεων (για να θυμηθούμε και τον Αντρέ Γκορζ). Το πόσο, δηλαδή, επηρεάζει ακόμα και αυτή τη δημοσιονομική εικόνα της χώρας, και άρα τη διαπραγματευτική της ισχύ, το γεγονός ότι κυριαρχούν ακόμα όψεις του παρασιτικού μοντέλου ανάπτυξης και των πρακτικών που έχουν να κάνουν με τη διατροφή, τη διαχείριση των απορριμμάτων, την απαξίωση των μαζικών μεταφορών κ.ο.κ.

Φυσικά, όλα τούτα δεν τα γράφει κανένα μνημόνιο. Πώς θα μπορούσε άλλωστε, καθώς από τις εισαγωγές κρέατος κερδίζει π... Γερμανία και η Δανία, πουλώντας μας βιομηχανοποιημένα κρέατα άθλιας ποιότητας; Η υιοθέτηση μιας τέτοιας στρατηγικής, όμως, απαιτεί «οραματικό βάθος». Δηλαδή μια εναλλακτική πολιτική για την Ελλάδα, που θα επιχειρήσει να αντιστρέψει αυτές τις φαύλες πρακτικές. Δύσκολο, θα πει κανείς. Το αν θα το πετύχουμε, όμως, είναι στο χέρι μας, και όχι θέμα συζήτησης σ' ένα τραπέζι διαπραγμάτευσης όπου κάθε φορά που προσέρχεται η Ελλάδα αντιμετωπίζει το συμπαγές μπλοκ των... υπολοίπων χωρών μελών της Ε.Ε. με πρωτοστατούσα τη Γερμανία...

Συνεπείς Ευρωπαίοι, ενδοτικοί Έλληνες

Από την αντιμνημονιακή ρητορεία στην υποταγή

Του Αλέξανδρου Ασωνίτη

Θα έχει δίκιο, όποιος αναρωτηθεί τι είδους συμμαχία είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση, που όχι μόνο δεν μπορεί να λύσει ένα εσωτερικό της θέμα, αλλά το διαιωνίζει και το ανάγει σε παγκόσμιο, αδιαφορώντας προκλητικά για οποιοδήποτε άλλο σοβαρό διεθνές πρόβλημα και υποσκάπτοντας την ίδια της την οντότητα και το κύρος της.

Γιατί η κοινή λογική λέει πως μια ένωση-συμμαχία δεν διαλαλεί τα όποια θέματά της, αντίθετα προπαθεί να τα επιλύσει και να φανεί συμπαγής προς τα έξω, ειδικά όταν πρόκειται για οικονομικά ζητήματα, την πεμπουσία της σύγχρονης φάσης του μεταχριστιανικού πολιτισμού. Σκεφθείτε μια εταιρεία, που ο ένας μέτοχος θα υπέσκαπτε δημοσίως τον άλλον, τι εξέλιξη θα είχε. Όποια θα έχει κι η Ευρωπαϊκή Ένωση, που κάθε μέρα και περισσότερο αποδεικνύει ότι είναι αυθεντικός, γνήσιος διάδοχος-κληρονόμος-τέκνο της Ιερής Συμμαχίας. Νέα Ιερή Συμμαχία είναι η Ευρωπαϊκή Γερμανική Ένωση, και μόνο υπό αυτό το πρίσμα μπορεί να κατανοηθεί η στάση της. Η Μέση Ανατολή κι ο μουσουλμανικός κόσμος φλέγονται, τζιχαντιστές απειλούν και διαπράττουν τρομοκρατικά τυφλά χτυπήματα, η Ρωσία έχει εμπλακεί σε διαμάχη με την Ουκρανία, η Κίνα γιγαντώνεται, η παγκόσμια οικονομία κλυδωνίζεται, οι ΗΠΑ επαναπροσδιορίζουν τον ρόλο τους, περιφερειακές οικονομίες αναπτύσσονται, η τεχνολογία και οι συνέπειές της αλλάζουν τον άνθρωπο, και η αυτιστική Ευρώπη, με καλπάζουσα ανεργία και πρόβλημα ύφεσης, υπό την ηγεσία του Δ' Ράιχ, βρρίσκει την υπαρξιακή της δικαίωση σ' έναν ιεροσυμμαχικό ενδο-ϊμπεριαλισμό: αντί του επιβαλλόμενου εξωτερικού ανταγωνισμού, οι υπέρμαχοι της ανταγωνιστικότητας καταστρέφουν εταιρείες με προβληματική οικονομία (Ελλάδα: χρέος ΑΕΠ 2009: 120%, 2014: 180%, καταθέσεις σε ευρώ: 257 δισ. και 141 δισ. αντίστοιχα), τοακίζουν μεταπρατικές οικονομίες αδύναμων εταιρειών (Κύπρος χρέος ΑΕΠ 2009: 48%, 2013: 112%), με σκοπό να ελέγξουν τον πλούτο τους και να τις καταστήσουν εσαεί χρέους υποτελείς (αυτή είναι η διεθνής ανταγωνιστικότητα τους) στη Γερμανία και στους οπαδούς της, που είναι οι ίδιοι ακριβώς που απάρτιζαν τον ναζιστικό άξονα.

Οι Βρετανοί απέρριψαν την μεσολάβηση της Ουνέσκο για τον επαναπατρισμό των γλυπών του Φειδία και ο υπουργός Πολιτισμού δήλωσε έκπληκτος με τον αρνησμό των εταίρων. Γιατί; Ικανοποιημένοι πρέπει να είναι που οι Βρετανοί δανείζουν όπου θέλουν τα κλεμμένα αριστουργήματα του Φειδία και δεν σπίνουν κρεμάλες και δεν φπιάχνουν νέα φυλακισμένα μνήματα. Εταίροι μας ήταν και τότε.

Μέγα λάθος, ασύγγνωστο: πολλοί συχώρεσαν τον ναζισμό, αλλά ο ναζισμός ήταν καθαρόαιμο γέννημα του ευρωπαϊκού ολοκληρωτισμού, δεν ήταν κάτι συμπτωματικό. Η αβελτηρία πληρώνεται σήμερα, με την υποταγή στον οικονομικό ναζισμό. Επιπλέον, πώς να ανακάμψει μια οικονομία και να ισοροπήσει ψυχικώς μια κοινωνία, με τέτοιο ορυμαγδό καθημερινών απειλών από τον οποιονδήποτε υπαλληλίσκο-η κυβέρνηση πρέπει να απαιτήσει ως απαραίτητο όρο κάθε διαπραγμάτευσης τη σιωπή στελεχών της ΕΕ.

Αυτά περί το ευρωπαϊκό τέρας του πύργου του αίσχους των 1,3 δισ. και της υπηλόμενης γραφειοκρατίας των δεκάδων χιλιάδων υπαλλήλων, της ενσάρκωσης του ευρωπαϊκού οράματος. Ο άλλος πόλος είναι η επί πενταετία λειδορούμενη και εξευτελιζόμενη από τους ίδιους τους εταίρους της, όπως αποκαλούνται, Ελλάδα. Είναι η πρώτη φορά που μια χώρα υφίσταται τέτοια χλεύη και προσβολές, ούτε η ναζιστική Γερμανία, η Αγγλία ή τα άλλα ευρωπαϊκά ιμπεριαλιστικά κράτη, που αιματοκύλησαν τον πλανήτη και κατέστρεψαν τόσους πολιτισμούς, δεν έχουν δεχθεί τέτοιας μορφής και έντασης επιθέσεις, που έχουν καθαρά φυλετικά χαρακτηριστικά, αλλά η πολιτική ευπρέπεια εγχώριων και ξένων εκσυγχρονιστών και αλληλέγγυων παραβλέπει τις επιθέσεις που συνεχίζονται με αμείωτο, εξοντωτικό, καθημερινό ρυθμό. Δεν υπάρχει πολιτισμικό ελληνικό σύμβολο που να μην έχει χρησιμοποιηθεί στη χλεύη

και τη λειδορία μας -εδώ δεν τίθεται θέμα πολιτικής ορθότητας. Αλλά ουδέν κακόν αμιγώς καλού, που έλεγαν κι οι παλιοί (ινδο)ευρωπαίοι.

Όσοι αναρωτιόμασταν πώς ήταν δυνατόν να υπήρξαν συνεργάτες των Τούρκων ή των Γερμανών και πόσο γλοιώδεις «άνθρωποι» ήταν, από το 2010 και μετά έχουμε την απάντηση. Όσοι αποτελούν το, υπό διάλυση, πολιτικό-πελατειακό κομματικό σύστημα και οι υποστηρικτές τους, παλιοί ή ποταμίσιοι, μας δίνουν να καταλάβουμε τι «άνθρωποι» ήταν οι συνεργάτες εχθρών και κατακτητών. Οι σημερινοί έχουν ένα ψευτοάλλοθι λιγότερο. Η παράδοση και υποταγή της Ελλάδας έγινε εν ψυχρώ, χωρίς να συντρέχει λόγος, εκτός από την απόλυτη διάσωση των γαλλικών και γερμανικών τραπεζών από ενδεχόμενη, ελεγχόμενη ελληνική διασάλευση του 2010. Το ομολογούν οι ίδιοι, το αποδεικνύουν

Νέα Ιερή Συμμαχία είναι η Ευρωπαϊκή Γερμανική Ένωση, και μόνο υπό αυτό το πρίσμα μπορεί να κατανοηθεί η στάση της.

έγκυρες έρευνες. Άλλο προβληματική οικονομία, άλλο υποδούλωση στους «θεσμούς». (Αλλά οι θεσμοί είναι κάτι ιερό, δεν αφορούν τυχάρπαστες οικονομικές συμμορίες.) Κι όμως, μια σημαντική μερίδα του ελληνικού λαού, 30%-40%, και η θνησκουσα αστική πολιτική τάξη και οι υποστηρικτές της κινδυνολογούν, χυδαιολογούν και κόπτονται για τα «οφέλη» από την υποδούλωσή μας. Αν τους χαρακτηρίζαμε οπωσδήποτε, θα εγκλωβίζαμε τις ψυχικές αντανακλάσεις της στάσης τους που προσφέρονται για κάθε είδους ψυχαναλυτικές προσεγγίσεις, εδώ οι καθ' ύλην αρμόδιοι Ευρωπαίοι μπορούν όντως να μας βοηθήσουν.

Καιρός να πούμε μερικές αλήθειες, για τους μετα-μεταγενέστερους. Αν το Ελληνικό Έθνος νομιμοποιείται να σεμνύνεται για τους ήρωες και τις ηρωικές σελίδες της Ιστορίας του, υποχρεούται να αισχύνεται για τους πολυπληθείς προδότες του, είτε είναι υπερβολική η λέξη είτε επεικής. Ο Εφιάλτης Έλληνας ήταν, την Ανταλκίδειο Ειρήνη Έλληνας την υπέγραψαν, Έλληνες αποδέχθηκαν, παρά τις πολλές απόπειρες απελευθέρωσής τους, τη ρωμαϊκή κυριαρχία, έστω κι αν πολιτισμικώς ήταν ελεύθεροι, κι αυτή ακριβώς η χωρίς πολιτική ελευθερία Ελλάδα υπέκυψε στον ρωμαιοχριστιανισμό, παρά τις συγκινητικές και άξιες κάθε τιμής και μνημόνευσης προσπάθειες να διασώσουν τον πυρήνα της υπάρξεώς της.

Και δύο παρατηρήσεις: α) Οι λεγόμενοι δημοκρατικοί ψηφοφόροι

(κεντροαριστερά) κονιορτοποιήσαν στην κυριολεξία το ΠΑΣΟΚ, υπεύθυνο για την υποδούλωσή μας -για τον κο Γ. Α. Παπανδρέου μία μόνο αγχόνη είναι αναίτιος γενναιοδωρία (ο συνεργός του Παπακωνσταντίνου αθωώθηκε για τη λίστα Λαγκάρνι). Στον αντίποδα, οι δεξιοί συντηρούν σε υψηλά ποσοστά τη ΝΔ, πιστοί στον ενδοτισμό και στην καταστροφή της χώρας από την παράταξη τους. Είτε μας αρέσει είτε όχι, ο Π. Καμμένος διέσωσε την τμή της δεξιάς, κάτι σαν τον «καλό» ΕΔΕΣ, και μάχεται μαζί με τον ΣΥΡΙΖΑ και τον Α. Τσίπρα για την επιβίωσή μας. Οι τυχόν λάθη και να κάνει η κυβέρνηση, αξίζει, και υποχρεούμαστε, στην κριτική σουτράτευση μας. Ηταν ή επί της.

β) οι Βρετανοί απέρριψαν τη μεσολάβηση της Ουνέσκο για τον επαναπατρισμό των γλυπών του Φειδία και ο υπουργός Πολιτισμού δήλωσε έκπληκτος με τον αρνησμό των εταίρων. Γιατί; Ικανοποιημένοι πρέπει να είναι που οι Βρετανοί δανείζουν όπου θέλουν τα κλεμμένα αριστουργήματα του Φειδία και δεν σπίνουν κρεμάλες και δεν φπιάχνουν νέα φυλακισμένα μνήματα. Εταίροι μας ήταν και τότε. Κι ίσως βέβαια να κατάλαβε ποιοι κάνουν ιδεολογία με τις αρχαιότητες -αρχαιότητες κλεμμένες, φυσικά.

Όσο για τον διαφωτιστή κο υπουργό Παιδείας, το δυστύχημα δεν είναι η υπουργοποίησή του, αλλά ότι είναι προοδευτικός και μάλιστα ηλικιωμένος, άρα σοφότερος ημών των νεωτέρων. Αλλά αφού ο απελευθερωτής των λαών Μαρξ καταδίκασε την Ελληνική Επανάσταση, πώς να έχει άλλη άποψη ο ίδιος; Ο κοσ υπουργός είναι καθηγητής πανεπιστημίου, αλλά ευτυχώς δεν είναι όλοι οι καθηγητές σαν τον κο υπουργό και τον κο «αριδείκετον» μεταφραστή του Ομήρου, που υποστηρίζει ότι η λέξη Ρωμιοσύνη και όχι η λέξη Ελληνικότητα μας αρμόζει και μας χαρακτηρίζει. Αλλά τότε γιατί, όσοι τους ακούν, να σέβονται ό,τι δημοσιο, άρα ελληνικό;

ΥΓ: Όταν υπέβαλα αγωγή εναντίον σεσημασμένου συκοφάντη της Καθημερινής, δηλώνοντας, στην αγωγή, ότι μου αρκεί ένα ευρώ, με χλεύασαν. Τώρα, έγκριτοι συντάκτες της ομώνυμης εφημερίδας προτείνουν εμμέσως το ίδιο. Ευχαριστώ θερμά, αλλά αυτό δεν απαλλάσσει κανέναν απ' τον δαιδαλώδη εσμό των, άνευ έργου και υπόστασης, επαγγελματιών συκοφαντών-ψευδοδιεθνησιτών.

SOS! Κοινωνική Υστερία...

Με αφορμή την περίπτωση του Βαγγέλη Γιακουμάκη

Των Τάσου Γιαντζή - Δημήτρη Μπάσουγλου

Μάρτυρες γίναμε όλοι της τραγικής κατάληξης της αναζήτησης του Βαγγέλη στα Γιάννινα, της ανακάλυψης ξαφνικά από τα Μ.Μ.Ε. του φαινομένου μπούλινγκ, της ακραίας και σε επίπεδο κοινωνικής υστερίας προσέγγισης του φαινομένου. Η ενδοσχολική βία, η σεξουαλική παρενόχληση και κακοποίηση, ο εκφοβισμός, το ηλεκτρονικό μπούλινγκ και κάθε μορφής αυταρχισμός και άσκηση βίας στους σχολικούς χώρους προφανώς και πρέπει να αντιμετωπίζονται και να λαμβάνουν τη θέση και τη διάσταση που τους αναλογεί.

Όλα όμως πλέον εντάσσονται σε ένα ενιαίο πλαίσιο ορθολογικής προληπτικής δέσνης παρέμβασης - καταστολής, κυρίως στους σχολικούς χώρους, που καταλήγει σε ένα σύγχρονο κυνήγι μαγισσών εκπαιδευτικών, υπόπτων, ενόχων, συγκαταλεγμένων, αποδιοπομπαίων τράγων. Η νέα φάμπρικα ευαίσθητων πολιτικών, δημοσιογράφων, Μ.Κ.Ο., καλλιτεχνών, αλλά και ψυχολόγων, εγκληματολόγων (!!!) πανεπιστημιακών κ.ά. γεννούν ένα τέρας που απειλεί, διαλύει και τρομοκρατεί όλη την εκπαιδευτική κοινότητα. Άγνοια, ημιμάθεια και πολλές φορές υστερόβουλες ή καριερίστικες ανάγκες τρέφουν την παραπληροφόρηση και κυρίως την κοινωνική υστερία.

Η απεικόνιση της υστερίας:

- Διαπόμπευση οικογενειών μέσω περιστατικών ανά την Ελλάδα, χωρίς δεοντολογικούς κανόνες, χωρίς προστασία της παιδικής ηλικίας, της γονεϊκής σχέσης, χωρίς δικαστικές αποφάσεις, συνοπτικά και άκρως τηλεοπτικά.
- Νηπαγωγοί που αρνούνται την υγειονομική υποστήριξη των νηπίων και προνηπίων στην τουαλέτα, επικαλούμενοι τους κινδύνους χαρακτηρισμού τους ως εφησίοι...
- Γονείς που καταγγέλλουν ύπαρξη συμμορίας από παιδιά πρώτης δημοτικού (!!!) και απειλούν με μηνύσεις...
- Γυμναστές που αδυνατούν να υλοποιήσουν το μάθημα λόγω απαγόρευσης οποιασδήποτε σωματικής επαφής με τους μαθητές/τριες.

Η νέα «φάμπρικα ευαίσθητων» πολιτικών, δημοσιογράφων, Μ.Κ.Ο., καλλιτεχνών αλλά και ψυχολόγων, εγκληματολόγων (!!!) πανεπιστημιακών κ.ά. γεννούν ένα τέρας που απειλεί, διαλύει και τρομοκρατεί όλη την εκπαιδευτική κοινότητα.

- Κατάργηση πολλών παραδοσιακών παιχνιδιών στα προαύλια των σχολείων με το φόβο της σωματικής επαφής και της παρεξηγήσιμης συμπεριφοράς.
- Γονείς που απευθύνονται οργισμένοι στις διευθύνσεις των σχολείων για να καταγγείλουν φαντάσματα-περιστατικά μπούλινγκ, είτε γιατί δεν γέλασε όσο έπρεπε ένας συμμαθητής στο αστείο του κανακάρη τους, είτε γιατί δεν παίρνει πολλές πάσες στο ποδόσφαιρο... Μια τρέλα που απεικονίζεται πολύ εύγλωττα στην ιρεμάμενη φωνή της γνωστής Καλομοίρας, που κατήγγειλε ως μπούλινγκ το ότι δεν ήρθαν οι καλεσμένοι συμμαθητές της σε ένα πάρτι...
- Αναφορές, μηνύσεις, Ε.Δ.Ε., από γονείς και εκπαιδευτικούς προς άλλα μέλη της εκπαιδευτικής κοινότητας για προβλήματα που είναι φυσικά σε μια κοινωνία και λύνονταν ως σήμερα χωρίς αναζήτηση ενόχων και πολέμους... Απειλές γονέων προς εκπαιδευτικούς, ή ακόμη και μεταξύ εκπαιδευτικών ή γονέων, με μπαμπούλα την καταγγελία τους για τέτοια θέματα... Συχνά πρόκειται περί «τρίκας» που γίνεται «τριχιά».
- Είσοδος στα Σχολεία «ειδικών», που ενημερώνουν τρομοκρατώντας, δημιουργία μόδας της αναγωγής κάθε περιστατικού σχέσεων

των παιδιών μεταξύ τους ή με τους όποιους ενήλικες, σε περιστατικό μπούλινγκ ή ύποπτης σεξουαλικής προσέγγισης.

• Γραφειοκρατική καταγραφή περιστατικών βίας στα σχολεία - ακόμη και το άγγιγμα μεταξύ παιδιών - από τους υπεύθυνους μπούλινγκ κάθε σχολείου όπως καθιερώθηκαν από το 2013.

• Ακύρωση και απαξίωση άλλων χρήσιμων θεσμών που λειτουργούσαν για αυτά τα θέματα-Συμβουλευτικοί σταθμοί νέων, σχολικοί ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι στα σχολεία,

ρόλος και συνεργασία ουσίας με τα μαθητικά συμβούλια κ.λπ.

• Έρευνες λαθροχειρίας και αντιεπισημονικές, μεταπτυχιακά που υλοποιούνται για να επιβεβαιώσουν την εκ των προτέρων αποδοχή του φαινομένου που ερευνούν!!! Μελέτες που στοχεύουν στην επιβεβαίωση και υπηρετήση απ την αρχή των συμπερασμάτων που επιθυμούν να εξαχθούν.

• Συστάσεις της υπηρεσίας δίωξης ηλεκτρονικού εγκλήματος για απόλυτη απαγόρευση ύπαρξης φωτογραφικού υλικού με παιδιά στο διαδίκτυο.

• Υπουργός Προστασίας του Πολίτη να δηλώνει πως πρέπει να ασκηθεί επιτέλους η αστυνομία με το μπούλινγκ, προφανώς το όνειρο κάθε φασίστα πλησιάζει, παιδονόμοι-αστυνόμοι στα σχολεία...

• Νόμος για εξάμηνη φυλάκιση έρχεται στη Βουλή για όσους συμμετέχουν ή ασκούν μπούλινγκ, δηλώνει ο άλλος υπουργός της Δικαιοσύνης και δυστυχώς αποδεδειγμένα προοδευτικός, αριστερός κ.λπ.

• Από κοντά σελέμπριτις, θαμώνες πρωιναιζίδικων, καλλιτέχνες συγκινούνται, κλαίει on camera, αφηγούμενοι τις προσωπικές τους εμπειρίες, πάντα ως θύματα βεβαίως και ποτέ ως θύτες...

• Εκδηλώσεις, υλικό ενημερωτικό, έντυπα, dvd αμφιβόλου έως επικίν-

δυνης αισθητικής και παιδαγωγικής προσέγγισης, ακόμη και με την οικονομική στήριξη της Βουλής των Ελλήνων και της Ευρωπαϊκής Ένωσης διανέμονται αφειδώς για να σώσουν τα παιδιά μας... και ο κατάλογος μπορεί να μεγαλώσει όσο επιθυμούμε.

Η πραγματικότητα...

Τα παιδιά τσακώνονται, πλακώνονται, προσβάλλουν συχνά το ένα το άλλο (και μάλιστα σκληρά). Ακόμη, κάνουν αποτυχημένες προσπάθειες να εκδηλώσουν τις πρωτόγνωρες γι' αυτά σεξουαλικές ορμές, δοκιμάζουν ρόλους, χειραγωγούν και χειραγωγούνται, λένε ψέματα και πολλά άλλα. Είναι αυτό κάτι νέο; Δεν αποτελούν όλα αυτά (μαζί με άλλα πολλά) μέρος της διαδικασίας κοινωνικοποίησης του παιδιού; Ποιο είναι εκείνο το παιδί που μεγάλωσε χωρίς να πληγωθεί σωματικά ή ψυχικά από τους φίλους του; Αυτός ο τρόπος (η μέθοδος της δοκιμής και του λάθους) είναι ο μόνος τρόπος που μαθαίνουμε και χτίζουμε την προσωπικότητά μας, συνεπώς ότι η απαίτηση για ένα παιδί που δεν θα πληγωθεί ποτέ και από τίποτα, είναι η συνταγή για έναν άνθρωπο χωρίς ιδιότητες, έναν άνθρωπο χωρίς την ανθρώπινη υπόσταση, δηλαδή την ικανότητα να βρίσκεται σε συνύπαρξη με άλλους ανθρώπους. Η αναγωγή όλων αυτών των παιδικών ή εφηβικών εμπειριών σε μια προβληματική κατάσταση με τον όρο «ενδοσχολική βία» ψυχιατρικοποιεί αυτόματα την παιδική ηλικία.

Τα φαινόμενα της βίας και της σεξουαλικότητας τα συνδέουμε, κατ' αρχάς, στον βαθμό που είναι και τα δύο θέματα-ταμπού. Η αναγνώριση αυτή από τη μεριά μας σημαίνει και μία παραδοχή ότι πρέπει να αναγνωρίσουμε την πολύ μεγάλη επίδραση που έχει η δύναμη του ταμπού επάνω μας, έτσι που να μας σπρώχνει να αποκρύπτουμε, να συσκοτιζόμαστε, ή ακόμα και να διαστρέφουμε πλευρές αυτών των φαινομένων. Αυτό έχει ιδιαίτερη επίδραση στον λόγο που εκφέρουμε για τα φαινόμενα αυτά, ο οποίος έχει την τάση να είναι γεμάτος από προκαταλήψεις και μεταφυσικές παραδοχές.

Επιβάλλεται να είμαστε πλέον πολύ σκεπτικοί και καχύποπτοι απέναντι στις κυρίαρχες υπάρχουσες δράσεις (Παρατηρητήριο για τη βία, πρωτοβουλία «1 στα 5» για την παιδική κακοποίηση), στον βαθμό

Άγνοια, ημιμάθεια και πολλές φορές υστερόβουλες ή καριερίστικες ανάγκες τρέφουν την παραπληροφόρηση και κυρίως την κοινωνική υστερία.

Αναζητούν τα «γιατί»

Ο θάνατος του Β. Γιακουμάκη έφερε στην επιφάνεια το φαινόμενο του σχολικού εκφοβισμού.

που αναγνωρίζουμε σ' αυτές σοβαρότητα μεθοδολογικά, επιστημονικά κι ερευνητικά ατοπήματα. Τα ατοπήματα αυτά μας κάνουν να αναρωτιόμαστε αν μιλάμε καν για κακές πρακτικές ή, πολύ περισσότερο, για επικίνδυνες πρακτικές.

Τα φαινόμενα αυτά είναι παγκόσμια, ωστόσο κάθε επιμέρους πολιτισμός αποκρίνεται σε αυτά με τις δικές του ιδιαίτερες αξίες που ταιριάζουν στην ιδιοπροσωπία του κάθε πολιτισμού. Είναι όμως πρωτίστως κοινωνικά και εμφανίζονται εκεί όπου υπάρχουν «άνθρωποι σε σχέση» και για τον λόγο αυτό οφείλουμε να τα αντιμετωπίζουμε ξεκάθαρα ως σχεσιακά θέματα, τα οποία εμφανίζονται μέσα σε συγκεκριμένα πλαίσια. Οποιαδήποτε απόπειρα να τα κατανοήσουμε εκτός του πλαισίου τους τα καθιστά ιδιάζοντα χαρακτηριστικά ανθρώπων κι έτσι διαστρέφεται η πρωτίστως σχεσιακή τους φύση.

Οφείλουμε να αναζητήσουμε τη σχέση του θεσμού του σχολείου με τα φαινόμενα αυτά, όχι για να επινοήσουμε μία νέα ταξινομητική κατηγορία, αλλά προκειμένου να μπορέσουμε να τα κατανοήσουμε μέσα στο συγκεκριμένο πλαίσιο που λέγεται «δημόσιο σχολείο στην Ελλάδα, στον καιρό της κρίσης». Μόνο έτσι μπορούμε να συνθέσουμε μία οπτική κατανόηση που να μην επανεισάγει αυτά τα φαινόμενα στο πεδίο της διερεύνησης, ξανά σαν ταμπού. Μία διερεύνηση χωρίς δεσμεύσεις σε κυρίαρχα ταμπού και πολιτικές ή και ιδεολογικές πειθαρχίες και παράλληλα μία δράση που να αποκρίνεται στο συγκεκριμένο πλαίσιο του ελληνικού σχολείου είναι αναγκαίοτητα σήμερα, όπως και η άρθρωση ενός λόγου καταγγελίας της κοινωνικής υστερίας όχι γιατί αρνούμαστε τα φαινόμενα, αλλά γιατί παιδαγωγικά, επιστημονικά, κοινωνικά, οι υστερίες δεν προσφέρουν, αλλά επιτείνουν τα προβλήματα.

Ο κυρίαρχος λόγος (όπως πάντα) είναι πολύ πειστικός (γι' αυτό, άλλωστε, αλλά και μέσω της συστημικής βίας, κατορθώνει και πείθει). Δεν μένει παρά να μπορέσουμε να εκφράσουμε ένα λόγο εξίσου πειστικό, που να αναδεικνύει αυτά τα κοινωνικά φαινόμενα σε μία νέα ψυχοκοινωνικο-πολιτισμική διάσταση.

Όσο δεν το κάνουμε, μπορούμε απλώς να μεμψιμοιρούμε.

Πρωτοβουλίες, συμπράξεις και άμυνες στην υστερία οφείλουν να γεννηθούν απέναντι στα φαινόμενα αυτά.

Για να γίνουμε και δικηγόροι του διαβόλου, σκεφτείτε τουλάχιστον πόσο χρήσιμες θα ήταν αντίστοιχες κοινωνικές υστερίες αν είχαν βρει έδαφος σχετικά με τη «φτώχεια» «τα τροχαία εγκλήματα», την «ανιστόρητη εκπαίδευση», τις «λειψές υποδομές και τη στελέχωση των σχολείων», την «υγιεινή» κ.λπ.

Του Γιώργου Γκόντζου

Εκατό χρόνια από την ίδρυσή της, η Γαλακτοκομική Σχολή Ιωαννίνων ήρθε στην επικαιρότητα με τον πλέον τραγικό τρόπο: Ένας σπουδαστής της, ο 20χρονος Βαγγέλης Γιακουμάκης που είχε δηλωθεί εξαφανισθείς στις 6 Φεβρουαρίου, βρέθηκε νεκρός μετά από τριάντα επτά μέρες αναζητήσεων, οχτακόσια μόλις μέτρα από το κτήριο της σχολής.

Τα αισθήματα λύπης, αρχικά της τοπικής κοινωνίας για τον χαμό, έτσι κι αλλιώς, ενός νέου ανθρώπου, διαδέχτηκε ένα κύμα αγανάκτησης και οργής, καθώς έρχονταν στην επιφάνεια οι συνθήκες που βίωνε ο σπουδαστής τον τελευταίο χρόνο. Οι μαρτυρίες που έβλεπαν το φως της δημοσιότητας για τον εκφοβισμό που υφίστατο εντός της σχολής από συσπουδαστές του διαδέχονταν η μία την άλλη. Πρωταγωνιστές σ' αυτές τις ενέργειες εκφοβισμού συντοπίτες του, με την έρευνα να επικεντρώνεται σε μια ομάδα Κρητικών, τεσσάρων έως έξι ατόμων.

Ο νέος, που ήρθε από το χωριό του -Αρμένιοι του Ρεθύμνου- να σπουδάσει στην άλλη άκρη της Ελλάδας, ήταν θύμα, αφ' ενός μιας αντίληψης και πρακτικής, με έντονα ρατσιστικά στοιχεία απέναντι σε ένα ανίσχυρο, ή φαινομενικά ανίσχυρο, άτομο, στόχος λεκτικής και σωματικής βίας που βασίζεται στη διαφορά φύλου, εθνικότητας, ομορφιάς, χρώματος, σεξουαλικής επιλογής κ.λπ.

Αφ' ετέρου οι θύτες, όσον αφορά στη συγκεκριμένη υπόθεση, ήταν φαίνεται θιασώτες μιας υπαρκτής στην Κρήτη αντίληψης για τον «ανδριόμο», η οποία σύμφωνα με αυτούς δεν αναδεικνυόταν στη συμπεριφορά του 20χρονου και έπρεπε γι' αυτό ή να λοιδορηθεί, ή να του επιβληθεί....

Το πόρισμα του Ελληνικού Γεωργικού Οργανισμού «ΔΗΜΗΤΡΑ» (που έθεσε πειθαρχικά εκτός διεύθυνσης και σχολής τον μέχρι πρότινος διευθυντή) επιβεβαιώνει όλες τις πληροφορίες για τον εκφοβισμό εις βάρος του σπουδαστή, ενώ τα τελευταία στοιχεία από το Εγκληματολογικό Εργαστήριο της ΕΛΑΣ και τις ιατροδικαστικές εξετάσεις οριστικοποιούν την εκδοχή της αυτοχειρίας. Με τη μητέρα του να σημειώνει στην κατάθεσή της ότι, «οι παραπάνω συμφοιτητές του Βαγγέλη συμπεριφέρονταν βίαια στον γιο μου, με πρόθεση, και γνώριζαν ότι με τις πράξεις τους αυτές του δημιουργούσαν τεράστιο πρόβλημα», αφήνοντας έτσι ανοικτό το ενδεχόμενο της άσκησης ποινικής δίωξης για εξώθηση σε αυτοκτονία.

Η «απεγνωσμένη φωνή των σπουδαστών» για τις υποδομές

Αυτό το τραγικό γεγονός είχε ως αποτέλεσμα να ενεργοποιηθεί η κοινωνία και τοπικά, αλλά και πανελλαδικά, για τη μείωση και την εξάλειψη του φαινομένου του σχολικού εκφοβισμού. Στα Γιάννινα πραγματοποιήθηκαν εκδηλώσεις με κορυφαία αυτή στην πλατεία μπροστά στο

Σε μια από τις εκδηλώσεις στον χώρο της σχολής δημιουργήθηκε σκηνικό έντασης, με νεαρούς να φωνάζουν, μεταξύ των συνθημάτων για τη διαλεύκανση της υπόθεσης και κατά του εκφοβισμού και άλλα, όπως, «δολοφόνοι», «στο κελί»,

δημαρχείο, και θρησκευτικές τελετές στο σημείο που εντοπίστηκε η σορός του σπουδαστή. Σε μια από τις εκδηλώσεις στον χώρο της σχολής δημιουργήθηκε σκηνικό έντασης, με νεαρούς να φωνάζουν, μεταξύ των συνθημάτων για τη διαλεύκανση της υπόθεσης και κατά του εκφοβισμού και άλλα, όπως, «δολοφόνοι», «στο κελί», γεγονός που ανάγκασε τη νέα διευθύντρια της σχολής να μεταφέρει, σε συνάντηση με τον δήμαρχο Ιωαννίνων, «τον φόβο που ένιωσαν σπουδαστές και εκπαιδευτικό προσωπικό». Άλλωστε η οικογένεια του νεκρού σε

μία καίρια παρέμβασή της ζήτησε την επομένη «να τιμωρηθούν οι ένοχοι και να δικαιωθούν οι αθώοι». Αναδείχτηκε όμως και ένα άλλο στοιχείο που αφορά στην υποδομή της συγκεκριμένης σχολής. Μπορεί το ενδιαφέρον να εστιασθηκε στο γεγονός πως υπόμνημα των σπουδαστών είχε την υπογραφή και του Βαγγέλη Γιακουμάκη, αλλά από τις 11 Νοεμβρίου 2014, η «απεγνωσμένη φωνή των σπουδαστών», όπως κατέληγε το σχετικό υπόμνημα, είχε κοινοποιηθεί σε βουλευτές όλων των κομμάτων που με διάφορους τρόπους ανέδειξαν το θέμα, σε φορείς της περιοχής και στη διεύθυνση της σχολής, με τη σημείωση των σπουδαστών πως «αναγνωρίζουμε τις προσπάθειες του προσωπικού της σχολής». Στο υπόμνημα τονίζονταν μεταξύ άλλων: «Περμένουμε εδώ και δυο μήνες την πρόσληψη μηχανολόγου για να δουλέψουμε τον εξοπλισμό του τυροκομείου... Λόγω έλλειψης καθηγητών δεν λειτουργεί το εργαστήριο ηλεκτρονικών υπολογιστών και μικροβιολογικών καλλιέργειών... Στις αίθουσες διδασκαλίας επικρατεί παγωνιά... Στην Εορτία γίνεται το αδιαχώριστο και ζούμε σε τριτοκοσμικές συνθήκες... Στο εσπιατόριο σιάζουν νερά, μπογιές και σοβάδες πέφτουν στα πιάτα μας...». Όσον αφορά, τέλος, την υπόθεση, ολοκληρώνονται εντός των ημερών και οι καταθέσεις στην Αστυνομική Διεύθυνση Ιωαννίνων, με τον συνολικό αριθμό τους, από την ημέρα της εξαφάνισής, να υπερβαίνει τις εκατό.

*Ο Γιώργος Γκόντζος είναι δημοσιογράφος, ανταποκριτής του ΣΚΑΙ στην Ηπειρο, και ραδιοφωνικός παραγωγός του Δημοτικού Ραδιοφώνου Ιωαννίνων.

Το πόρισμα του Ελληνικού Γεωργικού Οργανισμού «ΔΗΜΗΤΡΑ» (που έθεσε πειθαρχικά εκτός διεύθυνσης και σχολής τον μέχρι πρότινος διευθυντή) επιβεβαιώνει όλες τις πληροφορίες για τον εκφοβισμό εις βάρος του σπουδαστή.

Τσίπρας - Μέρκελ... συμμαχία

Όλοι πλέον ξέρουμε —άσχετο πόσοι το ομολογούν— ότι η συμφωνία Τσίπρας - Μέρκελ είναι δεδομένη.

Του Σταύρου Χριστακόπουλου

Το τέλος της διαπραγματεύσεως για το κλείσιμο του προηγούμενου μνημονίου και τη σύνταξη του επόμενου προγράμματος, παρά τις αρρυθμίες και τα σκαμπανεβάσματα, δεν είναι μακριά.

Όλοι πλέον ξέρουμε —άσχετο πόσοι το ομολογούν— ότι η συμφωνία Τσίπρας - Μέρκελ είναι δεδομένη. Τι φαίνεται ότι περιλαμβάνει, ανεξάρτητα από τις όποιες διαπραγματευτικές εμπλοκές:

1. Ευέλικτο πρόγραμμα «μεταρρυθμίσεων», ακόμη και αν αυτό, λόγω έλλειψης προετοιμασίας της κυβέρνησης, συνταχθεί με μεγάλη «βοήθεια» από τους κοινοτικούς.

2. Ευέλικτο στόχο απαιτούμενου πρωτογενούς πλεονάσματος, ο οποίος πιθανότατα θα κινηθεί ακόμη και (πολύ;) κάτω από το 1,5%.

3. Ευέλικτη συμφωνία στο θέμα των ιδιωτικοποιήσεων, αφού η Γερμανία —με τον όρο της διασφάλισης των δικών της επενδυτικών συμφερόντων— δείχνει διατεθειμένη να επιτρέψει συμμετοχές του ελληνικού κράτους σε κοινοπρακτικά σχήματα τα οποία θα αποσκοπούν όχι κυρίως στην εξασφάλιση επενδυτικών κερδών, αλλά στην κατοχύρωση περιουσιακών δικαιωμάτων για λόγους κοινής ωφέλειας και εθνικής ασφάλειας.

4. Επαναφορά των γερμανικών συμφερόντων σε τομείς τους οποίους διαχειριζόταν ο περιώνυμος Φούχτελ, αλλά χωρίς τον ίδιο, ο οποίος έχει ήδη καταστεί κακόφημος όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και στο Βερολίνο. Ήδη ο υφυπουργός Εξωτερικών της Γερμανίας Μάικλ Ροτ μεσολαβεί εκ μέρους της Μέρκελ στην ελληνική κυβέρνηση ώστε να επανεξεταστούν ή να επαναδρομολογηθούν μια σειρά μπιζνες γερμανικού ενδιαφέροντος στην Ελλάδα.

5. Συνεισφορά — άγνωστο πόσο... άδολη — Γερμανών ειδικών σε θέματα που άπτονται της οργάνωσης του ελληνικού κρατικού μηχανισμού.

6. Χτύπημα και σπάσιμο του αμαρτωλού τριγώνου «κόμματα - τράπεζες - ΜΜΕ», το οποίο όχι μόνο στο εσωτερικό, αλλά και στο επίπεδο των διεθνών δανειστών, συμπεριλαμβανομένου του ΔΝΤ, θεωρείται ήδη από το 2011 ως το κατ' εξοχήν βαρίδι σε οποιαδήποτε ανασυγκρότηση της οικονομίας.

Το περίγραμμα του «κοινού τόπου» μεταξύ Μέρκελ και Τσίπρας δεν απέχει δραματικά από το πλαίσιο αυτών — και πολλών άλλων — δημοσιευμάτων «υποδοχής» του Τσίπρας και του ΣΥΡΙΖΑ από τη Γερμανία.

7. Νέο πρόγραμμα χρηματοδότησης, με ένα νέο μνημόνιο, το οποίο θα έχει — λίγο ή περισσότερο — διαφορετικό χαρακτήρα από τα δύο προηγούμενα.

Αυτά επί της αρχής, διότι το τι απ' όλα αυτά θα γίνει και, κυρίως, πώς θα γίνει, παραμένει στη σφαίρα των υποθέσεων και της... «δημιουργικής ασάφειας».

Το κρίσιμο στοιχείο πάντως είναι ότι η τρέχουσα διαπραγματεύση αποκάλυψε σε όλο της το μεγαλείο την αδράνεια και τη **δουλοπρέπεια** με την οποία οι κυβερνήσεις της τελευταίας πενταετίας αντιμετώπισαν τις σχέσεις της Ελλάδας με τους δανειστές της, αλλά και το μέγεθος των παρεμβάσεων ιδιωτικών συμφερόντων στη διαμόρφωση των προηγούμενων προγραμμάτων.

Ήδη αφήνει τρομακικά **εκτεθειμένα** και σε κατάσταση απαξίας και διάλυσης τα δύο βασικά κόμματα της μεταπολίτευσης και ένα — κατ' ομολογία του ίδιου του... Βαρουφάκη — «αριστερό ασκέρη», **χωρίς** οποιαδήποτε προηγούμενη πείρα διακυβέρνησης, **χωρίς** επαρκή προγραμματική προπαρασκευή, με υπουργούς που βρίσκονται σε διαρκή **σύγκρουση** παράγοντας επικοινωνιακό και πολιτικό χάος, με μεγάλα **προβλήματα** στον πολιτικό συγκερασμό των πολλαπλών ιδεολογικών ταυιοτήτων που ενυπάρχουν ταυτοχρόνως υπό την ίδια πολιτική σκέψη.

Αυτή η συμφωνία, της οποίας την επικύρωση θα δούμε σύντομα, όσο και αν τελικά **αποκλίνει** από τα

χαρακτηριστικά που προηγουμένως περιγράψαμε, θα επιφέρει πολύ συγκεκριμένα πολιτικά **αποτελέσματα**, μεγάλου πολιτικού βάθους, τα οποία εδώ θα περιγράψουμε σχεδόν επιγραμματικά.

Η γερμανική επικυριαρχία

Η επικυριαρχία της Γερμανίας στην Ελλάδα **θα συνεχιστεί** και στο πλαίσιο της νέας συμφωνίας. Αυτό είναι αναπόφευκτο για τους εξής λόγους, σχεδόν ανεξάρτητους από τη διάθεση της οποιας ελληνικής κυβέρνησης:

• Αν η Ελλάδα δεν βρίσκεται σε κάποιο είδος μνημονίου, θα είναι υποχρεωμένη να λειτουργήσει τα επόμενα χρόνια υπό τους κανόνες του πολύ βαρύτερου για την ίδια **Δη-**

μοσιονομικού Συμφώνου και της ελεύθερης αγοράς δανεισμού, στους οποίους δεν έχει καμιά δυνατότητα να ανταποκριθεί εξ αιτίας της διαλυμένης παραγωγικής βάσης, της θεσμικής αδυναμίας και του μη διαχειρίσιμου χρέους. Γι' αυτόν τον λόγο, άλλωστε, προεξοφλούσαμε την αναγκαστική υπογραφή νέου μνημονίου από την **κυβέρνηση Σαμαρά**, αν βεβαίως είχε τελειώσει την αξιολόγηση του λήγοντος.

• Το ελληνικό σύστημα εξουσίας — σε καμιά εκδοχή του, ούτε τη νυν κυβερνώσα — δεν έχει δομήσει ένα βαθύ και αξιόπιστο πρόγραμμα παραγωγικής και οικονομικής **ανασυγκρότησης**. Ακόμη όμως και αν το είχε εκπονήσει, θα χρειαζόταν κάποια χρόνια προσαρμογής και ένα τεράστιο **κούρεμα χρέους** για να καταφέρει να το βάλει σε εφαρμογή. Όμως τέτοια διάθεση δεν υπάρχει προσώρας από την πλευρά των δανειστών.

• Δεδομένης της χρηματοοικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας της Γερμανίας στην ευρωζώνη και την ενίσχυσή της τα τελευταία χρόνια μέσω του Δημοσιονομικού Συμφώνου, της Τραπεζικής Ένωσης κ.λπ., η μόνη άμεση δυνατότητα απαγκίστρωσης από αυτήν θα ήταν η **έξοδος από το ευρώ**, η οποία όμως δεν αποτελεί επιλογή **κανενός** σοβαρού πόλου του πολιτικού συστήματος.

Το Βερολίνο στηρίζει Τσίπρα
Παρά τους αρχικούς πολεμικούς τόνους μεταξύ των κυβερνήσεων Ελ-

λάδας και Γερμανίας, η συνεργασία τους το επόμενο διάστημα — **ετεροβαρής**, προφανώς, για λόγους πολιτικής και οικονομικής ισχύος — θα είναι **πολύ στενότερη** απ' όσο προκείμενος υπολογίζεται τώρα.

Ο κυριότερος λόγος είναι η «προγραμματική» **σύμπτωση προθέσεων** σε θεμελιώδη ζητήματα όπως η καταπολέμηση της διαφθοράς, η ανασυγκρότηση του δημόσιου τομέα, το σπάσιμο του αμαρτωλού τριγώνου που προαναφέραμε και μια σειρά άλλες μεταρρυθμίσεις τις οποίες η Γερμανία καταλογίζει στην κυβέρνηση Σαμαρά ότι δεν υλοποίησε. Είναι χαρακτηρισική — δεδομένης και της εν πολλοίς άγνωστης **προεκλογικής προεργασίας** μεταξύ των δύο πλευρών — η αντίδραση δύο στενά συνδεδεμένων με την καγκελαρία ΜΜΕ την επομένη της εκλογικής νίκης του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και ενός αγγλοσαξονικού μέσου, που φιλοξενεί γερμανικές θέσεις:

1. Spiegel Online, υπό τον τίτλο «Ο Αλέξης Τσίπρας αξίζει μια ευκαιρία»: «Ίσως οι χθεσινές εκλογές περάσουν στην ιστορία ως η αρχή της απαραίτητης πολιτικής ανανέωσης στην Ελλάδα. Ίσως ο Αλέξης Τσίπρας να έχει το θάρρος να συγκρουστεί με τους Έλληνες εφοπλιστές και τους μεγαϊστάνες των μέσων ενημέρωσης και να μαζέψει από εκείνους τους φόρους που χρειάζεται για τα κοινωνικά του προγράμματα. Η περικοπή προνομίων αυτής της αντιπαραγωγικής ελίτ θα ήταν ένα αναγκαίο βήμα, το οποίο δεν έκαναν τα δύο μεγάλα κόμματα».

2. Die Welt, υπό τον τίτλο «Κανένας φόβος μπροστά στον ΣΥΡΙΖΑ»: «Η ανάγκη ενδέχεται να κάνει τον Αλέξη Τσίπρα απρόσμενα μεταρρυθμιστή. Ο χαρισματικός λαϊκιστής θα πρέπει να φέρει τους Έλληνες — πολλοί από τους οποίους αρνούνται την πραγματικότητα — αντιμετώπιους με άβολες αλήθειες. Η σημαντικότερη: Η Ελλάδα έχει χρεοκοπήσει και, αν δεν βρεθεί εναλλακτική χρηματοδότηση, ο Τσίπρας θα πρέπει να υποχωρήσει και να προσεγγίσει την τρόικα».

3. Financial Times (απόσπασμα από άρθρο του Marcel Fratzscher, προέδρου του γερμανικού think tank DIW με τίτλο «Γιατί το Βερολίνο πρέπει να στηρίξει τον Τσίπρα!»): «Τα δύο πρώτα προγράμματα στήριξης από το 2010 απέτυχαν κυρίως επειδή οι προηγούμενες κυβερνήσεις της Αθήνας και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού

Το πολιτικό σύστημα — και κυρίως το σύστημα εξουσίας — θα υποστεί βαθιά μεταλλήγηση, την ημέρα υπογραφής της συμφωνίας.

δεν ενστερνίστηκαν τις μεταρρυθμίσεις. (...) Η μόνη πιθανότητα της Ελλάδας να βγει από την κρίση είναι να αναλάβει την ευθύνη των μεταρρυθμίσεων. Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο με ισχυρή κυβέρνηση.

Οι διαπραγματεύσεις μπορούν να πετύχουν μόνο εάν και οι δύο πλευρές είναι σε θέση να υποστηρίξουν ότι νίκησαν. Η Γερμανία το γνωρίζει αυτό πολύ καλά. Ο Αλέξης Τσίπρας και το αριστερό κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ έχουν τρομερή λαϊκή στήριξη. Η ευρωζώνη θα πρέπει να αδράξει αυτή την ευκαιρία και να στηρίξει την κυβέρνηση, ώστε να μεταμορφώσει τη δημοτικότητα της σε ένα εποικοδομητικό πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων, το οποίο προϋποθέτει ότι οι Έλληνες θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν τουλάχιστον κάποιες από τις προεκλογικές τους υποσχέσεις.

Το περίγραμμα του «κοινού τόπου» μεταξύ Μέρκελ και Τσίπρας δεν απέχει δραματικά από το πλαίσιο αυτών - και πολλών άλλων - δημοσιευμάτων «υποδοχής» του Τσίπρας και του ΣΥΡΙΖΑ από τη Γερμανία.

Νέο πολιτικό τοπίο

Το πολιτικό σύστημα -και κυρίως το σύστημα εξουσίας- θα υποστεί βαθιά μεταλλαγή, με έναρξη της «κούρασης» την ημέρα υπογραφής της συμφωνίας. Στο πολιτικό, επιχειρηματικό και μιντιακό τοπίο θα αλλάξουν πολλοί από τους σημερινούς συσχετισμούς ισχύος, αλλά για το εύρος και την ποιότητα των αλλαγών θα πρέπει, πρώτον, να περιμένουμε αρκετά και, δεύτερον, να διατηρήσουμε όλες τις λογικές επιφυλάξεις για τις εξελίξεις στα υπάρχοντα κόμματα και τις συμμαχίες που θα αναπτυχθούν στον κάθε χώρο.

Εκκρεμούν επίσης τα «τεχνικά» μέσα που θα χρησιμοποιηθούν από το «σύστημα Τσίπρας» για να επιτευχθούν αυτές οι αλλαγές, καθώς, επί παραδείγματι, δεν είναι βέβαιο αν σε αυτά συμπεριλαμβάνονται εκλογές το επόμενο διάστημα. Αν πάντως γίνουν, ελάχιστα θα αφορούν το εσωκομματικό μέτωπο του ΣΥΡΙΖΑ (όπως διάφοροι βιάζονται να προδικάσουν). Κατά μείζονα λόγο θα αφορούν την καταγραφή και επικύρωση των νέων συσχετισμών δύναμης και την αναδιάταξη του ευρύτερου πολιτικού συστήματος.

Γι' αυτά όμως θα τα πούμε εν καιρώ...

Τι συμβαίνει με τους Έλληνες;

Οι συμφωνίες στη Μόσχα, η βρετανική υστερία και το «τιτίβισμα» του Αμερικανού πρέσβη.

Του Γιάννη Ξένου

Στη γενικευμένη εικόνα παρακμής που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια, με αποκορύφωμα τα έξι χρόνια που βρίσκεται η χώρα στη δίνη της κρίσης, κομβικός είναι ο ρόλος της ενημέρωσης, δηλαδή από ποια Μέσα ενημερώνονται οι Έλληνες και πόσο αξιόπιστα είναι. Οι εφημερίδες, μέχρι και τα τέλη της δεκαετίας του '80, ήταν το κυρίαρχο μέσο ενημέρωσης, από τη δεκαετία του '90, με τη δημιουργία των ιδιωτικών καναλιών και ραδιοφώνων και από τη δεκαετία του 2000 με την εισβολή του διαδικτύου, η κυκλοφορία τους μειώθηκε κατακόρυφα.

Φαίνεται ότι από τα τέλη της προηγούμενης δεκαετίας είχε παγιωθεί μια κατάσταση όπου οι εφημερίδες παρείχαν άμεση ενημέρωση σε ένα μικρό ποσοστό των Ελλήνων, αλλά η ενημέρωση αυτή ήταν πολύ πιο έγκυρη από της τηλεόρασης και του διαδικτύου. Από την άλλη, σε μεγάλο ποσοστό τροφοδοτούσαν με ειδήσεις τηλεόραση, ραδιόφωνα και διαδίκτυο.

Τα τελευταία έξι χρόνια, ακόμα και αυτός ο περιορισμένος ρόλος των εφημερίδων τίθεται υπό αμφισβήτηση. Σε αυτό το διάστημα, όπως φαίνεται και από τον πίνακα, έκλεισαν αρκετές ιστορικές εφημερίδες, πρώτα πρώτα η *Ελευθεροτυπία* και οι περισσότερες εφημερίδες που κινούνταν στη δεξιά-κεντροδεξιά (Απογευματινή, Ελεύθερος, Βραδυνή κ.ά.). Από την κρίση άντεξαν μόνο οι απογευματινές εφημερίδες των μεγάλων συγκροτημάτων, αλλά με μεγάλο κόστος, μιας και τα χρέη του ΔΟΛ και του Πήγασου εκπνάνθηκαν. Το 2013 κυκλοφορούσαν μόλις οκτώ απογευματινές εφημερίδες και οι πωλήσεις είχαν πέσει κάτω από τα 100.000 φύλλα την ημέρα (πίνακας). Σήμερα κυκλοφορούν δέκα απογευματινές εφημερίδες και δίνεται μια εικόνα ότι τα πράγματα έχουν σταθεροποιηθεί: Η *Εφημερίδα των Συντακτών* καλύπτει τη μία από τις δύο τάσεις που στεγάζονταν παλιά στην *Ελευθεροτυπία* και η *Δημοκρατία* καλύπτει εν μέρει το κενό που άφησαν οι παλιές δεξιές-κεντροδεξιές εφημερίδες.

Υπάρχει όμως και μια πολύ ανησυχητική τάση που αναπτύσσεται και δεν της δίνεται η προσοχή που πρέπει: Έχει ξεφυτρώσει ένα μπουκέτο εφημερίδων με λίγο πολύ παραπλησία λογική, εφημερίδες που συνήθως ξεκινούν από ιστοσελίδες και μετά γίνονται εφημερίδες, ή εκφράζουν λογική ιστοσελίδων. Τέτοια εφημερίδα είναι η *Kontra news*, η διάδοχος της *Αυριανής*, αλλά με τριπλάσια κυκλοφορία. Η *Ελεύθερη Ώρα*, από ένα περιθωριακό έντυπο της ακροδεξιάς που δεν πουλούσε πάνω από χίλια φύλλα, τώρα πουλά καθημερινά 3.500-4.000 φύλλα. Το *Μακελειό*, του Στέφανου Χίου, από καλή εκπομπή έγινε ιστοσελίδα και πριν τις εκλογές καθημερινό φύλλο. Στις 16 Μαρτίου πούλησε 1.810 φύλλα, όταν η *Αυγή* (είναι πρωινό φύλλο γι' αυτό δεν βρίσκεται στον πίνακα) δεν ξεπέρασε τα 1.600 φύλλα. Έχουμε και πρωινό φύλλο ίδιας λογικής, την *Ακρόπολη*, που για ένα διάστη-

19-2-09		25-2-13		16-3-15	
Τα Νέα	24.024	Νέα	24.252	Νέα	20.950
Ελευθεροτυπία	18.127	Έθνος	20.554	Έθνος	13.672
Ελ. Τύπος	16.494	Ελ. Τύπος	16.124	Espresso	12.127
Έθνος	13.605	Espresso	13.828	Ελ. Τύπος	11.155
Espresso	10.015	Η Εφημερίδα	6.844	Δημοκρατία	10.887
Απογευματινή	7.427	Ελευθεροτυπία	6.616	Εφ. Συντακτών	10.435
Αδέσμευτος	6.858	Ελεύθερη Ώρα	3.144	Kontra news	5.662
Ελεύθερος	4.240	Εστία	1.770	Ελεύθερη Ώρα	3.482
Εστία	2.189			Μακελειό	1.810
Αυριανή	2.118			Εστία	1.553
Ελεύθερη Ώρα	909				
Βραδυνή	838				
Χώρα	594				
Σύνολο: 107.416		Σύνολο: 93.132		Σύνολο: 92.332	

Κυκλοφορίες απογευματινών εφημερίδων τα τελευταία 6 χρόνια

μα είχε εκδώσει τον Άρη Σπίνο, ο οποίος κατέβηκε υποψήφιος με τη Χρυσή Αυγή στη Β' Αθηνών. Τώρα τη διευθύνει κάποιος Τάκης Μαυρίκος, που είναι ο πρόεδρος του νέου δεξιού κόμματος, «Δεξιά».

Εφημερίδες με πολλά κοινά στοιχεία, πρώτα από όλα είναι και οι τέσσερις υπέρ της επιστροφής στη δραχμή, όλες πλασάρονται ως **αντιμνημονιακές**, αλλά με ένα λόγο χυδαίο, που εν τέλει συκοφαντεί το αντιμνημονιακό κίνημα. Προεκλογικά, εκτός της *Ακρόπολης*, που ήταν ημιεπίσημο όργανο της Χρυσής Αυγής, όλες στήριζαν τον Τσίπρας, που θα έδινε ένα καλό μάθημα στη Μέρκελ και στους εγχώριους προδότες. Τώρα που ο Τσίπρας προσεγγίζει τη Μέρκελ και ζητά από διάφορα «αντιμνημονιακά» λαμόγια να αρχίσουν να πληρώνουν την εφορία τους, τα στρίβουν. Η *kontra news*, τη Δευτέρα 30 Μαρτίου, είχε πηχιαίο τίτλο, «Πληρώνουμε, πληρώνουμε και φως δεν βλέπουμε», αυτά τα γράφει ο Γιώργος Κουρής, που οι εφημερίδες και τα κανάλια του χρωστούν δεκάδες εκατομμύρια στην εφορία, πέρα από τα χρέη στους πρώην εργαζόμενους τους. Σε άλλο άρθρο της στην πρώτη σελίδα,

που το υπογράφει ο Κ., προφανώς είναι ο Γιώργος Κουρής, μαθαίνουμε ότι οι Έλληνες «Είμαστε οι καλύτεροι φορολογούμενοι στον κόσμο!»

Άλλη κοινή συνισταμένη αυτών των εφημερίδων είναι η **συνωμοσιολογία** που φτάνει στα όρια της παράνοιας. Εδώ το προβάδισμα το έχει η *Ελεύθερη Ώρα*, που ανακαλύπτει ή εφευρίσκει κάθε μέρα και δίνει στο κοινό τις προφητείες κάποιου όσιου. Δίπλα στις προφητείες, όμως, θα διαβάσουμε και τα άρθρα του Αντώνη Γρυπαίου, που αποκαλύπτει ότι «το ευρώ είναι το νόμισμα της σιωνιστικής λέσχης Μπίλντεμπεργκ», αλλά και του δραχμικού γκουρού Δημήτρη Καζάκη. Το *Μακελειό*, ως νεώτερο εγχείρημα, πάει ένα βήμα παραπέρα για να προσελκύσει αναγνώστες και έτσι στο εξώφυλλό του την προηγούμενη Δευτέρα αποκάλυπτε ότι: «Μπλεγμένοι στους σατανάδες της σαϊεντολογίας, η εξιερμιστική και παρακρατική σέκτα που στρατολογεί πολιτικούς και δημοσιογράφους». Τίτλος που συνοδεύεται από φωτογραφίες των Κ.Σημίτη, Αν.Λοβέρδου, Π.Παναγιωτόπουλου και Αλ.Αλαβάνου! Αν διαβάσουμε όμως τη συνέχεια του θέματος στις μέσα σελίδες, θα δούμε ότι και ένα δεκάχρονο παιδί θα ανιλαμβανόταν ότι η δήθεν αποκάλυψη είναι σκέτη απάτη, αλλά το πρωτοσέλιδο τη δουλειά του την έκανε.

Αυτά τα φύλλα, με τέτοιους είδους θεματολογία, πουλάνε καθημερινά πάνω από 12.000 φύλλα και τα κυριακάτικα τους ακόμα περισσότερα. Και εδώ μπαίνουν πολλά ερωτήματα για το πώς οι Έλληνες, που μεταπολεμικά είχαν γενικά καλό επίπεδο Τύπου, σταδιακά στη μεταπολίτευση και ταχέως τα τελευταία χρόνια έφτασαν σε αυτό το επίπεδο. Πώς επιτρέπουν να τους εξαπατά το κάθε λαμόγιο, ή κάθε παρανοϊκός, που πιστεύει ότι θα τους αποκαλύψει κάποια μυστική αλήθεια;

Η *Ελεύθερη Ώρα*, από ένα περιθωριακό έντυπο της ακροδεξιάς που δεν πουλούσε πάνω από χίλια φύλλα, τώρα πουλά καθημερινά 3.500-4.000 φύλλα.

Η απαρχή ενός νέου μετώπου ενάντια στο Ιράν

Η γεωπολιτική πίσω από τον πόλεμο στην Υεμένη

Του Mahdi Darius Nazemroaya

Οι ΗΠΑ και το βασίλειο της Σαουδικής Αραβίας ανησύχσαν πολύ όταν το κίνημα των Χούτι, ή Ανσαραλλάχ (Υποστηρικτές του Θεού) κέρδισε, τον Σεπτέμβριο του 2014, τον έλεγχο της πρωτεύουσας της Υεμένης, Σαναά.

Στον υποστηριζόμενο από τις ΗΠΑ πρόεδρο, Αμπντ Ραμπούχ Μανσοούρ Αλ-Χάντι, επεβλήθη η ταπεινωτική μοιρασιά της εξουσίας με τους Χούτι και τον συνασπισμό των φυλών της βόρειας Υεμένης. Ο Αλ-Χάντι έκανε λόγο για τον οχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητας.

Η αλήθεια για τον πόλεμο στην Υεμένη έχει διαστρεβλωθεί
Στην Υεμένη ο πόλεμος και η αποπομπή του προέδρου Αλ-Χάντι δεν είναι αποτέλεσμα ενός πραξικοπήματος των Χούτι. Οι Χούτι και οι σύμμαχοί τους αντιπροσωπεύουν την πλειοψηφία των κατοίκων της Υεμένης. Οι εσωτερικοί σύμμαχοι τους περιλαμβάνουν και σίτες και σουνίτες. Οι ΗΠΑ και οι Σαούντ δεν ανέμεναν ποτέ ότι οι Χούτι θα δοκίμαζαν να απομακρύνουν τον Αλ-Χάντι από την εξουσία.

Αρχικώς, οι Χούτι, όταν κατέλαβαν τη Σαναά το 2014, απέρριψαν τις προτάσεις του Αλ-Χάντι, αποκαλώντας τον χρεοκοπημένη ηθικά φιγούρα, που είχε αθετήσει τις προηγούμενες υποσχέσεις του. Δύο μήνες μετά, στις 8 Νοεμβρίου, το ίδιο το κόμμα του Αλ-Χάντι, το «Γενικό Συμβούλιο του Λαού της Υεμένης», θα του στερούσε και την αρχηγία του κόμματος.

Οι Χούτι τελικώς έθεσαν υπό περιορισμό τον Αλ-Χάντι και κατέλαβαν το προεδρικό μέγαρο και στις 6 Φεβρουαρίου σχημάτισαν μια μεταβατική κυβέρνηση. Ο Αλ-Χάντι αναγκάστηκε να παραιτηθεί.

Η παραίτηση του Αλ-Χάντι συνιστούσε πλήγμα για την αμερικανική εξωτερική πολιτική. Η ΣΙΑ και το Πεντάγωνο υποχρεώθηκαν να αποσύρουν το στρατιωτικό προσωπικό και τους μυστικούς τους πράκτορες από την Υεμένη, ενώ στους Χούτι περιήλθε μεγάλος αριθμός αμερικανικών απόρρητων εγγράφων.

Ο Αλ-Χάντι εγκατέλειψε τη Σαναά και στις 21 Φεβρουαρίου κατέφυγε στο Άντεν, που στις 7 Μαρ-

Στις 27 Μαρτίου, ανακοινώθηκε στην Υεμένη ότι το Ισραήλ βοηθούσε τη Σαουδική Αραβία να επιτεθεί στην αραβική χώρα. «Αυτή είναι η πρώτη φορά που οι σιωνιστές (Ισραήλ) διεξάγουν κοινή επιχείρηση σε συνεργασία με Άραβες».

τίου το ανακήρυξε σε προσωρινή πρωτεύουσα. Οι ΗΠΑ, η Γαλλία, η Τουρκία και οι δυτικοί τους σύμμαχοι έκλεισαν τις πρεσβείες τους και λίγο αργότερα, η Σαουδική Αραβία, το Κουβέιτ, το Μπαχρέιν, το Κατάρ και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα μετέφεραν τις πρεσβείες τους στο Άντεν. Οι Χούτι και οι πολιτικοί τους σύμμαχοι αρνήθηκαν να ευθυγραμμιστούν με τις απαιτήσεις των ΗΠΑ και της Σαουδικής Αραβίας. Ως αποτέλεσμα, ο υπουργός Εξωτερικών του Αλ-Χάντι, Ριγιάντ Γιασίν, κάλεσε, στις 23 Μαρτίου, τη Σαουδική Αραβία και τα αραβικά πετρο-εμιράτα να κάνουν στρατιωτική επέμβαση. Τη στιγμή που οι Χούτι και οι σύμμαχοί τους εισέρχονταν στο Άντεν, ο Αλ-Χάντι διέφυγε για να επανεμφανισθεί στη Σαουδική Αραβία στις 26 Μαρτίου, την ώρα ακριβώς που οι Σαούντ ξεκίνησαν την επίθεση ενάντια στην Υεμένη.

Η Υεμένη και η αλλαγή της στρατηγικής εξίσωσης στη Μ. Ανατολή

Η κατάληψη της Σαναά από τους Χούτι έλαβε χώρα την ίδια χρονική περίοδο που διαπιστώνεται μια σειρά περιφερειακών επιτυχιών για το Ιράν, τη Χεζμπολλάχ, τη Συρία και το Μπλοκ Αντίστασης. Στη Συρία, η κυβέρνηση κατόρθωσε εδραιώσει τις θέσεις της ενώ στο Ιράκ το Ισλαμικό Κράτος απωθείται με τη βοήθεια του Ιράν και της τοπικής ιρακι-

νής πολιτοφυλακής, συμμάχου της Τεχεράνης.

Η στρατηγική εξίσωση στη Μέση Ανατολή άρχισε να αλλάζει. Οι Σαούντ και ο Ισραηλινός πρωθυπουργός Νετανιάχου άρχισαν να παράποντα ότι το Ιράν ήλεγχε τέσσερις περιφερειακές πρωτεύουσες – Βηρυτό, Δαμασκό, Βαγδάτη, Σαναά και ότι έπρεπε να σταματήσει η ιρακινή επέκταση.

Ενώ οι Σαούντ για καιρό θεωρούσαν την Υεμένη μια υποδεέστερη επαρχία και τμήμα της σφαιρας επιρροής τους, οι ΗΠΑ θέλουν να

διασφαλίσουν ότι μπορούν να ελέγχουν το Μπαμπ Αλ-Μάντεμπ, τον Κόλπο του Άντεν και τα νησιά Σκόκτρα.

Το Μπαμπ Αλ-Μάντεμπ είναι σημαντικό στρατηγικό σημείο πυκνής διέλευσης για τη διεθνή εμπορική ναυσιπλοΐα και τα τάνκερ, και συνδέει τον Περσικό Κόλπο μέσω του Ινδικού Ωκεανού και τη Μεσόγειο Θάλασσα μέσω της Ερυθράς Θάλασσας. Είναι τόσο σημαντικό όσο η Διώρυγα του Σουέζ για τις θαλάσσιες οδούς και το εμπόριο μεταξύ της Αφρικής, της Ασίας και της Ευρώπης.

Το Ισραήλ εξέφρασε επίσης την ανησυχία του, επειδή ο έλεγχος της Υεμένης θα μπορούσε να αποκόψει την πρόσβαση προς τον Ινδικό Ωκεανό, μέσω της Ερυθράς Θάλασσας, και να εμποδίσει τα υποβρύχιά του από την άνετη προώθησή τους στον Περσικό Κόλπο ώστε να απειλεί το Ιράν. Αυτό εξηγεί το γιατί ο έλεγχος της Υεμένης ήταν ένα από ζητήματα της ομιλίας του Νετανιάχου στο αμερικανικό Κογκρέσο στις 3 Μαρτίου. Η Σαουδική Αραβία φοβάται ότι η Υεμένη θα ευθυγραμμισθεί με το Ιράν.

Οι ΗΠΑ ήταν επίσης πολύ ανήσυχες γι' αυτόν το λόγο, αλλά σκέφτονταν επίσης με όρους παγκόσμιου ανταγωνισμού, ώστε να εμποδίσουν το Ιράν, τη Ρωσία ή την Κίνα να διαθέτουν ένα στρατηγικό έρεισμα στην Υεμένη.

Στη γεωπολιτική σπουδαιότη-

τα της Υεμένης προστέθηκε και το οπλοστάσιό της από στρατιωτικούς πυραύλους, που μπορούν να κτυπήσουν κάθε πλοίο στον Κόλπο του Άντεν ή στο Μπαμπ Αλ-Μάντεμπ. Σε αυτό το πλαίσιο, η επίθεση της Σαουδικής Αραβίας στις αποθήκες φύλαξης των πυραύλων της Υεμένης εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ΗΠΑ και του Ισραήλ.

Ο πόλεμος στην Υεμένη και ένα νέο μέτωπο κατά του Ιράν

Η Σαουδική Αραβία ως περιφερειακή δύναμη είναι πολύ αδύναμη για να αντιμετωπίσει το Ιράν μόνη της. Η στρατηγική των Σαούντ στοχεύει στο να δημιουργήσει ή να ενδυναμώσει ένα περιφερειακό σύστημα συμμαχιών και χρειάζεται την Αίγυπτο, την Τουρκία και το Πακιστάν – μια ψευδεπίγραφη αποκαλούμενη σουνιτική συμμαχία ή άξονα.

Ο διάδοχος του εμιράτου του Αμπου Ντάμπι, Μωχάμετ μπιν Ζαγιέντ μπιν Σουλτάν Αλ Ναχιάν, υπαρχηγός του στρατού των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, επισκέφθηκε, στις 17 Μαρτίου, το Μαρόκο, για να συζητήσει μια κοινή στρατιωτική επίθεση στην Υεμένη, με τα πετροεμιράτα, το Μαρόκο, την Ιορδανία και την Αίγυπτο. Στις 21 Μαρτίου, ο Ζαγιέντ συνάντησε τον βασιλιά της Σαουδικής Αραβίας Σαλμάν μπιν Αμπντουλαζίζ Αλ-Σαούντ για να συζητήσουν τη στρατιωτική επίθεση στην Υεμένη.

Με τα υπόλοιπα πέντε μέλη του Συμβουλίου Συνεργασίας των Χωρών του Κόλπου διαφώνησε μόνο το Ομάν, που διατηρεί φιλικές σχέσεις με την Τεχεράνη και δεν συμμερίζεται το σχέδιο των Σαούντ και του GCC να χρησιμοποιήσουν τον θρησκευτικό σεκταρισμό για να υποδαυλίσουν την αντιπαράθεση με το Ιράν και τους συμμάχους του. Η πλειοψηφία των κατοίκων του Ομάν δεν είναι ούτε σουνίτες ούτε σίτες, είναι **ιμπαντί**.

Η Τουρκία ανακοίνωσε επίσης τη στήριξη της σε έναν πόλεμο στην Υεμένη. Την ημέρα που ξεκίνησε ο πόλεμος, ο Ερντογάν ισχυρίστηκε ότι το Ιράν επεδίωξε να κυριαρχήσει στην περιφέρεια και ότι η Τουρκία, η Σαουδική Αραβία και οι χώρες του Κόλπου ήσαν ενοχλημένες. Κατά τη διάρκεια αυτών των γεγονότων, ο Σίσι της Αιγύπτου δήλωσε ότι η ασφάλεια του Καΐρου και η ασφάλεια της Σαουδικής Αραβίας και των αραβικών πετροεμιράτων είναι μία. Η Αίγυπτος στις 25 Μαρτίου είπε ότι δεν θα συμμετείχε σε έναν πόλε-

Ο Ερντογάν ισχυρίστηκε ότι το Ιράν επιδίωξε να κυριαρχήσει στην περιφέρεια και ότι η Τουρκία, η Σαουδική Αραβία, και οι χώρες του Κόλπου ήσαν ενοχλημένες.

Συνέντευξη με τον Α. Αφέντικωφ

Ο Έλληνας 6ης γενιάς, προσωρινός Δήμαρχος του Ντεμπάλτσεβου της εμπόλεμης Αν. Ουκρανίας

Από τον **Αντιφωνητή**

Τον Αλέξανδρο Αφέντικωφ, νεο (προσωρινό) δήμαρχο στο Ντεμπάλτσεβο της εμπόλεμης Αν. Ουκρανίας, τον γνώρισαν όλοι στο Διαδίκτυο από την πρώτη συνέντευξη Τύπου που έδωσε στην πόλη του με την ανάθεση των καθηκόντων του (18-2-2015). Ο Σάσα Γκρέκ, όπως είναι το υποκοριστικό του, διορίστηκε στη θέση αυτή από τις Αρχές των Νεορώσων (με τις δυνάμεις των οποίων κι αυτός συμπαρατάχθηκε) και εντυπωσίασε τους απανταχού Έλληνες εμφανιζόμενος με ραμμένη την ελληνική σημαία στο αριστερό του μπράτσο.

Εμάς τουλάχιστον μας συγκίνησε και μας παρακίνησε να πράξουμε, ότι κανένας άλλος στην Ελλάδα δεν έκανε: να τον ψάξουμε για να έχουμε μαζί του μια μικρή συζήτηση για όσα συμβαίνουν σήμερα εκεί. Ανταποκρίθηκε αμέσως – τον ευχαριστούμε και πάλι θερμά γι' αυτό – και εσείς μπορείτε να διαβάσετε τον διάλογό μας.

Τα ρωσικά ΜΜΕ ανέφεραν ότι ο Αφέντικωφ είναι 6η γενιά ελληνικής καταγωγής και ότι ως πρώτο του καθήκον ο νέος δήμαρχος περιέγραψε την υποστήριξη του τοπικού πληθυσμού. Το περίπου 50% αυτού έχει παραμείνει στη μισοκατεστραμμένη πόλη και ζει σε ερειπωμένα σπίτια και υπόγεια κατοικιών, με προβλήματα στην παροχή φυσικού αερίου, νερού και ηλε-

κτρικού. Πάντως, η κατάληψη του Ντεμπάλτσεβου ήταν κομβικής σημασίας για το ηθικό των δυνάμεων του Κιέβου. Γράφτηκε πως ο ομογενής μας είχε χρεωθεί και την πόλη Γενάκιεβο, που εσχάτως πέρασε κι αυτή στον έλεγχο των ρωσόφωνων ανταρτών.

- Οι Έλληνες που σε είδαν στα ΜΜΕ με την ελληνική σημαία στο μπράτσο...

- Απολύτως σωστό!

- Πατί το έκανες;

- Είναι γνωστό, ιστορικά, ότι η Αικατερίνη Β' χορήγησε στους Έλληνες την περιοχή της Μαριούπολης για την μαζική εγκατάστασή τους εκεί και στην ευρύτερη περιοχή του Ντονιέτσκ. (Η ελληνική σημαία στο μπράτσο) είναι ένδειξη της εκπροσώπησης της πολυπληθούς ελληνικής κοινότητας.

- Πώς επιλέχθηκες για δήμαρχος;

- Σύμφωνα με τις έκτακτες ανάγκες της εμπόλεμης κατάστασης, διορίστηκε προσωρινά από τον πρωθυπουργό της Λαϊκής Δημοκρατίας του Ντονιέτσκ.

- Εσύ, από πού κατάγεσαι;

- Είμαι από τη Μακέεβκα (προάστιο του Ντονιέτσκ).

- Υπάρχουν πολλοί Έλληνες στην περιοχή και ευρύτερα;

- Ναι, υπάρχουν.

- Τι ποσοστό του πληθυσμού αποτελούν;

- Πενήντα τοις εκατό (50%).

- Τι σχέσεις έχετε με την Ελλάδα, έχετε εδώ συγγενείς, φίλους;

- Ναι, έχω συγγενείς, αλλά δεν

θέλω να κοινοποιήσω τα στοιχεία τους.

- Ποιες είναι οι σχέσεις των Ελλήνων της περιοχής με τη νέα αρχή της Λ.Δ. του Ντονιέτσκ και με τις αρχές της υπόλοιπης Ουκρανίας;

- Εγώ θα σας πω τη γενική κατάσταση πραγμάτων και εσείς βγάλτε τα συμπεράσματα μόνοι σας. Οι Έλληνες ψήφισαν υπέρ της ανεξαρτησίας της περιοχής, αλλά αγνοήθηκε η βούληση του λαού από την εξουσία.

- Τι γίνεται τώρα στο μέτωπο;

- Προς το παρόν επικρατεί ησυχία.

- Ποιες είναι οι ανάγκες του πληθυσμού στο Ντομπάλτσεβο κι ευρύτερα;

- Οι ανάγκες είναι πολλές εξαιτίας της πλήρους καταστροφής των υποδομών της περιοχής.

- Υπάρχουν ξένοι που να πολεμάνε στο πλευρό σας;

- Υπάρχουν πολλοί, αλλά είναι

οι εθελοντές. Ειδικά μετά την επίθεση (των δυνάμεων του Κιέβου) κατά της Μαριούπολης, πλήθος Ελλήνων προσχώρησαν στις δυνάμεις της αντίστασης.

- Τι προσδοκάτε από το αύριο στο Ντονιέτσκ; Τι ελπίζετε;

- Για την πόλη μας σκεφτόμαστε, για την αποκατάσταση των αναξιοπαθούντων, την ανακούφιση των προσφύγων, την παροχή στέγης και ειδών πρώτης ανάγκης.

- Ευχαριστούμε και σας ευχόμαστε καλή επιτυχία.

- Τι να σχολιάσεις; Με μια απλή κίνηση αυτό το παλικάρι, χιλιόμετρα μακριά από την ελληνική γη, άγγιξε όλο τον Ελληνισμό. Και πώς γίνεται να είμαστε, ως Έλληνες, σχεδόν πάντα με κείνους που όλοι μας αποτρέπουν (να μην παρυσυρόμαστε από το ομόδοξον, όλοι κοιτούμε μόνο τα δικά τους συμφέροντα, είναι κατά βάθος εχθροί μας κ.λπ. κ.λπ.);

μο στην Υεμένη, αλλά την επόμενη ημέρα συνέδραμε τη Σαουδική Αραβία στην επίθεση στην Υεμένη, στέλνοντας αεροσκάφη και πλοία. Στο ίδιο πνεύμα, ο πρωθυπουργός του Πακιστάν **Ναουάζ Σαρίφ** δήλωσε στις 26 Μαρτίου ότι κάθε απειλή στη Σαουδική Αραβία θα προκαλέσει μια ισχυρή απάντηση.

Ο ρόλος των ΗΠΑ και του Ισραήλ

Στις 27 Μαρτίου, ανακοινώθηκε στην Υεμένη ότι το Ισραήλ βοηθούσε τη Σαουδική Αραβία να επιτεθεί στην αραβική χώρα. «Αυτή είναι η πρώτη φορά που οι σιωνιστές (Ισραήλ) διεξάγουν κοινή επιχείρηση σε συνεργασία με Άραβες», έγραψε ο **Χασάν Ζαΐντ**, επικεφαλής του κόμματος Αλ-Χακ της Υεμένης.

Οι ΗΠΑ είναι επίσης αναμειγμένες και **καθοδηγούν από το παρασκήνιο ή από απόσταση**. Ενώ εργάζονται για να κλείσουν μια συμφωνία με το Ιράν, θέλουν επίσης να διατηρήσουν μια συμμαχία ενάντια στην Τεχεράνη, χρησιμοποιώντας τους Σαουδάραβες.

*Ο **Μαχντί Νταρίους Ναζεμρο-άγια** είναι βραβευμένος συγγραφέας και γεωπολιτικός αναλυτής, έχει εκδώσει το βιβλίο *Η παγκοσμιοποίηση του ΝΑΤΟ* (Clarity Press) και πρόκειται σύντομα να κυκλοφορήσει το βιβλίο του *Ο πόλεμος στη Λιβύη και η επαναποικιοποίηση της Αφρικής*.

Πηγή: <http://www.globalresearch.ca/the-geopolitics-behind-the-war-in-yemen-the-start-of-a-new-front-against-iran/5439431>

Απόδοση στα ελληνικά:
Σωτήρης Δημόπουλος
sotiriosdemopoulos.blogspot.gr

Αντιμερκελικά σκαμπανεβάσματα

Δημοσκοπικές και εκλογικές εξελίξεις σε Γαλλία-Ισπανία

Οι κλυδωνισμοί που αντιμετωπίζει ο ΣΥΡΙΖΑ στη διαπραγματεύσή του με τη γερμανική Ευρώπη, φαίνεται πως έχουν αντίκτυπο και στη δημοσκοπική πορεία των Ποδέμους. Κάθε σφαλιάρια που τρώει η ελληνική κυβέρνηση, φαίνεται πως ψαλιδίζει –έστω και προσωρινά– τη δυναμική του ισπανικού κόμματος. Ο λόγος προφανής, καθώς η πορεία του ΣΥΡΙΖΑ στις διαπραγματεύσεις καταδεικνύει σαφώς πως η σύγκρουση με την γερμανική καθοδήγηση της Ευρώπης δεν είναι εύκολο πράγμα.

Ετσι, σύμφωνα με μια τελευταία δημοσκοπήση που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα encuestamos.com, οι Ποδέμος έρχονται τρίτοι (21,7%) μετά το Σοσιαλιστικό Κόμμα της Σουζάνας Ντίας (23,6%) και το Λαϊκό Κόμμα, του Μ. Ραχόι, το οποίο προηγείται ελάχιστα (23,7%). Αξίζει να σημειωθεί ότι, σε δημοσκοπήση της ίδιας εταιρείας, που διεξήχθη τον Φεβρουάριο του 2015, το Λαϊκό Κόμμα έπαιρνε 25,5%, οι Ποδέμος 25,4% και οι Σοσια-

λιστές 19,9%. Άλλο ένα στοιχείο που επιβεβαιώνει τα όσα λέχθηκαν στην αρχή είναι η σταθερά ανοδική πορεία των «Πολιτών» (Ciudadanos), που είναι κάπως σαν το Ισπανικό «Ποτάμι»: Τον Φεβρουάριο λάμβαναν 10,1%, ενώ τον Μάρτιο ανέβηκαν στο 14,7%.

Είναι σαφές, μετά από όλα αυτά, πως ένα κομμάτι των ψηφοφόρων, που για μια στιγμή στράφηκαν προς τους Ποδέμος, επαναπατρίστηκαν στο Σοσιαλιστικό Κόμμα ή μεταποτίστηκαν προς τους «Πολίτες». Δυστυχώς, η γραμμή ΣΥΡΙΖΑ-Ποδέμος-Βενσερέμος, που καθιέρωσαν από κοινού Τσίπρας και Ιγκλέσιας, τον Ιανουάριο του 2015, λειοπορεύει και ανάποδα...

Αντίστοιχες, αν και μικρότερης έκτασης και διαφορετικής ερμηνείας εξελίξεις είχαμε και στη Γαλλία, όπου η αμφισβήτηση της γερμανικής Ευρώπης εκφράζεται από την Ακρα Δεξιά της Μαρίν Λεπέν. Εκεί, η άνοδος του Σαρκοζί φαίνεται να περιορίζει τη δυναμική του Εθνικού Μετώπου της Λεπέν –αν και η κατάρρευση των κυβερνητικών Σοσιαλιστών θεωρείται δεδομένη. Ερμηνεία για την «ανάσταση» του Σαρκοζί ίσως

και να δίνουν τα στοιχεία του εμπορικών ισοζυγίου των χωρών μελών της Ε.Ε., που γνωστοποιήθηκαν πρόσφατα: Η Γερμανία είναι πρώτος εμπορικός εταίρος της Γαλλίας, αποσπώντας μερίδιο 19% από τις εισαγωγές και 17% από τις εξαγωγές της.

Συμπέρασμα; Η μοίρα του γαλλικού κεφαλαίου είναι δεμένη με αυτήν του γερμανικού, και ένα μεγάλο κομμάτι των γαλλικών εύπορων τάξεων αναδιπλώνεται στον Σαρκοζί υπό τον φόβο της αντιγερμανικής ρητορικής της Μαρίν Λεπέν –χώρια οι πολιτισμικές και ιδεολογικές αντιθέσεις. Κι αυτό βάζει ξανά στο παιχνίδι τον Σαρκοζί, από εκεί που είχε εγκαταλείψει τα Ηλύσια Πεδία καταγέλαστος, ως το κανίς της Μέρκελ. Το πρόβλημα είναι ότι η διαχωριστική γραμμή Σαρκοζί-Λεπέν είναι... ταξική, με τη δεύτερη να επεκτείνει τα ερείσματά της εντός των πιεζόμενων μεσαίων τάξεων και των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Και, δυστυχώς, το Μέτωπο της Αριστεράς δεν έχει μπορέσει ακόμα να θέσει υπό αμφισβήτηση την πολυετή ηγεμονία της ακροδεξιάς πάνω σε αυτά τα στρώματα...

Κίνα: Στρατηγική μεγάλης πνοής

Η μεγάλη πορεία του νέου κινέζικου Δρόμου του Μεταξιού προς δυσμάς

Του Πέπε Εσκομπάρ

Είναι καθοριστικής σημασίας να μην εμφανιστεί κανένας ευρασιατικός ανταγωνιστής, ικανός να κυριαρχήσει στην Ευρασία, κι έτσι να αμφισβητήσει τις ΗΠΑ

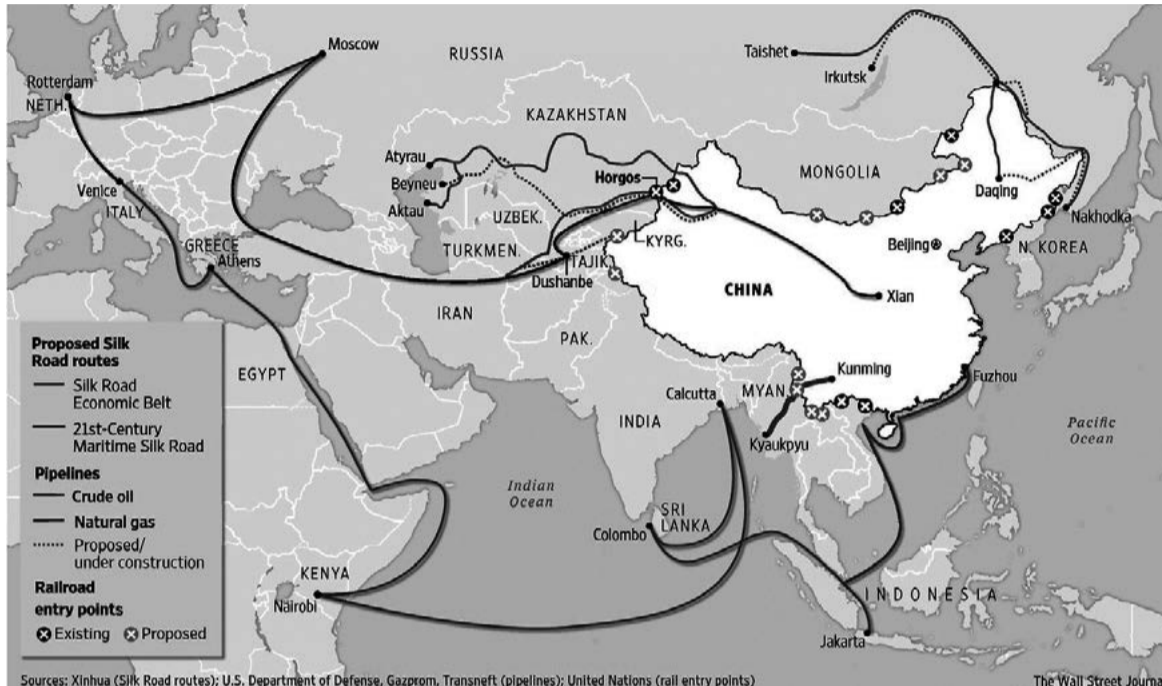
Ζμπίγκνιου Μπρζεζίνσκι,
Η Μεγάλη Σκακιέρα, 1997

Τι νόημα εμπεριέχει μια λέξη, ή καλύτερα ένα ιδεόγραμμα; Τα πάντα. Ένα κινέζικο ιδεόγραμμα -ζι (που σημαίνει «αναμεταξύ») αναπαριστά γραφικά την κεντρική στρατηγική της εξωτερικής πολιτικής του νέου κινέζικου ονείρου.

Στο άνω μέρος του τετράγραμμου ιδεογράμματος -που συμβολικά αναπαριστά την οροφή ενός σπιτιού- η αριστερή γραμμή αναπαριστά την οικονομική ζώνη του Δρόμου του Μεταξιού, ενώ η δεξιά γραμμή αναπαριστά τη θαλάσσια Οδό του Μεταξιού του 21^{ου} αιώνα. Στο κάτω μέρος, η αριστερή γραμμή συμβολίζει τον διάδρομο Κίνας-Πακιστάν, μέσω της επαρχίας Ζινγιάνγκ, και η δεξιά γραμμή τον διάδρομο Κίνας-Μιανμάρ-Μπαγκλαντές-Ινδίας, που ανοίγεται μέσω της επαρχίας Γιουνάν.

Ο νέος Δρόμος του Μεταξιού, που στην πραγματικότητα είναι πολλοί δρόμοι, συμβολίζει τη στροφή της Κίνας προς μια παλιά ενδοχώρα: την Ευρασία. Τούτο συνεπάγεται μια ισχυρή Κίνα, που πλουτίζει ακόμα περισσότερο από τα εδάφη που την περιβάλλουν, δίχως να χάνει την ουσία της ως κράτος-πολιτισμός. [] Κατά το παρελθόν, η Κίνα χρησιμοποίησε το εργαλείο των κεντρικών έργων υποδομής, όπως το Σινικό Τείχος, για την ενοποίησή της. Στο μέλλον, θα έχει ένα μεγάλο σχέδιο για την ενοποίηση της Ευρασίας, μέσω ενός σιδηροδρόμου υψηλής ταχύτητας. Όταν κανείς αναλογίζεται το εύρος αυτού του οραματικού σχεδίου, συνειδητοποιεί ότι ο πρόεδρος Ζι μάλλον θα ξεπεράσει και τον Μάο Τσε Τουνγκ και τον Ντεγκ Ζιάο Πινγκ.

Φυσικά, οι νέες πρωτοβουλίες της Κίνας δύναται να εκληφθούν ως προσπάθειες δημιουργίας ενός νέου εμπορικού συστήματος φτιαγμένου από και για το Πεκίνο. Ταυτόχρονα, οι ΗΠΑ ανησυχούν για το γεγονός ότι ο νέος Δρόμος του Μεταξιού ενδέχεται να είναι μια ειρηνική γεωπολιτική απάντηση στην, καθοδηγούμενη από το Πεντάγωνο, στρατιωτική υψής στρατηγική της στροφής προς την Ασία, της κυβέρνησης Ομπάμα.

Το πραγματικό ερώτημα είναι το πώς οι μυριάδες πλευρές του νέου Δρόμου του Μεταξιού θα διαμορφώσουν το νέο ευρασιατικό όνειρο

Το Πεκίνο από την πλευρά του δηλώνει προς πάσα κατεύθυνση ότι δεν τρέφει φιλοδοξίες ηγεμονίας για την περιοχή και ότι η νέα πρωτοβουλία του δεν είναι σε καμία περίπτωση ένα νέο Σχέδιο Μάρσαλ. Αποτελεί αναμφισβήτητο γεγονός το ότι το Σχέδιο Μάρσαλ είχε ως αποδέκτες αποκλειστικά τις χώρες της Δύσης και απέκλεισε κάθε χώρα ή περιοχή που βρισκόταν ιδεολογικά πλησίον της ΕΣΣΔ. Αντίθετως, η Κίνα εστιάζει στην ενοποίηση των αναδυόμενων οικονομιών σε ένα τεράστιο πανευρασιακό εμπορικό δίκτυο.

Achtung! Seidenstrasse! (Προσοχή! Δρόμος του Μεταξιού!)

Δεν είναι παράξενο το γεγονός ότι οι πιο εύρωστες οικονομικά χώρες της ΕΕ θέλουν να συμμετάσχουν στην Ασιατική Τράπεζα Υποδομών και Επενδύσεων (ΑΙΠΒ) -η οποία θα παίξει κεντρικό ρόλο στον νέο Δρόμο του Μεταξιού. Η ΕΕ αποτελεί ήδη τον καλύτερο εμπορικό εταίρο της Κίνας και φέτος συμπληρώνονται τα σαράντα χρόνια της έναρξης των εμπορικών σχέσεων Κίνας-ΕΕ. Είναι πολύ πιθανή η δημιουργία ενός κοινού Σινο-Ευρωπαϊκού Ταμείου, το οποίο θα χρηματοδοτεί έργα υποδομής και πράσινης ενέργειας σε όλο το εύρος της ενοποιημένης Ευρασίας.

Το κινέζικο σχέδιο, βέβαια, θα συμπεριλάβει και τη Ρωσία, η οποία αποτελεί βασικό εταίρο του νέου Δρόμου του Μεταξιού μέσω της ρωσοκινεζικής συγχρηματοδότησης, ύψους 280 δισ. δολαρίων, της μετατροπής του υπερσιβηρικού σιδηρο-

δρόμου σε σιδηρόδρομο υψηλής ταχύτητας. Κάπου εκεί θα συναντηθεί το σχέδιο του νέου Δρόμου του Μεταξιού με το αρχικό όραμα του Πούτιν για μια γιγάντια εμπορική ζώνη που θα εκτείνεται από τη Λισαβόνα μέχρι το Βλαδιβοστόκ.

Παράλληλα, ο θαλάσσιος Δρόμος του Μεταξιού του 21^{ου} αιώνα θα ενισχύσει το ήδη ακμάζον εμπόριο ανάμεσα στην Κίνα και τη ΝΑ Ασία. Η επαρχία Φουζιάν, που βρίσκεται απέναντι από την Ταϊβάν, θα παίξει κεντρικό ρόλο. Ο Ζι έχει περάσει μεγάλο μέρος της ζωής του στη Φουζιάν και απ' ό,τι φαίνεται θέλει να συμπεριλάβει και το Χονγκ Κονγκ στο μεγάλο σχέδιο δράσης του.

Όλες οι εξελίξεις που αναφέρθηκαν παραπάνω έχουν ενεργοποιηθεί από το γεγονός ότι η Κίνα είναι επιτέλους έτοιμη να εξαγει μαζικά κεφάλαια και να παρέχει πίστωση στις χώρες του Νότιου. Σε λίγους μήνες το Πεκίνο θα εγκαινιάσει το Κινέζικο Διεθνές Σύστημα Πληρωμών (CIPS), το οποίο θα λανσάρεται το γιούαν ως βασικό παγκόσμιο νόμισμα για κάθε είδους εμπόριο. Υπάρχει ήδη η ΑΙΠΒ, η οποία θα πλαισιωθεί από τη Νέα Αναπτυξιακή Τράπεζα των χωρών BRICS και που, με βάση τη Σαγκάη, θα ανταγωνιστούν στα ίσια την Παγκόσμια Τράπεζα.

Το μεγάλο παιχνίδι στην Ευρασία, αντίθετα με τους ευσεβείς πόθους του Μπρζεζίνσκι, μάλλον θα πάρει τη μορφή μιας γεωπολιτικής πρόκλησης. Μιας, ντε φάκτο, ρωσοκινεζικής συνεργασίας, που θα ενισχύσει ακόμα περισσότερο τον Οργανισμό Συνεργασίας της Σαγκάης (SCO).

Μέχρι τότε, το Ιράν και το Πακιστάν θα είναι μέλη του SCO. Η Ρωσία και η Κίνα έχουν στενές σχέσεις εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια και ήρθε πλέον η ώρα της περαιτέρω αναβάθμισής τους. Επίσης, το Πακιστάν αποτελεί βασικό τμήμα του θαλασσιού Δρόμου του Μεταξιού, ειδικά αν αναλογιστεί κανείς το λιμάνι του Γκουαντάρ στον Ινδικό Ωκεανό, που σε μερικά χρόνια θα είναι κεντρικός κόμβος του αγωγού αερίου Ιράν-Πακιστάν (IP). Το ίδιο λιμάνι φιγουράρει στα κινέζικα σχέδια ως αφετηρία ενός ακόμη αγωγού, που θα ακολουθεί τον αυτοκινητόδρομο του Καρακορούμ και θα μεταφέρει αέριο στην κινέζικη επαρχία Ζινζιάνγκ.

Το Ιράν και το Πακιστάν -το σταυροδρόμι της ΝΑ και Ν Ασίας- αναβαθμίζονται, έτσι, σε στρατηγικούς παίκτες του νέου Δρόμου του Μεταξιού και δίνουν τη δυνατότητα στην Κίνα να επεκτείνει το εμπορικό της

δίκτυο τόσο στον Ινδικό Ωκεανό, όσο και στον Περσικό Κόλπο.

δίκτυο τόσο στον Ινδικό Ωκεανό, όσο και στον Περσικό Κόλπο.

Το μέλλον ανήκει στους έχοντες όραμα

Ο πανικός της Ουάσιγκτον σε σχέση με τις εξελίξεις προδίδει την τραγική έλλειψη κάποιου αμερικανικού οράματος ικανού να κερδίσει την κοινή γνώμη της Ευρασίας -εκτός ίσως από αυτό της ασαφούς στρατιωτικής απειλής, σε συνδυασμό με την συνεχή επέκταση του NATO και τον εταιρικό θόρυβο του ελεύθερου εμπορίου όπως προάγεται από τη Διαλαντική Εταιρική Σχέση Εμπορίου και Επενδύσεων (ΤΤΙΡ), γνωστού στην Ασία και ως «εμπορικό NATO».

Η απάντηση στην ΤΤΙΡ δρομολογείται ήδη από τις χώρες BRICS και τον SCO και δεν είναι άλλη από την αδιάκοπη ενίσχυση της ρωσοκινεζικής στρατηγικής συνεργασίας. Επίσης, υπάρχει και μεγάλη κινητικότητα σε σχέση με την επέκταση της Ευρασιακής Ένωσης (που αποτελείται από την Αρμενία, τη Λευκορωσία, το Καζακιστάν, τη Ρωσία και σύντομα θα έχει δύο νέα μέλη, την Κιργιζία και το Τατζικιστάν). Στη Μέση Ανατολή, η Συρία εξετάζει το ενδεχόμενο της συμμετοχής στην Ένωση και η Αίγυπτος έχει ήδη υπογράψει συμφωνία εμπορικής συνεργασίας. Στη ΝΑ Ασία, το Βιετνάμ πρόκειται να υπογράψει συμφωνία συνεργασίας με την Ένωση μέσα στο 2015.

Η μουσική ατζέντα της Ρωσίας και της Κίνας στη δημιουργία οδικού χάρτη για την επίτευξη μιας συμφωνίας για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν (τύπου Ιράν-P5+1) ανοίγει τον δρόμο για την εισδοχή του Ιράν στον SCO ως πλήρες μέλος. Έτσι, το 2016, το SCO αναμένεται να ενώσει το 60% της Ευρασίας, με έναν πληθυσμό 3.5 δισ. ανθρώπων και έναν ορυκτό πλούτο σε πετρέλαιο και αέριο που θα ξεπερνά αυτόν των κρατών του Συμβουλίου Συνεργασίας του Κόλπου (GCC).

Οπότε, το πραγματικό ερώτημα δεν είναι το πότε θα καταρρεύσει η Κίνα, όπως διατεινόταν ο Ντέιβιντ Σάμπαουχ, ο αποκαλούμενος και δεύτερος τη τάξει ειδικός επί κινεζικών θεμάτων στις ΗΠΑ (ποιος να είναι άραγε ο πρώτος; Ο Κίοντζερ;) Το πραγματικό ερώτημα είναι το πώς οι μυριάδες πλευρές του νέου Δρόμου του Μεταξιού θα διαμορφώσουν το νέο ευρασιατικό όνειρο. Οι έχοντες όραμα θα δρέψουν τους καρπούς του μέλλοντος.

Μετάφραση: Dean M.

της συντακτικής ομάδας

ΤΤΙΡ: Συμφωνία ΗΠΑ - Ε.Ε.

Προς μια Ευρωπαϊκή Δικτατορία των Αγορών;

Η Ατλαντική απάντηση στα σχέδια της Ευρασίας, πέραν των εξελίξεων στο Ουκρανικό, λέγεται ΤΤΙΡ (Trans-Atlantic Trade and Investment Partnership, δηλαδή Διατλαντική Συνεργασία για το Εμπόριο και τις Επενδύσεις). Πρόκειται για μια διμερή συνθήκη απορρύθμισης των αγορών, κατά τα κανονιστικά πρότυπα που προωθούν οι ΗΠΑ το δικό τους μοντέλο παγκοσμιοποίησης, η οποία αποσκοπεί στο να άρει κάθε είδους περιορισμό (εργασιακό, περιβαλλοντικό, διατροφικό, φορολογικό, τραπεζικό) κατά την εξωχώρα δραστηριότητα των μεγάλων επιχειρήσεων σε ΗΠΑ και Ε.Ε.

Οι διαπραγματεύσεις για την Συνθήκη ξεκίνησαν τον Φεβρουάριο του 2013, και ανακοινώθηκαν επισήμως από τον Ομπάμα κατά το παραδοσιακό του διάγγελμα προς το Έθνος. Οι προπαρασκευαστικές συνομιλίες που πραγματοποιήθηκαν για να καταρτίσει η κάθε πλευρά την λίστα των αιτούμενων απορρυθμίσεων, συντελέστηκαν με την ενεργό συμμετοχή αμερικάνικων και ευρωπαϊκών πολυεθνικών, σε κλίμα μυστικότητας. Εκατέρωθεν, περιλαμβάνονται αιτήματα για την μεταρρύθμιση θεμελιωδών κανόνων, νόμων, και οδηγιών, που έχουν ψηφιστεί από το Κογκρέσο, τις επί μέρους Πολιτείες, την Κομισιόν, τα Εθνικά Κοινοβούλια. Χαρακτηριστικό της μυστικότητας που διεξάγονται οι διαπραγματεύσεις, είναι το γεγονός ότι τα μέλη των εθνικών κοινοβουλίων της Ε.Ε. δεν έχουν πρόσβαση στο περιεχόμενο των αιτημάτων που εγείρει η πλευρά των ΗΠΑ προς τις χώρες τους.

Σύμφωνα με μια μελέτη που ανέθεσε η Κομισιόν, στο Κέντρο Ερευνών Οικονο-

μικής Επιτροπής, η Συμφωνία αναμένεται να αυξήσει κατά 68-119 δις. € το ΑΕΠ της Ε.Ε., και κατά 50-65 δις. € το αντίστοιχο των ΗΠΑ (κατώτερο και υψηλότερο σενάριο).

Η συνθήκη απειλεί να επιβάλει σε όλες τις χώρες της Ε.Ε., μεταξύ άλλων, και τα εξής: Τον **εξαμερικανισμό** της ευρωπαϊκής αγοράς εργασίας (κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, αντισυνδικαλιστικοί νόμοι κ.ο.κ.) την άρση των περιορισμών ως προς τη **διατροφική ασφάλεια** (μεταλλαγμένα, φυτοφάρμακα, κτηνοτροφία με αυξητικές ορμόνες) την απορρύθμιση των περιβαλλοντικών περιορισμών που θέτει η Ε.Ε. στην βιομηχανία της (ευρωπαϊκός κανονισμός Reach για τα χημικά προϊόντα) άρση του κρατικού μονοπωλίου στις δημόσιες υπηρεσίες, και απελευθέρωση της αγοράς τους: την θέσπιση αυστηρότερων κανόνων σε ζητήματα πνευματικής ιδιοκτησίας, τον περιορισμό της ελεύθερης πρόσβασης στην γνώση (πατέντες) την νομική εξίσωση κρατών, και δημοσίων οργανισμών, με τις πολυεθνικές και τους μεγάλους ιδιώτες επενδυτές, πράγμα

που θα επιτρέψει στους δεύτερους να προσφεύγουν κατά των πρώτων, σε περίπτωση που κρατικές νομοθεσίες απειλούν ή ζημιώνουν την κερδοφορία τους (!). Τέλος, γίνεται προσπάθεια να αρθούν ακόμα και αυτοί οι ελάχιστοι δημόσιοι περιορισμοί στον χρηματοπιστωτικό τομέα.

Βεβαίως **απορρύθμιση** σημαίνει απώλειες θέσεων εργασίας: Ακόμα και η επίσημη έκθεση που εκπονήθηκε κατόπιν αιτήματος της ίδιας της Κομισιόν, προβλέπει απώλειες 1,2 εκ. θέσεων εργασίας. Στην πραγματικότητα αναμένονται να είναι πολύ περισσότερες, γι' αυτό εξ άλλου η Ε.Ε. έχει ήδη προϋπολογίσει κονδύλια της τάξεως των 70 δις. €, τα οποία θα διοχετευθούν μέσω των Ειδικών Διαρθρωτικών Ταμείων σε επιδόματα συντήρησης της ανεργίας για την εξαετία 2014-2020.

Οι δύο πλευρές έχουν υιοθετήσει ένα φιλόδοξο χρονοδιάγραμμα που προβλέπει την κύρωση της συνθήκης κατά τα τέλη του 2015.

Τα είπε όλα!

Κατά τα τέλη του προηγούμενου έτους, ο επικεφαλής του διαβόητου Ινστιτούτου Στράιτφορντ, Τζωρτζ Φρήντμαν, επισκέφθηκε τη Μόσχα.

Εκεί, έδωσε μια εφ' όλης της ύλης συνέντευξη στην εφημερίδα Κόμερσαντ, όπου και μίλησε με πολύ ξεκάθαρο και ειλικρινή τρόπο για τους απώτερους στόχους της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής πάνω στο ουκρανικό:

«Για τα τελευταία εκατό χρόνια, οι Αμερικάνοι εφαρμόζουν μια πολύ συγκεκριμένη εξωτερική πολιτική. Ο κύριος στόχος της, να μην επιτρέψουν σε κανένα κράτος να συσσωρευθεί υπερβολική δύναμη στην Ευρώπη. Πρώτα, οι ΗΠΑ μερίμνησαν ώστε να αποτρέψουν την κυριαρχία της Γερμανίας στην Ευρώπη, κι ύστερα να αποτρέψουν την επέκταση της επιρροής της ΕΣΣΔ.

Η ουσία της πολιτικής έχει ως εξής: Για να συντηρηθεί όσο περισσότερο γίνεται μια ισορροπία δυνάμεων στην Ευρώπη, θα πρέπει να υποβοηθηθεί το πιο αδύναμο μέρος της ισορροπίας και, αν αυτή πρόκειται να διαταραχθεί σημαντικά, τότε να γίνεται επέμβαση την τελευταία στιγμή. Κι έτσι, στην περίπτωση του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, οι ΗΠΑ παρενέβησαν μόνο μετά από την παραίτηση του τσάρου Νικολάου ΙΙ το 1917, ώστε να αποτρέψουν μια νίκη της Γερμανίας. Και κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, οι ΗΠΑ άνοιξαν ένα δεύτερο μέτωπο πολύ αργά (τον Ιούνιο του 1944), αφοίον διαφάνηκε ότι οι Ρώσοι θα επιβληθούν των Γερμανών.

Σήμερα, η πιο επικίνδυνη πιθανή πολιτική συμμαχία, από τη σκοπιά των ΗΠΑ, θεωρείται μια συμμαχία μεταξύ της Ρωσίας και της Γερμανίας. Μια συμμαχία μεταξύ της γερμανικής τεχνολογίας και κεφαλαίου, και των ρωσικών φυσικών και ανθρώπινων πόρων».

Όσο δε για το ουκρανικό, προσθέτει: «Κατά την αρχή [του 2014] υπήρχε μια ελαφρώς φιλορωσική, αν και εξαιρετικά ασταθής κυβέρνηση. Η κατάσταση ήταν μια χαρά για τη Μόσχα: Στο κάτω κάτω, δεν ήθελε ούτε να ελέγχει απολύτως την Ουκρανία, ούτε να την καταλάβει. Ήταν αρκετό γι' αυτήν που δεν συμμετείχε στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ. [...]

Οι ΗΠΑ, από την πλευρά τους, ενδιαφέρονταν για τον σχηματισμό μιας φιλοδυτικής κυβέρνησης. Έβλεπαν την ισχυροποίηση της Ρωσίας και δεν ήταν διατεθειμένοι να επιτρέψουν την επαναφορά της στον πρώην σοβιετικό χώρο. Η επιτυχία των φιλοδυτικών δυνάμεων στην Ουκρανία επέτρεψε στις ΗΠΑ να ελέγξουν τη Ρωσία. Η τελευταία ισχυρίζεται ότι, αυτό που συνέβη στις αρχές του 2014 στην Ουκρανία, ήταν ένα πραξικόπημα που οργανώθηκε από τις ΗΠΑ. Και όντως ήταν το πιο εξόφθαλμο πραξικόπημα στην Ιστορία (!).»

Ελευθερία του Τύπου α λα νεοθωμανικά

Καταδίκη σκιτσογράφων για σατιρικό σκίτσο του Ερντογάν

Εναντίον των σκιτσογράφων Μπαχαντίρ Μπαρουτέρ και Οζέρ Αϊντογάν υποβλήθηκε μήνυση για το εξώφυλλο της 21ης Αυγούστου 2014, το οποίο σατίριζε την εκλογή του Ερντογάν στην τουρκική προεδρία. Στο σκίτσο ο Τούρκος πρόεδρος φαίνεται να ρωτά αν οι αξιωματούχοι του νέου προεδρικού μεγάρου στην Άγκυρα έχουν προετοιμάσει «τη σφαγή δημοσιογράφων», υπονοώντας το λειτουργικό θυσίας του Ισλάμ με αφορμή την ορκωμοσία του.

Λίγο μετά τη δημοσίευση, ένας Τούρκος πολίτης ονόματι Τζεμ Σαφτιζέρ συνένταξε μία αναφορά προς το πρωθυπουργικό γρα-

φείο, υποστηρίζοντας ότι η χειρονομία -με τον αντίχειρα και δείκτη να σχηματίζουν κύκλο- του αξιωματούχου στο σκίτσο που κουμπώνει το σακάκι του την ώρα που καλωσορίζει τον Ερντογάν, χρησιμοποιείται ως παινιγμός περί ομοφυλοφιλίας!

Ο εισαγγελέας τότε συνέταξε κατηγορητήριο για να ανοίξει δίκη, ισχυριζόμενος ότι η χειρονομία ήταν «ενάντια στους ηθικούς και πολιτιστικούς κανόνες της τουρκικής κοινωνίας και ότι πηγαίνει ένα βήμα παραπέρα από το δικαίωμα στην κριτική, φτάνοντας στην προσβολή».

Οι δικηγόροι του Ταγίπ Ερντογάν συντάχθηκαν με τον εισαγγελέα, ζητώντας από το

δικαστήριο να επιβάλει ποινή στους σκιτσογράφους για «προσβολή δημοσίου αξιωματούχου».

Αναδημοσίευση: «Βαλκανικό Γυρολόι» <http://eleftheriako-giro-giro.espivblogs.net/>

● Σε κάποια Δύση, πάντα

Ο Στράτος Μείντανόπουλος γράφει από τις Βρυξέλλες

Ποδέμος: θεωρία, επικοινωνία, οργάνωση

Το ισπανικό κόμμα Ποδέμος γεννήθηκε εν μέσω οικονομικής κρίσης. Ξεκίνησε εξ αρχής όχι ως κόμμα διαμαρτυρίας, αλλά με στόχο την κατάρτιση της πολιτικής εξουσίας – έναν στόχο που δεν ήταν απλώς ρητορικός. Παρακάτω θα δούμε το θεωρητικό του υπόβαθρο και στοιχεία της επικοινωνιακής και οργανωτικής του τακτικής.

Θεωρία

Το Ποδέμος δεν εμπνέεται απλώς, αλλά εφαρμόζει μια συγκεκριμένη θεωρία – όχι περί πολιτικής, αλλά περί πολιτικής επικοινωνίας. Πρόκειται για την ανάλυση του λαϊκισμού από τον πρόσφατα εκλιπόντα Αργεντινό Ερνέστο Λακλάου και τη Βελγίδα Σαντιάλ Μουφ. Αμφότεροι πανεπιστημιακοί¹, όπως εξάλλου και ο ιδρυτής του Ποδέμος.

Οι μαρξιστές Λακλάου και Μουφ² παίρνουν από τον Γκράμσι³ την ιδέα της ηγεμονίας. Έχοντας ζήσει την άνοδο των δεξιών λαϊκιστικών κομμάτων στην Ευρώπη, αλλά και των αριστερών λαϊκιστών στη Λατινική Αμερική, αναρωτήθηκαν –δικαίως– γιατί να μη γίνει το ίδιο με τα αριστερά κόμματα στην Ευρώπη. Θέλησαν λοιπόν να επανεισαγάγουν το πάθος στην πολιτική και όχι απλώς το συναίσθημα, διότι –πολύ σωστά– είδαν ότι «το πάθος είναι κάτι διαφορετικό από τη συγκίνηση: η συγκίνηση είναι από την πλευρά του ατόμου, ενώ το πάθος έχει να κάνει με τη διαμόρφωση συλλογικών ταυτοτήτων». Τούτο δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει κάποιος αντίπαλος. Αντίθετα, στον απόηχο του Καρλ Σμιτ, ο προσδιορισμός του εχθρού είναι απαραίτητος.

Έτσι λοιπόν νομιμοποιούν τον λαϊκισμό. Έναν λαϊκισμό που δεν αποκλείει –όπως ο ακροδεξιός προελευσμός– αλλά ενώνει. Τι ενώνει; Όχι πλέον εργατική τάξη, αλλά δυσαρεστημένους: φεμινίστριες, γκέι, οικολόγους, άνεργους... Ο Λακλάου το θεμελιώνει ως εξής:

Μέχρι και τα μέσα του 20ού αιώνα, το επίκεντρο των κινητοποιήσεων εναντίον του συστήματος εντοπιζόταν σε οργανώσεις της εργατικής τάξης. Στη συνέχεια, όμως, αυτός ο «κόσμος» άρχισε να αποσυντίθεται εξαιτίας της τάσης προς «τριτογενεοποίηση» της ευρωπαϊκής οικονομίας (καθώς ο πλούτος παράγεται πλέον κυρίως από τον τομέα των υπηρεσιών). Οι [...] κοινωνικές συμμαχίες των μη προνομιούχων έλαβαν νέα μορφή, πολύ πιο ρευστή, αφού το ιδεολογικό της περιεχόμενο κινείται ενίοτε προς τα αρι-

στερά και άλλοτε προς τα δεξιά⁴.

Ίσως κάποιος αναρωτηθεί, καλά τα περί επικοινωνίας, ποια είναι όμως η πολιτική ανάλυση και ποιο το πολιτικό πρόταγμα πίσω από αυτά; Η Σ. Μουφ είναι σχετικά σαφής: «Εκπροσωπώ ένα είδος ριζοσπαστικού ρεφορμισμού, αν θέλετε». Πιο κυνικά, θα υπενθυμίζαμε ότι στόχος των πολιτικών κομμάτων δεν είναι η εφαρμογή του προγράμματός τους, αλλά η κατάρτιση της εξουσίας.

Επικοινωνία

Κύριο στοιχείο της φυσιογνωμίας του Ποδέμος είναι ο αναγνωρισμός και επικοινωνιακός ηγέτης: Ο Πάβλο Ιγλέσιας, γιος αριστερών, πρώην μέλος της κομμουνιστικής νεολαίας, μεγάλωσε και ζει σε μια φτωχογειτονιά της Μαδρίτης. Έχει τελειοποιήσει την επικοινωνιακή του τεχνική: Έχει κάνει θέατρο κι έχει παρακολουθήσει μαθήματα για παρουσιαστές στην ακαδημία της κρατικής τηλεόρασης⁵.

Η σταδιοδρομία του στα μέσα ενημέρωσης ξεκινά το 2010. Ως λέκτορας του Πανεπιστημίου της Μαδρίτης οργανώνει έναν κύκλο συζητήσεων όπου κάθε ομιλητής έχει τον λόγο για 99 δευτερόλεπτα. Ζητά δε από το τοπικό κανάλι Tele-K να μαγνητοσκοπήσει τις συζητήσεις. Το κανάλι αρχίζει να αυξάνει τη θεαματικότητά του προβάλλοντας τον Ιγλέσιας, ο οποίος σύντομα αποκτά εκπομπή στον διαδικτυακό ενημερωτικό ιστότοπο Píblico. Κάθε επεισόδιο ξεκινά με μονόλογο του Ιγλέσιας ή συναδέλφων του από το πανεπιστήμιο και συνεχίζεται με συζήτηση και μουσική ραπ. Τον Ιανουάριο του 2013 –

σεπτή καθαρότητά τους, εν ολίγοις να τους εκπαιδεύσουν ώστε να αποφεύγουν τις απομιμήσεις. Ο εκπρόσωπος του Ποδέμος, αντίθετα, έδειχνε να αδιαφορεί για τις θεωρητικές συζητήσεις, λέγοντας ότι πρέπει να μιλάμε για θέματα που απασχολούν τον κόσμο στην καθημερινή του ζωή.

Ο προσδιορισμός του εχθρού, τέλος, είναι εκ των ων ουκ άνευ της επικοινωνιακής πολιτικής τους. Όπως είπε πρόσφατα ο Ιγλέσιας: «Αυτό που ξεχωρίζει τον γραφειοκράτη από τον επαναστάτη σε μία εποχή κρίσης είναι ότι ο επαναστάτης είναι ικανός να κοιτάξει τον κόσμο κατάνομα και να του πει: «Αυτός είναι ο εχθρός σας, αυτοί είναι ο εχθροί του λαού!» Και οι εχθροί που έχει επιλέξει το Ποδέμος είναι η «κάστα» των διεφθαρμένων πολιτικών και επιχειρηματιών στο εσωτερικό και η Μέρκελ στο εξωτερικό.

Οργάνωση

Για καιρό η ομάδα περί τον Ιγλέσιας προσπαθούσε να πείσει, μάταια, το αριστερό ισπανικό κόμμα⁷ να διευρυνθεί ώστε να οικοδομήσει ένα ευρύτερο αριστερό κίνημα. Τελικά η ομάδα του Ιγλέσιας στράφηκε τον Αύγουστο του 2013 σε ένα μικροσκοπικό αριστεριστικό κόμμα, την «Αντικαπιταλιστική Συμμαχία».

Η συμμαχία μεταξύ τους, μεταξύ δηλαδή μιας χαρισματικής και αναγνωρίσιμης προσωπικότητας με ένα πανισπανικό οργανωτικό δίκτυο, επεσφραγίστηκε τον Ιανουάριο του 2014: Σε ένα μικρό θέατρο της «εναλλακτικής» γειτονιάς Λαβαπές της Μαδρίτης αναγγέλθηκε επίσημα η δημιουργία του Ποδέμος. Το όνομα είναι εμπνευσμένο από το «Ναι, μπορούμε», του Ομπάμα.

Τα στελέχη του είχαν θέσει ως στόχο, πριν κατέβουν στις επερχόμενες ευρωεκλογές, να συγκεντρώσουν 50.000 υπογραφές στήριξης. Ο στόχος επιτεύχθηκε σε λιγότερο από 24 ώρες.

Το κόμμα άρχισε να οργανώνεται σε εκατοντάδες «κύκλους» στην Ισπανία και το εξωτερικό.

Λίγους μήνες μετά, στις παραμονές των ευρωεκλογών, τα στελέχη του κόμματος ανακάλυψαν ότι μόνο το 8% των Ισπανών έχει ακούσει για Ποδέμος, ενώ τον Ιγλέσιας τον γνωρίζει το ήμισυ των ψηφοφόρων. Έτσι άλλαξαν την τελευταία στιγμή το λογότυπο του κόμματος και προσέθεσαν στα ψηφοδέλτια το πρόσωπο του ηγέτη τους. Το εκλογικό αποτέλεσμα (8%) ήταν απροσδόκη-

το για ένα κόμμα χωρίς χρηματοδότηση και με καλαρή οργανωτική δομή.

Χαρακτηριστικό του τρόπου λειτουργίας είναι η κατάρτιση του προγράμματος⁸ του κόμματος ενόψει των ευρωεκλογών του 2014: Με βάση ένα αρχικό σχέδιο που παρουσίασε το κόμμα, διεξήχθη διαδικτυακή συζήτηση. Στη συνέχεια υποβλήθησαν τροπολογίες από κάθε κύκλο του Ποδέμος. Το τελικό κείμενο διαμορφώθηκε κατόπιν διαδικτυακής ψηφοφορίας.

Το κόμμα χρησιμοποιεί κατά κόρον τα πλέον σύγχρονα ηλεκτρονικά εργαλεία για την επικοινωνία και την ψηφοφορία μεταξύ των μελών του.

Τον Φεβρουάριο του 2015, το Ποδέμος είχε φτάσει τα 350.000 μέλη. Μολονότι πρώτο κόμμα στις δημοσκοπήσεις (τάση μη αναντίστροφη), και παρά την ιλιγγιώδη του άνοδο, απέχει ακόμα πολύ από ένα ποσοστό που θα του εξασφάλιζε την απόλυτη πλειοψηφία στις εκλογές για το ισπανικό κοινοβούλιο.

Σημειώσεις

1. Οι ομοιότητες με τον Σύριζα είναι πολλές και τόσο εμφανείς, ώστε χάριν συντομίας αποφεύγουμε να τις επισημάσουμε.
2. Οι παραπομπές εδώ είναι από συνέντευξη της Σ. Μουφ το 2013, βλ. <http://www.shabka.org/?s=Mouffe>
3. Ιταλός αριστερός. Έγινε γνωστός στην ελληνική Βουλή από την έριδα των βουλευτών Α. Γεωργιάδη και Ε. Τσακαλώτου περί της ερμηνείας του, τον Δεκέμβριο του 2014. Το σκετς για την ερμηνεία του Γκράμσι επαναλήφθηκε με ανάλογη επιτυχία από τους βουλευτές Ε. Βενιζέλο και Ν. Νικολόπουλο τον Μάρτιο του 2015.
4. «Ο αναγκαίος λαϊκισμός». Συνέντευξη στον Ν. Χρυσολωρά (2008)
5. Τα περισσότερα στοιχεία για το Ποδέμος εδώ αντλούνται από το εκτενές ρεπορτάζ του Giles Tremlett «The Podemos revolution: how a small group of radical academics changed European politics», εφημερίδα The Guardian, 31.3.2015
6. Παρά τα επικοινωνιακά αυτά παραφερνάλια, η εικόνα που βγάζει ο Ιγλέσιας είναι αρκετά σοβαρή, όπως μπορεί να διαπιστώσει κανείς από τα σχετικά βίντεο που υπάρχουν ακόμα στο youtube.
7. «Ενωμένη Αριστερά», συμμαχία με κυριότερη δύναμη το ισπανικό ΚΚ. Τα ποσοστά του είναι ανάλογα με τα ποσοστά του πάλαι «Συνασπισμού».
8. <http://goo.gl/QL1jx1>

Ο Ιγλέσιας έγινε ευρύτερα γνωστός από ένα σόου που παρουσίαζε και στην έναρξη καβαλούσε μια Χάρλνι

● | Διήγημα

Το σκιόραμα

Του Κώστα Λιοθιούση

Το χωριό μου, ο Νάρκισσος, παλιά Άρτσιες, πριν το 1950 ήταν σκαρφαλωμένο στην πλαγιά της Τούρλας, μιας κορυφής των σουλιώτικων βουνών. Επειδή όμως κάθε τόσο κατακλύζαν τα βράχια απ' την κορυφή της, το χωριό μεταφέρθηκε στα ριζά του βουνού.

Το παλιό χωριό είχε όμορφα πέτρινα σπίτια, που τα έχτισαν Τζουμερκιώτες μαστόροι τον καιρό της κατοχής. Διωγμένοι από τη μαύρη πείνα, άφηναν τις φαμελιές τους και με τα μουλάρια τους, τρεις μέρες δρόμο, κατέβαιναν στον βάλτο του Αχέροντα που έβγαζε ακόμα λίγο καλαμπόκι. Το κάθε συνάφι, με τον πελεκάνο, τον χτίστη και τον μαραγκό, δούλευαν ασταμάτητα απ' τον Μάη ως τον Σεπτέμβρη για να τελειώσουν ένα σπίτι. Μεγάλες οι μέρες του καλοκαιριού και σκληρή η δουλειά.

Όσο κράταγε η θεμελίωση του σπιτιού οι νοικοκυραίοι παραφύλαγαν μέρα νύχτα, από φόβο μήπως κάποιος εχθρός τους ρίξουν μάγια στα θεμέλια. Ύστερα έρχονταν μόνο κάθε μεσημέρι να φέρουν φαγητό στους μαστόρους, συνήθως φασόλια, φακή ή ρύζι, κι αυτά σχεδόν νερόβραστα, απ' την τοιγκουνιά ή την ανέχεια των ντόπιων. Πού να τους «πιάσει» το φαγητό αυτό, να τους σπλώσει στη σκληρή δουλειά τους. Είσι ο κάθε μαστορας έσταζε στο πιάτο του και λίγες σταγόνες λάδι, μετρημένες κι' αυτές, από το λαδικό που έφερνε μαζί του, γνωρίζοντας το χάλι των «νοικοκυραίων».

Ένα φόρτωμα καλαμπόκι όλο κι' όλο ήταν η αμοιβή τους σαν τελειωναν το σπίτι. Και ξεκίναγαν για τα χωριά τους να ταΐσουν μ' αυτό τις φαμελιές τους, όλο το σκληρό τζουμερκιώτικο χειμώνα. Αν βέβαια ήταν τυχεροί να φτάσουν ως εκεί. Γιατί πολλούς τους λήστευαν στο γυρισμό άλλοι πεινασμένοι ή παλιάνθρωποι, από τους πολλούς που είχε τότε ο τόπος. Και γύρναγαν στα σπίτια τους με άδεια χέρια. «Να σε κόβει η νίλα», που λένε στο Φανάρι.

Εκείνο τον καιρό το χωριό είχε βρει τον μπελά του με τον Βάκη. Σχολείο δεν πήγε, σπίτι δεν πάταγε, σαν το αγρίμι γύρναγε στις γράβες, κανένας δεν μπόρεγε να τον κάνει καλά. Σκιόραμα τον λέγανε. Κονιά πόδια, μεγάλο σώμα, μαλλιά μέχρι την πλάτη. Λέξεις ολόκληρες δεν έβγαζε, μόνο κάτι γρυλλίσματα που θύμιζαν θηρίο πιο πολύ παρά άνθρωπο. Παραμόνευε τα παιδιά του σχολείου, τους άρπαζε τη λίγη μπομπούρα που είχαν μαζί τους και χάνονταν μέσα στους λόγκους. Έστεινε πλάκες να πιάσει πουλιά, κυνήγαγε μικρά ζουλάπια, ακόμα και χελώνες, και τάψινε τις νύχτες στα ψηλώμα-

τα του βουνού. Το πρωί που οι γυναίκες έπαιρναν τις πλαγιές να μαζέψουν καμιά ασφάκα για να κάψουνε τους φούρνους τους, συχνά τον έβρισκαν να κοιμάται πάνω στα λιθάρια. Μακριά από το ξωκικό λέγανε και άλλαζαν δρόμο. Κι αν τον έβρισκαν στη βρύση να πίνει νερό, σταύρωναν τις βαρέλες τους να ξεμαγαριστούν. Ούτε που σκεφτόταν κανένας να αφήσει το κοπάδι του αψύλαχτο, έστω για λίγο. Όλα τα έβλεπε ο Βάκης, αγναντεύοντας από ψηλά, εκεί που στα χρόνια της Επανάστασης ήτανε βίγλα των Σουλιωτών. Όρμαγε τότε σαν σίφουνας μέσα στα ζωντανά με κείνους τους αλλόκοτους βρυκνημούς του, τα χούγιαζε κατά την κατηφόρα κι άντε να τα ξαναμαζέψεις. Αλλά η χαρά του ήταν σαν βράδιαζε, τότε που γύρναγαν οι χωριάτες από τον κάμπο με τα ρύζια και τα καλαμπόκια κι ανηφόριζαν για τα σπίτια τους καβάλα στα γαϊδούρια. Σαν στοιχειό πήδαγε μπροστά τους μέσα στη νύχτα κι έσμιγαν τότε τα γκαρίσματα με τις κραυγές, τα γρυλλίσματα, τις βρισιές και τις κατάρες.

Κρυμμένος καλά μέσα στα σκίνα, ο Βάκης πέρναγε πολλές ώρες την ημέρα παρατηρώντας τους Τζουμερκιώτες μαστόρους και πιο πολύ τον πελεκάνο. Πολλές φορές έλυνε τα μουλάρια τους και τρέχανε μετά να τα μαζέψουν.

–Ορέ τι αερικό είναι τούτο είπε ένας τους. Εμείς δεν έχουμε τέτοιους στο Τζουμέρκο.

–Θα τους πειράζει εδώ ο βάλτος, έλεγε ένας άλλος. Έχω ακούσει ότι τα κάνει αυτά η ελονοσία.

–Σαν τον δαιμονισμένο της Καπερναούμ είναι τούτος μου 'πε ο παππάς του χωριού. Να δείτε που καμιά μέρα θα τσακιστεί στο γκρεμό μαζί με τα γίδια.

Με τα πολλά, μερικοί χωριάτες είπανε κάτι να κάνουν με τον Βάκη. Ανηφόρισαν ένα πρωί κατά τις σάρες της Τούρλας, βρήκαν τον Βάκη να κοιμάται και τον λιάνισαν στο ξύλο. Πολλές νύχτες ακούγονταν τα βογκητά απ' τα λημέρια του. Μα σαν έγιανε, τότε ήταν που το χωριό είδε κι έπαθε. Γιατί ο Βάκης άρχισε τις νύχτες να ξεκολλάει, απ' τα ψηλώματα, μεγάλους βράχους και να τους κατακυλάει καταμεσής στο χωριό. Γκρέμιζε μάντρες και τοίχους σπιτιών, χάλασε κηπάρια, σκότωσε ζωντανά. Δεν χρειαζόταν τότε οι Άρτσιώτες να περιμένουν το σεισμό για να βλέπουν τα βράχια να σαρώνουν μανιασμένα το χωριό τους. Τον είχαν κάθε βράδυ.

Μαζεύτηκαν τότε, μια Κυριακή πρωί, μετά την εκκλησία, η δημογεροντία του χωριού μαζί με το εκκλησιαστικό συμβούλιο. Ρώτησαν και δυο γιαγιές 110 χρονών που ήξεραν πολλά ξορκίσματα και γιατροσόφια.

Δέκα άντρες ανέβηκαν στο βουνό, κύκλωσαν τον Βάκη, του πέταξαν θηλιές, τον έδεσαν γερά και τον έσυραν μπροστά στην Αγία Τράπεζα της εκκλησίας του χωριού, τον Άη Θανάση. Οι δημογεροντες έβγαλαν δίσκο σ' όλο το χωριό και με τα λεφτά που μάζεψαν αγόρασαν μια αγελάδα. Την έδεσαν μπροστά στην πόρτα της εκκλησίας, προσφορά στον Άη Θανάση. Το εκκλησιαστικό συμβούλιο υπόγραψε χαριά για την προσφορά κι ανέλαβε τη διαχείρισή της για τις ανάγκες της εκκλησίας. Το δειλινό μαζεύτηκε όλο το χωριό, ο παππάς έκανε την ειδική εκείνη λειτουργία με όλους τους εξορκισμούς που προβλέπουν τα ιερά βιβλία. Ύστερα έφυγαν όλοι κι άφησαν τον Βάκη δεμένο χειροπόδαρα μέσα στο ιερό και την αγελάδα έξω από την πόρτα του Άη Θανάση. Όλη τη νύχτα.

Και το θαύμα έγινε! Σαν ξημέρωσε, ο Βάκης είχε μεταμορφωθεί σε ένα άκακο πλάσμα. Μέραψε το πρόσωπό του, τα μάτια του ήταν σαν του νεογέννητου που πρωτοβλέπει τον κόσμο. Ζήτησε και του φέρανε να πει γάλα. Τον πλύνανε, του κόψαν τα μαλλιά και τον ντύσανε. Χιλιάδες λέξεις, χρόνια στοιβαγμένες μέσα του, βγήκαν σαν χείμαρρος από το στόμα του. Ήτανε τότε δεκαεφτά χρονών. Τελικά δεν ήταν άσχημος, είπαν με νόημα μερικές...

Ο Βάκης γύρισε σπίτι του. Το πρώτο πράμα που ζήτησε την άλλη μέρα ήταν σφυρί και καλέμι. Κι άρχισε αμέσως να πελεκάει όποια πέτρα έβρισκε μπροστά του.

–Ορέ τέτοια αγκωνάρια δεν φτιάχνουμε ούτε εμείς, είπαν οι Τζουμερκιώτες.

Ο Βάκης έγινε πελεκάνος απ' τους πρώτους. Στα δεκαενιά του τον παντρεύσανε. Έξι παιδιά έκανε! Όλα μια χαρά!

Γ. Λάμπρου: Ρυθμοί Αιγαίου

Παλιό και νέοι λυράρηδες, στιγμές της καθημερινότητας, η γιορτή, ο κύκλος του χρόνου, όπως τον σιγοντάρει η αχλαδόσχημη λύρα, που παίζεται από την Κρήτη ως τη Δράμα κι απ' τη Θεσσαλονίκη ως τα Δωδεκάνησα. Ο ρυθμός ζωής στο Αιγαίο και η μοίρα του καλλιτέχνη, του λαϊκού βάρδου, τραγουδιμένα στη λύρα, εικόνες συνταιριασμένες με στίχους από τις «Παιρίδες» του Κωστή Παλαμά και από το ποίημα «Άρτιος και οίνος» του Φρήντριχ Χαίλντερλιν, δίνουν άλλη διάσταση στη λαϊκή μουσική παράδοση.

Οι «Ρυθμοί Αιγαίου» είναι το κύκνειο άσμα του Γιάννη Λάμπρου, ένα νιοκιμαντέρ-ταξίδι, που ολοκληρώθηκε από τους συνεργάτες του. Ακριβέστερα, είναι μια διήγηση του ταξιδιού, ένα φλας-μπιακ στη μνήμη που συνειπαίρνει τον θεατή, χωρίς περιττές εγκυκλοπαιδικές ή άλλες πληροφορίες.

Μέρος του υλικού της ταινίας προέρχεται από τη σειρά της ΕΤ3 «Λυράρηδες του Αιγαίου», που σκηνοθέτησε ο Γιάννης Λάμπρου, σχεδιάζοντας παράλληλα την ολοκλήρωση αυτής της ταινίας.

Στην ταινία εμφανίζονται και παίζουν οι λυράρηδες: Ηλίας Αναστασιάδης, από τη Χάλκη Γιάννης Βάρδας, από το Λαοίθι Αβραάμ Δεμίσης, από τη Δράμα Μιχάλης Ζωγραφίδης, από την Έλυμπο Καρπάθου Γιώργος Καλομοίρης (Γιωργαντός), από το Ηράκλειο Κρήτης

Γιάννης Κλαδάκης, από την Τήλο Μανώλης Κωστήτσος, από την Έλυμπο Καρπάθου Αντώνης Ξυλούρης (Ψαραντώνης), από τα Ανώγεια Σάββας Περεσλής, από την Κάσο Στέλιος Πετράκης, από το Λαοίθι Δημήτρης Σγουρός, από το Λαοίθι Βασίλης Σκουλάς, από τα Ανώγεια Γιάννης Σιρίκος, από την Αγία Ελένη Σερρών.

Αφήγηση
Δήμος Αβδελιώδης.
Σενάριο - Σκηνοθεσία
Γιάννης Λάμπρου
Κωνσταντίνος Μπιλάθρας.
Φωτογραφία
Γεώργιος Παπανικολάου.
Μοντάζ
Αμαλία Πορλίγκη.
Ήχος
Παναγιώτης Βούζας

Συζητώντας για εθνικά ζητήματα

Για τον διάλογο Γ. Καραμελιά και Γ. Λιθδήκα στον Ιανό.

Του Χρήστου Πέτρου

Στις 23 Μάρτη, στο βιβλιοπωλείο Ιανός στην Αθήνα, έλαβε χώρα μια ενδιαφέρουσα συζήτηση, με συνομιλητές, τον Γιώργο Λιθδήκα και τον Γιώργο Καραμελιά. Στην πάνω από δύο ώρες συνομιλία, συζητήθηκαν μια σειρά από διαχρονικά και κυρίως τρέχοντα εθνικά θέματα, από μια σκοπιά που θεωρεί (και καλά κάνει), την Ελλάδα και την Κύπρο, χώρο κοινό.

Ένα γενικό συμπέρασμα της συζήτησης είναι ότι μοιάζει επιτακτική όσο ποτέ πριν η ανάγκη χάραξης μια κοινής πανεθνικής στρατηγικής. Ωστόσο, αξίζει τον κόπο να αναφερθούμε εκτενέστερα σε μερικά επιμέρους συμπεράσματα που προέκυψαν από τη συζήτηση.

Θέλει ή όχι η Τουρκία την ένταξη της στην Ευρωπαϊκή Ένωση;

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον είχε η ανάλυση που θέλει λανθασμένη την άποψη πως, για την Τουρκία, δεν είναι καθοριστικής σημασίας πλέον η ένταξη της στην Ε.Ε. Η άποψη αυτή, που την ακούσαμε συχνά σε Ελλάδα και Κύπρο, στηρίζεται στο επικείμενο πως, από τη στιγμή που η Τουρκία πρωτίστως θέλει να αναλάβει την πρωτοκαθεδρία του μουσουλμανικού κόσμου, έχει στρέψει την προσοχή της προς ανατολάς, με αποτέλεσμα να αιωνίσει το ενδιαφέρον της και οι σχέσεις της με τη Δύση. Ως εκ τούτου, αρκεί σε Ελλάδα και Κύπρο, που ενδεχομένως είχαν μια επιφύλαξη σχετικά με την ένταξη της Τουρκίας, τώρα θεωρούν πως, χωρίς αυξημένο ρίσκο (πιστεύοντας πως η Τουρκία δεν επιθυμεί να ενταχθεί), πρέπει να υποστηρίξουμε την ευρωπαϊκή προοπτική της, για να δείξουμε καλή πρόθεση. Πολλές φορές, δε, γίνονται βασιλικότεροι του βασιλέως και φτάνουν στο σημείο να αυτοαναίρουν το εμπόδιο της ενταξιακής πορείας της Τουρκίας που ακούει στο όνομα «Κυπριακό».

Είναι μισή αλήθεια ότι η Τουρκία αφήνει τη Δύση χάριν της Ανατολής. Σαφώς και επιθυμεί να πρωταγωνιστήσει στον μουσουλμανικό κόσμο, αλλά πώς θα το πετύχει αυτό, από τη στιγμή που ούτε η μεγαλύτερη σε πληθυσμό χώρα είναι, ούτε η πλουσιότερη και εν τέλει ούτε και η πιο αγαπητή στις συνειδήσεις των μουσουλμάνων; Το πλεονέκτημα λοιπόν της Τουρκίας σε σχέση με τις υπόλοιπες χώρες, που διεκδικούν την πρωτοκαθεδρία του μουσουλμανικού κόσμου, είναι ότι μπορεί ευκολότερα από κάθε άλλον να παίξει ρόλο ρυθμιστή και διαχειριστή των

Στον δρόμο που χάραξε ο Κεμάλ, δεν χωράει αμφιβολία ότι το μέλλον του κυπριακού ελληνισμού, σε περίπτωση πλήρους κατοχής του νησιού, θα είναι μια επανάληψη της Μικρασίας, της Αλεξανδρείας και του ελληνισμού της Πόλης

πολιτικών και οικονομικών σχέσεων Ανατολής - Δύσης. Έτσι, αφενός με την ένταξη της στην Ευρωπαϊκή Ένωση και αφετέρου με τη διατήρηση και ενίσχυση ακόμη του ισλαμικού της χαρακτήρα, θα παγιώσει αυτό της το πλεονέκτημα.

Με την ένταξη της, επίσης, θα δημιουργήσει νέα δεδομένα στα Βαλκάνια. Θα αποτελέσει έναν πυρήνα επιρροής και εν τέλει εξάρτησης στα γειτονικά της βαλκανικά κράτη, που, ως μην ξεχνάμε εντός τους το μουσουλμανικό στοιχείο αυξάνεται συνεχώς και δημιουργεί νέα δεδομένα αναφορικά με την πολιτισμική γεωγραφία των Βαλκανίων.

Με λίγα λόγια, η ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. είναι καθοριστικής σημασίας βήμα για την υλοποίηση του στρατηγικού της στόχου, που δεν είναι άλλος από την ανασύσταση της οθωμανικής αυτοκρατορίας, με σύγχρονους όρους και προσαρμοσμένης στα δεδομένα της εποχής, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την Κύπρο και την Ελλάδα. Μοιάζει λοιπόν με πολιτική αυτοχειρία το γεγονός ότι πολλοί Έλληνες, σε Κύπρο και Ελλάδα, δεν βλέπουν αυτή την πραγματικότητα και, ακόμη περισσότερο, διά της αφελειάς τους (!), την υπηρετούν!

Κοινό μέτωπο Ελλάδας - Κύπρου... πέρα από «συναισθηματισμούς»

Μια άλλη παράμετρος της συζήτησης ήταν η σημασία που έχει η Ελλάδα για την Κύπρο και η Κύπρος για την Ελλάδα. Η εκσυγχρονιστική προσέγγιση θεωρεί ότι, η άποψη πως Ελλάδα και Κύπρος πρέπει να λειτουργούν από κοι-

νού, αν μη τι άλλο σε επίπεδο άμυνας και εξωτερικής πολιτικής, είναι προϊόν μιας συναισθηματικής τάσης που έχει τις ρίζες της στην ξεπερασμένη εθνικιστική ιδεολογία! Οι εκσυγχρονιστές, ως οι μόνοι κάτοχοι του ορθολογισμού, λοιπόν, επιμένουν να υποβιβάζουν σε ένα αδύνατο «συναίσθημα» τη σημασία της ιστορικής - πολιτισμικής κοινότητας και εμπειρίας και ακολουθούν υποστηρίζουν πως δεν γίνεται σοβαρή πολιτική με «συναισθηματισμούς».

Ακόμα και έτσι όμως, Ελλάδα και Κύπρος οφείλουν να λειτουργούν από κοινού. Προφανώς επειδή η Κύπρος, ως προκεχωρημένο φυλάκιο της Δύσης (sic) και το πιο μικρό και πιο αδύναμο κράτος του ελληνισμού, χωρίς μια αποφασιστική αμυντική στήριξη και παρουσία της Ελλάδας, που θα αντισταθμίζει την ισορροπία δυνάμεων με την Τουρκία και όχι μόνο, είναι ευκολότερη λεία για τους αδηφάγους γείτονές μας. Υπάρχουν, φυσικά, και προσεγγίσεις κλινικών περιπτώσεων, που θεωρούν πως, παρά την αδιάλλακτη στάση της Τουρκίας στις συνομιλίες, το Μπαρμπαρός, το ISIS κ.λπ, δεν συντρέχουν λόγοι ανησυχίας και ως εκ τούτου κινδυνολογίας.

Επίσης, για το ελλαδικό, αλλά και για το κυπριακό κράτος, επειδή αυξάνεται περαιτέρω η γεωστρατηγική και γεωπολιτική τους εμβέλεια, γεγονός που μας καθιστά βαρύνουσας σημασίας «χώρους» και άρα πιο πολύτιμες και υπολογίσιμες δυνάμεις.

Μοιραίες αφέλειες Κυπρίων και Ελλαδίων
Όπως επισημάνθηκε στη συζήτηση

από τον Γ. Καραμελιά και τον Γ. Λιθδήκα, είναι επίσης αφέλεια να πιστεύει κανείς ότι η Τουρκία, σε περίπτωση που καταφέρει να θέσει υπό τον (στρατιωτικό) έλεγχό της ολόκληρη την Κύπρο, κάτι το οποίο επιδιώκει, τότε ο κυπριακός ελληνισμός, όπως και στην περίοδο της οθωμανικής αυτοκρατορίας, στη χειρότερη των περιπτώσεων θα συνεχίσει να ζει στις πατρογονικές του εστίες, ανελεύθερος και υπό τουρκική διοίκηση. Η Τουρκία όμως, επειδή είναι κράτος που «μαθαίνει από τα λάθη της», ξέρι ότι, με το να σωρεύσει στην επικράτειά της διαφόρων εθνοτήτων πληθυσμούς, θα έχει μονίμως προβλήματα εθνοτικής φύσεως (τάσεις αυτονομιστικής κλπ.). Μόλις λοιπόν απομυζήσει τους υπηκόους της, θα τους οβήσει από την επικράτειά της, είτε εκτοπιζοντάς τους, όπως έγινε με τους Ρωμιούς της Κωνσταντινούπολης τη δεκαετία του '50, είτε, πιο απίθανο, αφομοιώνοντάς τους εθνοτικά.

Στον δρόμο που χάραξε ο Κεμάλ, λοιπόν, δεν χωράει αμφιβολία ότι το μέλλον του κυπριακού ελληνισμού, σε περίπτωση πλήρους κατοχής του νησιού, θα είναι μια επανάληψη της Μικρασίας, της Αλεξανδρείας και του ελληνισμού της Πόλης. Αντιστοίχως τραγική έλλειψη σοβαρότητας συνιστά το γεγονός πως παραβλέπεται ότι, σε περίπτωση που πέσει η Κύπρος, τότε θα ακολουθήσει το Αιγαίο και η Θράκη.

Ελλαδισμός και κυπριωτισμός: ένας ιδιότυπος αυτοακρωτηριασμός

Στη συζήτηση μπήκαν δύο καίρια ζητήματα, τα οποία όμως, δυστυχώς, είτε

λόγω χρόνου είτε λόγω της φύσης της συζήτησης, που κινήθηκε κυρίως γύρω από τη γεωπολιτική πραγματικότητα, δεν συζητήθηκαν σε βάθος και έκταση.

Το πρώτο θέμα ήταν η (συνειδησιακή) απομάκρυνση των Κυπρίων από την Ελλάδα και των Ελλαδίων από την Κύπρο. Μετά από μια παράθεση γεγονότων εν είδει ιστορικής αναδρομής, που τεκμηριώνουν αυτή την απομάκρυνση, το θέμα έκλεισε, με τους δύο ομιλητές να προτείνουν λύσεις, όπως κοινές πολιτισμικές και αθλητικές δραστηριότητες, την ανασύσταση του ενιαίου αμυντικού δόγματος, την καθιέρωση κοινών υπουργικών συμβουλίων ελληνικής και κυπριακής κυβέρνησης (κάτι που γίνεται μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, όπως επισημάνθηκε) και ακόμη τη δημιουργία υπηρεσιών στα υπουργεία Εξωτερικών των δύο κρατών που να ασχολούνται αποκλειστικά με την από κοινού αντιμετώπιση ζητημάτων εξωτερικής πολιτικής και άμυνας. Δυστυχώς, όμως, δεν φωτίστηκαν οι αιτίες που προκαλούν αυτή την απομάκρυνση.

Ειδικά το θέμα του κυπριωτισμού προσπεράστηκε κάπως εύκολα. Λέχθηκε ότι έχει αποτύχει ως ιδεολόγημα το οποίο προσπάθησαν αρχικά να επιβάλουν οι Βρετανοί αποικιοκράτες και το οποίο, μετά το πραξικόπημα, ανέκτισε εκ νέου δυναμική από μια μερίδα του πολιτικού κόσμου της Κύπρου, που προσπάθησε να εκμεταλλευτεί την κατάσταση του 1974 και διά μιας δόλιας και ανίερης ερμηνείας των γεγονότων θέλησε να ενοχοποιήσει και ακολουθώντας να ξεριζώσει την ελληνική συνείδηση του κυπριακού ελληνισμού. Ο κυπριωτισμός ωστόσο όχι μόνον δεν έχει οβήσει ως ιδεολόγημα, αλλά δυστυχώς έχει μετεξελιχθεί σε διακομματική συνείδηση στην Κύπρο και, σαν ιός, μεταδίδεται χωρίς διακρίσεις σε ανθρώπους κάθε κοινωνικής τάξης, ιδεολογικής απόχρωσης και μορφωτικού επιπέδου.

Το δεύτερο και εξίσου ενδιαφέρον θέμα που μπήκε στη συζήτηση, αλλά δεν αναλύθηκε σε βάθος, είναι η ακριβώς αντίστροφη με τον κυπριωτισμό πορεία της ελληνικής συνείδησης στην Κύπρο, αλλά και στην Ελλάδα. Παρατηρείται δηλαδή πως η ελληνικότητα, από τρόπο ζωής και συνείδηση στην Κύπρο, υποβιβάζεται συνεχώς σε ένα είδος οπαδισμού και ιδεολογήματος. Τάση, φυσικά, που εκδηλώνεται και στην Ελλάδα και που, ειδικά στα χρόνια της χούντας, έφτασε στο απόγειό της, όταν ακριβώς η ελληνικότητα υποβιβάστηκε σε ένα kits ιδεολόγημα.

Ζωγραφική στο ύστερο Βυζάντιο

Νίκος Κακαδιάρης, Σφετεριστές και τέχνη, η ζωγραφική τον 10^ο αιώνα στο Βυζάντιο

Ο συγγραφέας είναι ζωγράφος και ποιητής, δηλαδή διακονεί την τέχνη με τρόπο σύνθετο. Το θέμα του βιβλίου του είναι η ζωγραφική σε μια από τις πιο λαμπρές περιόδους του Βυζαντίου, την εποχή της μακεδονικής αναγέννησης.

Ο τρόπος που προσεγγίζει το αντικείμενο είναι ολιστικός, δηλαδή με λογισμό, με όνειρο, ακόμη και φαντασία. Ο λογισμός χρησιμεύει για να αναπλαστούν με ιστορική ακρίβεια τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν, όσο και οι κοινωνικές σχέσεις που επικράτησαν. Το όνειρο και η φαντασία μας επιτρέπουν να συμμετάσχουμε άρτια ως υπάρξεις, σε μια κρίσιμη εποχή, όσο και να αξιολογήσουμε την τέχνη του Βυζαντίου, δηλαδή του μεσαιωνικού ελληνισμού. Ειδικά ως προς τις αγίες εικόνες, επειδή ο Ν. Κακαδιάρης έχει βαδίσει σε μία μακρά και επίπονη πορεία, στην τέχνη της ζωγραφικής, είναι ένας άριστος δάσκαλος για να κατανοήσουμε με εγκυρότητα τη σημασία τους.

Στις τελευταίες φράσεις του βιβλίου αποκαλύπτεται ότι η βυζαντινή τέχνη είναι με τον τρόπο της μοντέρνα, για την ακρίβεια έχει την ίδια νοοτροπία με την μοντέρνα: «Η βυζαντινή τέχνη αποδείχτηκε δημιουργική παρεμβαίνοντας στην καθημερινή ζωή, με τη δημιουργία –εκτός των θρησκευτικών– και κοσμικών έργων... Διαπιστώνεται λοιπόν ότι το πλαίσιο της βυζαντινής τέχνης βρίσκεται στο αίσθημα και στο πνεύμα κι όχι στο ανθρώπινο ρεαλιστικό υπόβαθρο της ελληνικής αρχαιότητας. Αναδεικνύεται τέχνη υπέρ-λογική, όπως και η τέχνη των σουρεαλιστών, που χρησιμοποιούν το μετα-νοητό στοιχείο» (σελ.156).

Η εισαγωγή του Ν.Κ. περιέχει πολλές εύστοχες σκέψεις. Για παράδειγμα, η επισήμανση του ότι, «Η βυζαντινή κοινωνία, παρά την επικοινωνία που είχε με τη συναλληλία των τάξεων, ήταν μια κοινωνία ανοιχτή, χωρίς στεγανά και διακρινόταν παράλληλα για την ατομικότητά της» (σελ. 9), αποτελεί μια ευθεία απάντηση στους όψιμους ισχυρισμούς ότι στον μεσαιωνικό ελληνισμό δεν υπήρχε ατομικότητα. Βεβαίως άτομα όχι απομονωμένα, αλλά ενταγμένα σε κοινότητες και διάφορες συσσωματώσεις, όπως οι διάφορες συντεχνίες, υπήρχαν. Υπήρχαν όμως και διαφορών μορφών ανταγωνισμοί όχι μόνο για την άνοδο στην αυτοκρατορική εξουσία, αλλά και μεταξύ των κοινωνικών ομάδων, με χαρακτηριστικότερη ανάμεσα στους αγρότες και στους Δυνατούς. Είναι σημαντικό, όπως επισημαίνει ο συγγραφέας, το ότι η επιθυμία για διάκριση του υποκειμένου φαίνεται στην τάση των ζωγράφων, ήδη από τον 10ο αιώνα, να υπογράφουν πλέον τα έργα τους. Η τέχνη τους, παρότι θεμελιώνεται στο αίσθημα και στη σπουδή του ιερού, έχει και κοσμική πλευρά.

Ο Ν.Κ. περιγράφει τη λαμπρότητα και την ακμή της Πόλης, τη συμβολή της στη διάσωση και στην αναπαραγωγή των αρχαιοελληνικών χειρογράφων και στην ανάδειξη του βυζαντινού πολιτισμού ως προτύπου για πολλούς άλλους λαούς της εποχής εκείνης. Όπως επισημαίνει, «Υπήρξε το κωνευτήρι των λαών. Αφομοίωνε όλα τα διαφορετικά φύλα και όλες τις εθνότητες με τη βοήθεια της ελληνικής γλώσσας που χρησιμοποιούσαν στην καθημερινότητα, στις συναλλαγές του εμπορίου, στη διοίκηση, αλλά και στην Εκκλησία» (σελ. 27). Χαρακτηριστικό επίσης είναι ότι οι περισσότεροι στοχαστές είναι μοναχοί. Όσον αφορά την ιδιουσιαστικότητα του, ο συγγραφέας τονίζει ότι, ήδη από τον 7^ο αιώνα, καθιερώνεται η ελληνική ως επίσημη γλώσσα, ενώ ο πατριάρχης «Φώπιος διαχωρίζει τους Έλληνες ορθόδοξους χριστιανούς από άλλους λαούς» (σελ. 39). Όσον αφορά τους νομικούς κανόνες, σημαντικό είναι το «επαρχιακό βιβλίο» της εποχής του Λέοντα Στ' του Σοφού στις αρχές του 10^{ου} αιώνα, ενώ η παρουσία του κράτους είναι ενεργή και έντονη ώστε να προστατεύει τον λαό και τις συντεχνίες από τους Δυνατούς (Νεαρές Ρωμανού Λεκαπνού του 922 και του 928).

Ο συγγραφέας επίσης τονίζει ότι, ενώ όλοι οι αυτοκράτορες της μακεδονικής δυναστείας υπήρξαν σφετεριστές του θρόνου και στην ιδιωτική τους ζωή τους για πολλά μπορούν να επικριθούν, πέτυχαν σημαντικές νίκες κατά των εχθρών, κυβέρνησαν με σύνεση, με αγάπη προς τον λαό και αποτελεσματικότητα. Ο Κωνσταντίνος Ζ' Πορφυρογέννητος ουσιαστικά ποτέ δεν βρήκε τίποτε γοπητικό στην εξουσία και την είχε παραχωρήσει, ώστε να μένει απερίσπαστος στα πνευματικά του ενδιαφέροντα. Δημιούργησε μια μεγάλη βιβλιοθήκη που διέσωζε την αρχαιοελληνική γραμματεία, υπήρξε πολυγράφος και συνέβαλε στην εγκυκλοπαίδεια Σουίδα. Η λάμψη της τελευταίας, την ίδια εποχή, δυναμώνει, πολλές βιβλιοθήκες δημιουργούνται, μάλιστα από κληρικούς και μοναχούς, γεγονός που συντελεί στην ανάπτυξη των επιστημών, όπως της ανατομίας και της ιατρικής, της αρχιτεκτονικής, της φιλοσοφίας, του δικαίου, αλλά και της χρηματικής οικονομίας. Η ανάπτυξη της οικονομικής δραστηριότητας ακολουθείται από την ανάπτυξη της κοινωνικής φροντίδας με τη δημιουργία νοσο-

κομείων, γηροκομείων και πτωχοκομείων.

Το Βυζάντιο θα δεχθεί δύο μεγάλα πλήγηματα: το 1204 από τους Σταυροφόρους και το 1453 από τους Οθωμανούς, οι οποίοι κατέστρεψαν σημαντικούς ναούς όπως των Αγίων Αποστόλων, ενώ εξαφάνισαν τα λείψανα των αγίων και των αυτοκρατόρων, ώστε να χαθεί η μνήμη του, Βυζαντίου, από την ιστορία.

Ένα μεγάλο μέρος του βιβλίου καταλαμβάνει η αναφορά στη βυζαντινή ζωγραφική. Πρόκειται για την πιο σημαντική συμβολή του Ν.Κ και αυτό εξηγείται από την πολυχρονη θητεία του στη ζωγραφική. Οι αναλύσεις του για τις διάφορες εικόνες και ναούς, ειδικά αυτές που περιέχονται στο τελευταίο τμήμα και πρόκειται για εικόνες χειρογράφων, είναι σημαντικές και εξαιρετικά χρήσιμες τόσο στον ειδικό της τέχνης όσο και στον αναγνώστη που προσεγγίζει για πρώτη φορά τη βυζαντινή τέχνη. Ο Ν.Κ θεωρεί ότι δημιούργησε παγκόσμια αριστουργήματα, που έστρωσαν τον δρόμο στην Αναγέννηση, ώστε κάποιος από αυτή, όπως ο Τζιόττο, να χαρακτηριστεί, από τον Κ. Ντίν, βυζαντινός καλλιτέχνης. Καταλήγει μάλιστα στο συμπέρασμα ότι, «αν και υπηρέτησε βασικά την Εκκλησία και δέχτηκε την επίδραση της μεταφυσικής Ανατολής με υπόβαθρο το μοναστικό πάθος και τη λιτότητα, εν τούτοις κατόρθωσε να συγκεράσει αυτές τις δύο τάσεις σε μια πρωτότυπη μορφή. Καθαρότητα του ορθού λόγου και μεταφυσική αλληλοσυμπληρώθηκαν ώστε η τέχνη αυτή να παρουσιάζει τα χαρακτηριστικά της μεγαλοφυΐας ενός λαού κι όχι την κατακερματισμένη εικόνα του μωσαϊκού των λαών που συνέχισαν και διαβίωναν στη Βυζαντινή Αυτοκρατορία» (σελ. 154).

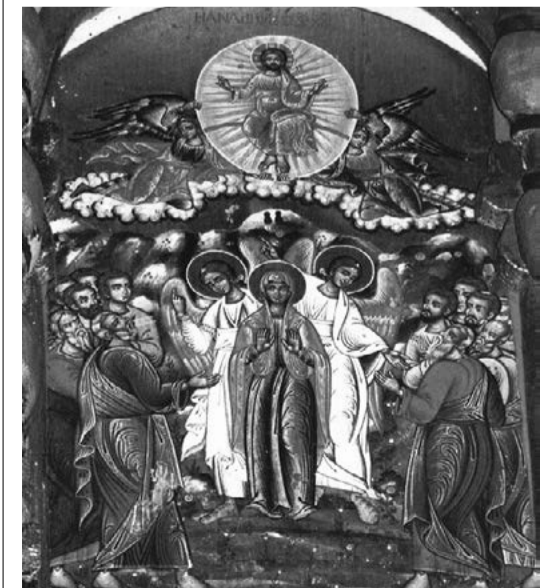
Το έργο του Ν.Κ είναι πυκνό νοσημάτων, σέβεται τα ιστορικά γεγονότα, τα αναπλάθει με ακρίβεια, ενώ ως ιστορικός και υπηρέτης της τέχνης προσεγγίζει τη βυζαντινή τέχνη με αισθαντικότητα, αλλά και με την αναγκαία απόσταση ώστε ο λόγος του να μη χειραγωγείται από ιδεοληψίες ή τις αναγκαιότητες της εκάστοτε συγκυρίας.

Σύναξη τ. 132

Ένα ακόμη ενδιαφέρον τεύχος, αφιερωμένο, στην «πίστη σήμερα». Ο Στέλιος Βιρβιδάκης γράφει με θέμα: «Μορφές θρησκευτικής και κοσμικής πνευματικότητας» και ο Γεώργιος Μανιζαρίδης, σε ένα ιδιαίτερο πυκνό και ουσιαστικό δοκίμιο με τον τίτλο, «Αυτονομία και ετερονομία στην ηθική», συγκρίνει την έννοια της αυτονομίας στον Καντ, στον Ε.Φρομ, στον Κ. Καστοριάδη με τη θέωση, καταλήγοντας ότι «δεν είναι αλλοτρίωση της φύσεως ή της υποστάσεως του ανθρώπου αλλά καταξίωση και ολοκλήρωσή του ως δημιουργήματος «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» του Θεού» (σελ. 66).

Σημαντικό είναι το δοκίμιο του Ν. Μπερντιάγεφ, «Χριστιανισμός και αντισιμιτισμός», που μετάφρασε και σχολίασε ο Δημήτρης Μπαλιτάς (σελ.77-94), το οποίο είναι απαραίτητο να διαβαστεί με μεγάλη προσοχή και να κυκλοφορήσει αυτόνομα. Ο σπουδαίος Ρώσος φιλόσοφος τεκμηριώνει τη διάσταση και την σύγκρουση ανάμεσα στον χριστιανισμό και στον αντισιμιτισμό. Επισημαίνει ότι, σε μια εποχή άγριου εθνικισμού και λατρείας της ωμής βίας, τέτοιου είδους ιδεολογίες θα πρέπει να καταδικαστούν ως αιρέσεις, γεγονός που, όσον αφορά την Ορθοδοξία, έγινε ήδη από τη Σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως το 1872. Τονίζει ότι «εάν είναι οι Εβραίοι που απέρριψαν τον Χριστό, οι Εβραίοι είναι παρ' όλα αυτά και οι πρώτοι που τον ακολούθησαν. Ποιοι ήταν οι Απόστολοι, που αποτέλεσαν την πρώτη χριστιανική κοινότητα; Δεν είναι μέλη της φυλής των Εβραίων»; (σελ.88) Θεωρεί μάλιστα πως «η ιδέα της κοινωνικής δικαιοσύνης εισήχθη στην ανθρώπινη συνείδηση κυρίως από τον Ιουδαϊσμό. Οι αρχαίοι Εβραίοι προφήτες ήταν οι πρώτοι που απαίτησαν την αλήθεια και την ισότητα στις κοινωνικές σχέσεις, οι πρώτοι που ασπάστηκαν τον καλό σκοπό της βοήθειας προς τους ταπεινούς και τους καταφρονεμένους» (σελ.89).

Ο Ν. Μπερντιάγεφ, ένας στοχαστής που χαίρει μεγάλης εκτίμησης, ιδιαίτερα ανάμεσα στους χριστιανούς, μπορεί να πείσει ευρύτερα ότι μια ιδεολογία που επιδιώκει τον διωγμό των Εβραίων, εξαιτίας της καταγωγής τους, είναι σε βαθιά σύγκρουση με τον χριστιανισμό, ενώ δεν πρέπει η εύλογη κριτική στις πρακτικές του ισραηλινού κράτους –όπως οι επιθέσεις σε αμάχους και ο αποκλεισμός της Γάζας– να χρησιμοποιείται ως κάλυμμα μιας τέτοιου είδους απάνθρωπης ιδεολογίας.

● | ΘΕΑΤΡΟ κριτική

Του Κώστα Σαμάντη

Ο εμφύλιος ως χαίουσα πληγή

Αυγά Μαύρα, του Διονύση Χαριτόπουλου

«Εμφύλιος γινότανε,
οκότωνε ο ένας τον άλλον.
Να μην ξαναγίνει τέτοιο κακό»
Ο «Σπύρος» στο έργο Αυγά Μαύρα.

Είναι γνωστό (αν και όχι σε όλους από ό,τι φαίνεται) ότι το χειρότερο είδος πολέμου είναι αυτό του εμφυλίου. Τη στιγμή που μια κοινωνία χωρίζεται λίγο πολύ στη μέση, την ώρα που αδελφός σηκώνει χέρι σε αδελφό, η συζήτηση για το ποιος έχει δίκιο ή άδικο, ποιος ευθύνεται ή πώς δημιουργήθηκε αυτή η κατάσταση, λίγη σημασία πλέον έχει. Ο εμφύλιος πόλεμος λειτουργεί σαν κινούμενη άμμος που συμπαρασύρει και τις δύο πλευρές σε μια τραγική κατάληξη. Το μάρμαρο το πληρώνει εντέλει η κοινωνία στο σύνολό της.

Η χώρα μας έχει αναδείξει τέτοιες εμφυλιοπολεμικές καταστάσεις, από τον Εμφύλιο που ξέσπασε μετά την Επανάσταση του 1821 ή τη σημαντικότερη εμφύλια, διαμάχη αυτή του 1946-1949. Η τελευταία υπήρξε απολύτως τραγική για την πατρίδα μας. Χιλιάδες ήταν τα θύματα (και από τις δύο πλευρές), δεκάδες χιλιάδες οι πρόσφυγες σε γειτονικές όσο και απομακρυσμένες χώρες, εκατομμύρια όσοι υπέφεραν τις συνέπειες (πολιτικές, υλικές, ψυχολογικές) αυτής της εμφύλιας διαμάχης.

Τα συμπεράσματα θα έπρεπε πλέον να έχουν βγει μιας και από τη λήξη του Εμφυλίου έχουν περάσει πάνω από εξήντα πέντε χρόνια, ουσιαστικά μιλάμε για δύο γενιές. Όμως κάποιος, ευτυχώς ελάχιστοι, επιμένουν να «πιμούν» αυτό τον εμφύλιο και αυτός είναι ο λόγος που ένα έργο όπως αυτό, το **Αυγά Μαύρα**, του Διονύση Χαριτόπουλου, κάνει το έργο να παραμένει σημαντικό.

Ο συγγραφέας, τον οποίο το βιβλιοαναγνωστικό κοινό γνωρίζει κυρίως από τη βιογραφία του Άρη Βελουχιώτη (*Άρης ο αρχηγός των ατάκτων*), αν και όχι μόνο, έγραψε το έργο πριν από είκοσι χρόνια, κατόπιν συνεννοήσεων που είχε με τον **Αντώνη Αντωνίου**. Σε αυτό περιγράφεται η σχέση δύο αδελφών, του Σπύρου και της Μαρίας, οι οποίοι έζησαν σε τρυφερή ηλικία την αγριότητα αυτής της σύγκρουσης και υπέστησαν τις σκληρές επιπτώσεις της.

Ο **Χαριτόπουλος** δεν είναι καθαυτό θεατρικός συγγραφέας. Με το **Αυγά Μαύρα** όμως κατορθώνει να παρουσιάσει ένα συμβαγές, μεστό και ολοκληρωμένο θεατρικό έργο τόσο στη δομή όσο και στο περιεχόμενο. Ακριβοδίκαιος απέναντι στις δυο εμπλεκόμενες πλευρές, αποδίδει «τα του Καίσαρος τω Καίσαρι» και αναδεικνύει τις ευθύνες και τα τραγικά λάθη ακόμη και αυτών που δίκαια ξεσηκώθηκαν και διεκδίκησαν το δίκιο τους.

Μπορεί προφανώς να βρίσκεται στην πλευρά των ηττημένων της σύρραξης, τούτο όμως δεν τον εμποδίζει καθόλου στο να είναι αυστηρός απέναντί της. Έτσι κι αλλιώς, «η αλήθεια είναι επαναστασιακή» έτσι δεν λέμε;

Πέρα από την πολιτική του διάσταση, το κείμενο κατορθώνει και ισορροπεί έξοχα ανάμεσα στον συναισθηματισμό που εκ των πραγμάτων κουβαλά η αναφορά στην ηττημένη πλευρά και στη χαλαρότητα η οποία συνοδεύει την αποστασιοποίηση δεκαετιών από τα τραγικά γεγονότα. Ακόμη καλύτερα, όμως, κατορθώνει να ψυχογραφήσει ολοκληρωμένα τα δύο αδέρφια. Από τη μια ο **Σπύρος**, ο μεγάλος αδελφός, έρμαιο των ψυχολογικών τραυμάτων που απέκτησε τη συγκεκριμένη περίοδο, εξακολουθεί παρ' όλα τα βάσανα που κληρονόμησε και κουβαλά ακόμα, να παραμένει πεισμένος για το δίκιο της επιλογής. Από την άλλη η μικρότερη αδελφή, η **Μαρία**, αντιπροσωπεύει μια θυμωμένη φιγούρα, μια φιγούρα που δεν μπορεί να συγχωρήσει ότι αυτός ο αγώνας της στέρησε ό,τι πολυτιμότερο είχε: Τους δύο γονιούς της, την παιδική της ηλικία, την ίδια την ταυτότητά της, με αντάλλαγμα μια ορφανή ζωή. Γι' αυτό κι έχει επιλέξει, αγοραφοβική ως προσωπικότητα, να κλειστεί σπίτι της και να ασχολείται αποκλειστικά και μόνο, ψυχαναγκαστικά, σε σημείο μανίας, με το βασίλειό της, την καθαριότητα και το νοικοκυριό της οικογένειας.

Ο **Αντώνης Αντωνίου**, πρωταγωνιστής, αλλά και σκηνοθέτης αυτής της παράστασης, ανεβάζει το συγκεκριμένο έργο είκοσι χρόνια μετά το πρώτο ανέβασμά του. Στην παράσταση των ημερών μας, κατορθώνει και αξιοποιεί στο έπακρο τις ιδιαίτερες αξίες που περιέχει το κείμενο, με τους ήρωές του να συμπυκνώνουν και να κουβαλούν το βάρος με το οποίο τους επιφόρτισε ο συγγραφέας.

Ο **Αντώνης Αντωνίου**, ως **Σπύρος** αυτή τη

φορά, αποδίδει έξοχα τον γεμάτο με ψυχολογικά τραύματα του Εμφυλίου αδελφό ο οποίος όμως, πεισματικά, δεν αποποιείται την κληρονομιά της Λαϊκής Αντίστασης, ούτε έχει υπογράψει τη συμμόρφωση που του ζητούσαν.

Η **Νατάσα Ασίκη**, ως **Μαρία**, παραδίδει ρεσιτάλ ερμηνείας στον ρόλο της υποχόνδριας αδελφής, αυτής που τώρα, χρόνια μετά, εξακολουθεί να ψάχνει ποια είναι (Εγώ; Πού ήμουν εγώ; επαναλαμβάνει διαρκώς). Κατορθώνει με έναν υποδειγματικό τρόπο να μεταβιβάζει από τον κόσμο της αποστασιοποίησης και της ψυχρότητας σε αυτόν του ευάλωτου ψυχικού κόσμου και του μετέωρου συναισθηματισμού.

Πολύ καλή η δουλειά της **Χριστίνας Θανάσουλα** στους φωνημούς, αλλά και τα σκηνικά του **Νίκου Κασαπάκη** (το εσωτερικό ενός δωματίου με τα βαριά έπιπλα μεταφέρει στο έργο τον αποπνικτικό εσωτερικό κόσμο των ηρώων του).

Ιδιαίτερη μνεία στη μουσική της **Ελένης Καραϊνδρου**, η οποία αγκάλιασε τους κρίσιμους διαλόγους των δύο αδελφών με φροντίδα, προσοχή και τρυφερότητα.

Τρομερή εντύπωση μας έκανε ότι, στο συγκεκριμένο έργο, ένα σημαντικό τμήμα των θεατών ήταν παιδιά νεαρής ηλικίας, πράγμα που μας γέμισε ελπίδα, μιας και το ενδιαφέρον αυτής της γενιάς για ένα σημαντικό κομμάτι της ελληνικής ιστορίας δεν μπορεί παρά να λειτουργεί ελπιδοφόρα για το μέλλον.

Οι εμφύλιες διαμάχες, θα το ξαναπούμε, δημιουργούν βαρύτατα τραύματα στο σώμα μιας κοινωνίας και παραμένουν ως χαίνουσες πληγές, δεκαετίες μετά. Όμως, όσο τραγική είναι η διαίρεση αυτής της κοινωνίας, άλλο τόσο θετικά λειτουργεί η υπέρβαση αυτών των διαχωρισμών. Αν οι στερεοτυπικές καταστάσεις είναι αυτές που καθήλωναν τη δυναμική μιας κοινωνίας, το ξεπέρασμά τους είναι που μπορεί να την απογειώσει. Και η συζήτηση για το ξεπέραςμα των διαχωριστικών γραμμών ανάμεσα στη δεξιά και την αριστερά έχει ήδη ξεκινήσει.

Συγγραφέας: Διονύσης Χαριτόπουλος
Σκηνοθέτης: Αντώνης Αντωνίου
Ηθοποιοί: Νατάσα Ασίκη, Αντώνης Αντωνίου.
Σκηνικά: Νίκος Κασαπάκης. Μουσικά θέματα: Ελένη Καραϊνδρου.
Τετάρτη: 19.00. Πέμπτη/ Παρασκευή / Σάββατο: 21.00. Κυριακή: 20.00
Διάρκεια 70'
Εισιτήρια: Τετάρτη και Πέμπτη: 10 €. Παρασκευή/ Σάββατο/ Κυριακή: 15 €. Φοιτητικό: 10 €
ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ,
Σκιάθου & Νάξου 84, πλατεία Κολιάτσου,
Τηλ.: 210-2236890

Θολό τοπίο στο Εθνικό Θέατρο

Εντονη αντιπαράθεση έχει προκύψει τις τελευταίες είκοσι ημέρες, ανάμεσα στον αναπληρωτή υπουργό Πολιτισμού Νίκο Ξυδάκη και στον καλλιτεχνικό διευθυντή του Εθνικού Θεάτρου Σωτήρη Χατζάκη. Πιο συγκεκριμένα ο υπουργός, θέλοντας να ορίσει την πορεία του Εθνικού Θεάτρου για το επόμενο χρονικό διάστημα, αλλά και έχοντας προφανώς ενστάσεις από τη μέχρι τώρα πορεία του, ζήτησε την παραίτηση του καλλιτεχνικού διευθυντή του θεάτρου, παραίτηση την οποία όμως αρνήθηκε να υποβάλει ο Σ. Χατζάκης. Υπενθυμίζουμε ότι η θητεία του σημερινού καλλιτεχνικού διευθυντή ξεκίνησε το 2013 και ολοκληρώνεται τον Μάιο του 2016.

Αμέσως μετά τη συνάντηση των δύο ανδρών, η Ένωση Θεάτρων της Ευρώπης έσπευσε να συμπαρασταθεί στον Σωτήρη Χατζάκη, χαρακτηρίζοντας το αίτημα της παραίτησής του πολιτική δίωξη. Υπενθυμίζουμε ότι ο καλλιτεχνικός διευθυντής του Εθνικού Θεάτρου υπήρξε για τέσσερα χρόνια, από το 2009 έως το 2013, υπεύθυνος του ρεπερτορίου για το ΚΘΒΕ. Η έναρξη της θητείας του στη Θεσσαλονίκη είχε συνοδευθεί από την ελπίδα μιας ελληνοκεντρικής στροφής στο ρεπερτόριο του σημαντικότερου θεάτρου της Βορείου Ελλάδας, όμως η ολοκλήρωση της θητείας του σε αυτό συνοδεύθηκε από παράπονα όσο και υπόνοιες για το τι έγινε αυτή την τετραετία.

Πρόσφατα ενεπλάκησαν και οι ηθοποιοί στη διεκδικητική ανάμεσα στο υπουργείο και το Εθνικό Θέατρο. Μάλιστα, οι ηθοποιοί του θεάτρου απείλησαν με στάση εργασίας στις 22/4, αφήνοντας υπαιτιγμούς για σπατάλες στη διαχείρισή του. Ήδη υπάρχουν επίδοχοι μνηστήρες και γίνονται επαφές για τη διεκδικούμενη θέση, με τα σημαντικότερα όμως ονόματα της θεατρικής σκηνής της χώρας μας να μη δείχνουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον γι' αυτήν. Εάν η κάλυψη της θέσης του καλλιτεχνικού διευθυντή είναι το μέσον, ο σκοπός δεν μπορεί να είναι άλλος από τη στήριξη και ανάδειξη κατά κύριο λόγο της εγχώριας θεατρικής παραγωγής. Και αυτό είναι το στοιχείο το οποίο μέλλει να δούμε αν θα κερδηθεί.

● | Ανεξορκισμένες Ιστορίες

Του Κωνσταντίνου Μαυρίδη

Η περίπτωση Έρνα Πέτρι

Όταν μητέρα, νοικοκυρά και ναζί δολοφόνος είναι ένα και το αυτό

Δεν έχει υπάρξει ιστορική περίοδος που να έχει εξεταστεί τόσο εξονυχιστικά και σε βάθος χρόνου όσο ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος. Το Ολοκαύτωμα των Εβραίων και η εκστρατεία εξολόθρευσης των σλαβικών πληθυσμών της Ανατολικής Ευρώπης έχουν καταγραφεί αναλυτικά και ο μηχανισμός εξόντωσης που δημιούργησαν οι ναζί είναι, πλέον, γνωστός σε κάθε ενδιαφερόμενο, ως και σε επίπεδο επιμέρους στρατοπέδων συγκέντρωσης και κινητών μονάδων θανάτου. Παρ' όλα αυτά, οι περισσότεροι σύγχρονοι ιστορικοί πιστεύουν ότι έχει αγνοηθεί παντελώς η πραγματικότητα της συμμετοχής των Γερμανίδων γυναικών στο όργιο γενοκτονίας στην Ανατολική Ευρώπη και ειδικά του ρόλου τους ως εν ψυχρώ δολοφόνων.

Πραγματικά, στα χρόνια που ακολούθησαν τον Β' Π.Π. κατασκευάστηκε μια τεχνητή εικόνα της ταλαίπωρης Γερμανίδας «χάσουφραου», η οποία είχε μείνει στα μειώπθεν ως πιστή σύζυγος και μαζορέτα του φύρερ, για να αντιμετωπίσει τους συμμαχικούς βομβαρδισμούς και τις καθημερινές ελλείψεις σε είδη διατροφής. Η επίπλαστη αυτή εικόνα έχει αποδειχθεί εξαιρετικά ανθεκτική στον χρόνο, καθώς, μόλις τα τελευταία δέκα χρόνια ήρθαν στο φως νέα ιστορικά στοιχεία, που στοιχειοθετούν τη μαζική συνενοχή στο έγκλημα άνω των πεντακοσίων χιλιάδων νέων γυναικών μέσω της άμεσης συμμετοχής τους σε θέσεις-κλειδιά του μηχανισμού εθνοκάθαρσης του Γ Ράιχ.

Οι νέες αυτές Γερμανίδες ήταν δασκάλες, νοσοκόμες, γραμματείς, σύζυγοι και ερωμένες, που είδαν την αναδυόμενη ναζιστική αυτοκρατορία ως μια ανεπανάληπτη ευκαιρία για καλή καριέρα και γαμήλια ευτυχία στην «άγρια ανατολή». Τα ιστορικά στοιχεία δείχνουν ότι οι συγκεκριμένες γυναίκες υπήρξαν κάτι παραπάνω από «δολοφόνοι των γραφείων», ή παρηγορητρίες των φονιάδων ερωτικών τους συντρόφων και έπαιρναν ανοικτά μέγος σε επιδρομές λεηλασίας και εκφοβισμού των κατοίκων στα γκέτα της Πολωνίας, της Ουκρανίας και της Λευκορωσίας. Επίσης, ήταν

Οι νέες αυτές Γερμανίδες ήταν δασκάλες, νοσοκόμες, γραμματείς, σύζυγοι και ερωμένες, που είδαν την αναδυόμενη ναζιστική αυτοκρατορία ως μια ανεπανάληπτη ευκαιρία για καλή καριέρα.

παρούσες στις υπαίθριες συνευθασίες που λάβαιναν χώρα ταυτόχρονα με τις μαζικές εκτελέσεις πληθυσμών, όχι μόνο για να παρέχουν αναψυκτικά και φαγητό στους εκτελεστές, αλλά για να παίρνουν και οι ίδιες μέρος στις δολοφονίες. Ίσως, η χειρότερη κατηγορία από τις παραπάνω γυναίκες ήταν αυτή των συζύγων μελών των Es Es, ειδικά αυτών που, αν και είχαν μικρά παιδιά, ήταν ικανές για τις πλέον αποκρουστικές κτηνωδίες. Μία από τις γυναίκες αυτές ήταν η Έρνα Πέτρι.

Γεννημένη στο Χέρεσεν, ένα απομονωμένο, οπισθοδρομικό χωριό της Θουριγγίας, η Έρνα Κερμπος έβγαλε μόνο το δημοτικό και θα παρέμενε για πάντα στο πληκτικό χωριό της, αν το 1936, σε κάποια τοπική χοροεσπερίδα, δεν γνώριζε τον Χορστ Πέτρι, έναν αθυρόστομο νταή, στέλεχος των Es Es και του ναζιστικού κόμματος. Ο Πέτρι ήταν προστατευόμενος του δρα Βάλτερ Νταρέ, διευθυντή του Γραφείου Φυλής και Επανεγκατάστασης του Γ Ράιχ, που οραματιζόταν τον εποικισμό των σλαβικών εδαφών της Ανατολής από στρατιώτες-αγρότες τύπου Χορστ Πέτρι, με τη συνοδεία των γόνιμων, φυλετικά καθαρών, φαρδουκάπουλων συζύγων τους. Το 1938, το ζεύγος Πέτρι, έλαβε την πολυπόθητη άδεια γάμου από το γραφείο του Χάινριχ Χίμλερ με δώρο, για τη δεκαοκτάχρονη Έρνα, μια γυναικεία ποδιά κουζίνας στολισμένη με πολύχρωμες οβάστικες. Το δωράκι του Χίμλερ, αν και φαινομενικά κίτς, δεν ήταν σύμβολο οικιακής γαλήνης, αλλά συμβόλιζε τη θηλυκή έκφραση της γερμανικής

υπεροχής υπό τη μορφή της τάξης και της καθαριότητας. Ο ρόλος των Γερμανίδων, κατά τα Es Es, ήταν να εκτελέσουν μια εκπολιτιστική αποστολή που εμπειρείχε την επιβολή «ανωτέρων» μεθόδων οικοκυρικής και οικιακής τάξης στα πρωτόγονα εδάφη της Ανατολής. Το καλοκαίρι του 1942, ο Χορστ και η Έρνα Πέτρι, μαζί με τα δυο τους παιδιά, αναχώρησαν για την Γκρζέντα της Πολωνίας, όπου τους δόθηκε προς εκμετάλλευση η κατασχεμένη φυτεία και το υποστατικό κάποιου Πολωνού γαιοκτήμονα. Η περιπέτεια στην «Άγρια Ανατολή» άρχισε!

Η πολυτελής έπαυλη που θα στεγάζονταν οι Πέτρι δεν είχε καμία σχέση με την καταπιεστική οικογενειακή φάρμα στην Θουριγγία και το έδαφος ήταν πλούσιο και γόνιμο. Παρά τη χαρά της έναρξης της νέας τους ζωής, δύο μόλις μέρες από την άφι-

ξη τους η Έρνα είδε τον σύζυγό της να δέρνει ανηλεώς δύο από τους εργάτες. Φαίνεται πως η βία ήταν καθημερινό στοιχείο της βουκολικής ζωής στο αγρόκτημα και εντεινόταν, καθώς η νίκη κατά της ΕΣΣΔ άρχισε να φαντάζει απίθανη. Από το 1943 και μετά ο Χορστ Πέτρι άρχισε να κάνει αυθαίρετες επιδρομές στα γειτονικά χωριά και να κυνηγά Εβραίους που κατάφερναν να το σκάσουν από τα τρένα που κατευθύνονταν στα στρατόπεδα εξόντωσης. Τα πτώματα μεταφέρονταν σε ένα αλσούλιο κοντά στο αγρόκτημα όπου θάβονταν σε χαντάκια που είχαν ανοίξει οι εργάτες. Η Έρνα Πέτρι, ακολουθώντας το παράδειγμα του συζύγου της, άρχισε να κακοποιεί κι αυτή τους εργάτες του υποστατικού και να χαστουκίζει τις υπηρέτριες για ασήμαντη αφορμή.

Κάποια μέρα, το καλοκαίρι του '43, η Έρνα Πέτρι επέστρεψε με την άμαξα από την κονινή πόλη όπου είχε πάει να αγοράσει προμήθειες. Ήταν μια ηλιόλουστη μέρα και κάποια στιγμή ο αμαξάς πρόσεξε κάτι στην άκρη του δρόμου. Ήταν έξι μικρά παιδιά ντυμένα με κουρέλια. Κατά την Πέτρι, «ήταν παιδιά που είχαν ξεφύγει από τον σταθμό του Σάσκοου»... «ήταν σίγουρα Εβραίοπουλα, γιατί ήταν γυμνά»... «τους Εβραίους τους ξεγύμνωναν για να ξεχωρίζουν από τους Πολωνούς και τους Ουκρανούς». Τα παιδιά ήταν φοβισμένα και πεινούσαν. Η Πέτρι τους έγενεψε να πλησιάσουν και τα πήγε στο αγρόκτημα όπου κέρδισε την εμπιστοσύνη τους δίνοντάς τους φαγητό. Αφού τα τάισε και ο σύζυγός της δεν φαινόταν, αποφάσισε να τα εκτε-

λέσει η ίδια. Έτσι τα οδήγησε στο αλσούλιο με τα ανοιγμένα χαντάκια, τα παρέταξε με την πλάτη γυρισμένη και «τα πυροβόλησα ένα ένα στο πίσω μέρος του κεφαλιού, όπως έκαναν τα Es Es. Κανένα δεν προσπάθησε να ξεφύγει, γιατί ήταν εξουθενωμένα... αφού σκότωσα τα πρώτα δύο, τα υπόλοιπα άρχισαν να κλαίνε, αλλά δεν σταμάτησα να πυροβολώ». Μέχρι να εγκαταλείψουν οι Πέτρι την Γκρζέντα, τον Μάρτιο του 1944, λόγω της προέλασης του Κόκκινου Στρατού, η Έρνα θα σκότωνε άλλους τέσσερις ανθρώπους, ανάμεσά τους και δύο νεαρές γυναίκες.

Αν με το τέλος του πολέμου, το 1945, οι Πέτρι βρισκόταν στη Δυτική Γερμανία, η ιστορία τους στην Γκρζέντα θα είχε ξεχαστεί, στα πλαίσια της μαζικής αμνηστίας που δόθηκε στα πρώην χαμηλόβαθμα μέλη των Es Es. Είχαν όμως την ατυχία να εγκλωβιστούν στην Ανατολική Γερμανία και εκεί οι αρχές ήταν αμειλικτες απέναντι στους πρώην ναζί με εγκληματικό παρελθόν. Έτσι, με βάση τις μαρτυρίες δεκαεπτά μαρτύρων κατηγορίας από την Πολωνία και την Ουκρανία, το ζεύγος Πέτρι κρίθηκε ένοχο για πολλαπλές ανθρωποκτονίες και ο μεν Χορστ καταδικάστηκε σε θάνατο διά απαγχονισμού, η δε Έρνα σε ισόβια κάθειρξη.

Το 1989, χρόνια της πτώσης του Τείχους του Βερολίνου, η Έρνα Πέτρι, που βρισκόταν ακόμη στη φυλακή, άδραξε την ευκαιρία της αλλαγής καθεστώτος για να πετύχει την αποφυλάκιση της, η οποία έγινε το 1992 για λόγους υγείας. Δημοσιεύματα της εποχής κάνουν λόγο για παρέμβαση υπέρ της Πέτρι της **Stille Hilfe** (Σιωπηρής Βοήθειας), της μουσικής οργάνωσης αλληλοβοήθειας των Es Es. Η ίδια οργάνωση πλήρωνε και το ενοίκιο του σπιτιού που παραχωρήθηκε στην Πέτρι μέχρι τον θάνατό της, αλλά και για τις διακοπές της στις Άλπεις, όπου παραθέριζε φιλοξενούμενη της **Γκούντρουν Μπούρβιτς**, κόρης του Χάινριχ Χίμλερ. Η Έρνα Πέτρι πέθανε τον Ιούλιο του 2000 σε ηλικία ογδόντα ετών. Στην κηδεία της παρέστησαν πάνω από διακόσια άτομα, όλοι οι κάτοικοι του χωριού και κάποιες δεκάδες τελείως άγνωστοι στην οικογένειά της. Ήταν η μία και μόνη Γερμανίδα που καταδικάστηκε για φόνο κατά τη διάρκεια του Β' Π.Π.

Αν με το τέλος του πολέμου, το 1945, οι Πέτρι βρισκόταν στη Δυτική Γερμανία, η ιστορία τους στην Γκρζέντα θα είχε ξεχαστεί.

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ!

ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ Φ.Π.Α.

Με την ευκαιρία του κυβερνητικού προγράμματος «Πρώτη φορά Αριστερά», σας παρουσιάζουμε τη δημιουργική και ασαφή οικονομική πολιτική του νέου Φ.Π.Α. «Πρώτη φορά ΦΠΑ», λοιπόν, για μια σειρά από υπηρεσίες και προϊόντα!

Ειδικός συντελεστής ΦΠΑ για σοκολάτες, γαριδάκια, τσιπς, κοψίδια και πάσπς φύσεως λιπίδια και τριγλυκερίδια. Κανείς δεν παχαίνει αιμώρτος πλέον. Εξαιρούνται οι κ.κ. Φίλνς και Βούτπνς.

Νέος φόρος για τα σόσιαλ μήντια. Κάθε τουπάρισμα, σερφάρισμα, μπλογκάρισμα θα επιβαρύνεται με τον ενισχυμένο Τσατ ταξ. Εξαιρούνται τα σόσιαλ-ιστικά μήντια και όσοι κάνουν λάικ στο φέισμπουκ του πρωθυπουργού.

Τον φόρο αυτό θα καταβάλλουν όσοι από απροσεξία επιβαρύνουν το Εθνικό Σύστημα Υγείας. 5 ευρώ ο επίδεσμος (το μέτρο), 3 ευρώ το κάθε ράμμα, 5 ευρώ ο ορός (το λίτρο) κ.λπ. Εξαιρούνται οι δαρμένοι διαδηλωτές.

Στο πλαίσιο εκδημοκρατισμού των Σωμάτων Ασφαλείας προωθείται ο Μ.Α.Τ. ΤΑΞ, που θα χρεώνει τους αστυνομικούς για κάθε γκλομπά που ρίχνουν. Τα δακρυγόνα θα έχουν αυξημένο συντελεστή, όπως και οι κροτίδες. Εξαιρούνται, μεν, τα φιλικά χτυπήματα στην πλάτη, όχι, όμως, και στο κεφάλι.

Για έναν διεθνισμό της ευθύνης. Κάθε εισφορά αλληλεγγύης σε Παλαιστίνιους, Ζαπατίστας, Κούρδους κ.λπ. θα επιβαρύνεται με μικρό συντελεστή Φ.Π.Α., ώστε να αποδεικνύουν και αυτοί με τη σειρά τους την αλληλεγγύη τους στον δοκιμαζόμενο συριζαϊκό λαό. Εξαιρούνται οι εισφορές υπέρ των Ποδέμους.

ΒΑΡΟΥΦΑΤ ΤΑΞ

Όντας ο σύγχρονος Ζορμπάς και διεθνώς αναγνωρίσιμο «φάσιον άικον», ο κος Βαρουφάκης αναδεικνύεται στο συγκριτικό διαφημιστικό πλεονέκτημα της χώρας μας, εν όψει της τουριστικής σεζόν. Κάθε τουριστική επιχείρηση που θα θελήσει να περιλάβει τον κύριο υπουργό στη διαφημιστική της καμπάνια, θα καταβάλλει ειδικό Φ.Π.Α. στο υπουργείο Τουρισμού. Εξαιρούνται οι επιχειρήσεις της Αίγινας.

● | CINEρήξη

Του Κωνσταντίνου Μπλάθρα

Η κοιλιά της Αθήνας

Κάποτε έχει και η κριτική το δικαίωμα να αργεί. Οι εβδομάδες κοντά στο Πάσχα δεν είναι για σινεμά. Ίσως μόνο κάποιες σχετικές με τα Πάθη ταινίες μπορούν να ανταγωνιστούν τη Μεγάλη Εβδομάδα. Εκεί, τα βράδια στις εκκλησίες, μερικοί από τους μεγαλύτερους ποιητές και μουσικούς μας δίνουν ένα δρώμενο πάντα ζωντανό, δροσερό και δημοφιλές.

Ο μέγιστος Ρωμανός, η ποιήτρια Κασσιανή, η παρ' ολίγον βασίλισσα, ο Κοσμάς ο ποιητής, ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός, οι τελευταίοι της Αρχαιότητας μαζί με τους γενάρχες της νεώτερης μουσικής μας τέχνης, ο Πέτρος ο Πελοποννήσιος, ο Γεώργιος Ραιδευστηνός κι άλλοι κι άλλοι συγκροτούν ένα σώμα με μέλη υψηλής ποιότητας και μουσικής, κλασικής στην απλότητα δραματουργίας και θρησκευτικής έντασης. Τα αληθινά διαμάντια δύσκολα θα αποσιωπηθούν από τις σύγχρονες, τις βιομηχανικές και φτηνές χρωματιστές κορδέλες της μεγάλης και της μικρής οθόνης.

Για όσους, ωστόσο, τραβάει η ψυχή τους μια βραδιά στο σινεμά, αυτές τις γλυκές απριλιτικές νύχτες, υπάρχει φέτος, ευτυχώς, ο μέγας Παζολίνι και το *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο* (1964). «*Ενάντια στο φανατισμό ενός ορισμένου μαρξισμού κι ενός ορισμένου λαϊκισμού*», όπως λέει ο ίδιος, «έκανα το παν για να διαφυλάξω και ν' αντλήσω την πραγματικότητα της διήγησης του Ματθαίου». ¹ Και τα κατάφερε ν' αφήσει ένα μεγάλο έργο – εάν δεν είναι το μεγαλύτερό του, το σίγουρο είναι πως το αγαπούσε πολύ, κοντά στα υπόλοιπα μεγάλα ευρωπαϊκά θρησκευτικά έργα, όπως τα «Πάθη» του θείου Μπαχ ή, στα πιο σύγχρονα, όπως ο «Δρόμος του Σταυρού»², του Πωλ Κλωντέλ. Ναι, ο Παζολίνι έχει τα κότσια, στους σύγχρονους καιρούς, να παραβγεί με τη Μεγάλη Εβδομάδα. Όπως και ο Ταρκόφσκι, βέβαια, με τα δικά του «Κατά Αντρέι πάθη», όπως ονομάζει τον *Αντρέι Ρουμπλιώφ* του (1966). Και οι δύο ταινίες, διόλου συμπτωματικά, είναι παιδιά του '60, οπότε ο εικοστός αιώνας κατέκτησε την ακρότητά του. Αλλά Ταρκόφσκι δεν έχει το πρόγραμμα των ημερών.

Έχει όμως Σοκούρωφ. Κι εδώ,

αρχίζει η περιπέτεια της πρωταπριλιάτικης Αθήνας, όπως πάει να το πει ο τίτλος. Είχα πριν χρόνια δει, στη Θεσσαλονίκη, το *Ημέρες έκλειψης* (1988), που έκανε νέα πρεμιέρα στην Αθήνα τη μέρα της έκλειψης (13 Μαρτίου). Είναι από τις πρώτες του ταινίες, με φανερά πάνω της τα σημάδια απ' τον Ταρκόφσκι, που μόλις, το 1986, είχε φύγει. Η ταινία με είχε γοητεύσει, αλλά σήμερα τη θυμάμαι αμυδρά. Η φιγούρα του γιατρού Νιμίτρι Μαλγιάνοβ και ένας άγονος τόπος, μια γη της αποκάλυψης, κάπου μεταξύ γης και εξω-γης, εικόνα ενός αδυσώππιτου εσωτερικού δράματος, αυτά έχουν γλιτώσει στη μνήμη μου. Δεν είχε βγει ακόμα το *Μπιέ-ρα και γιος* (1996), ή ίσως εκείνη τη χρονιά βγήκε, που έβαλε ένα θαυμαστικό στη νέα μεγάλη μορφή του ρωσικού κινηματογράφου. Επειδή πρόσφατα είχα δει ξανά τον *Στάλκερ* (1979), στο ίδιο κλίμα, αφού προέρχεται από βιβλίο των αδελφών Σιρουγκάτσι, το «Δισεκατομμύρια χρόνια πριν από το τέλος του κόσμου» – στο βιβλίο των Αρακάντι και Μπόρις «Πικνίκ δίπλα στο δρόμο»,³ βασίστηκε ο Στάλκερ–, είπα να το ξαναδώ για να γράψω κάτι. Η ταινία παιζόταν στο «Σιούντιο», στην οδό Σπάρτης, πλατεία Αμερικής, ένα παλιό σινεμά που ξαναλειτούργησε πρόσφατα, μετά την κατοχή που του είχε κάνει μια θρησκευτική σχέση. Ξεκίνησα, λοιπόν, σουρούπο, για την κοιλιά της Αθήνας.

Ένας τόπος άγονος, μια γη κάπου στο τέλος του κόσμου, μια κοιλιά που φουσκώνει στον καημό του εσωτερικού μας δράματος. Όχι, δεν είναι μέρα έκλειψης η σημερινή. Έρχεται Πάσχα.

Τα Πατήσια και οι γύρω γειτονιές, ο Άγιος Λουκάς, ο Άγιος Νικόλαος, η Αχαρνών, η πλατεία Αμερικής, που τη λέγανε πριν Αγάμων, η οδός Λευκωσίας, οι γειτονιές που περιτρέχει το τρόλεϊ, μέχρι την Κολιάτσου, ήταν κάποτε η καρδιά της αστικής Αθήνας. Σε κάθε γωνία σχεδόν είχε κινηματογράφους, χειμερινούς, θερινούς, όλων των ειδών, που έπαιζαν τις μεγάλες επιτυχίες του Χόλυγουντ και του Φίνου. Σήμερα εδώ είναι η κοιλιά μιας πόλης με διπλοσάγωνα που κακογέρασε, με δίπλες τριπλές και τριδίπλες γύρω της. Έφτασα απροσδόκτα στην ώρα μου, περπάτησα από την πλατεία στο «Σιούντιο», όπου, καθώς πλησίαζα, έβλεπα να 'χει στην είσοδο σφυροδρέπανα. Ε, λέω, ο διανομέας που το ξαναζωνάνεψε παίζει πολλές ταινίες από χώρες του πρώην υπαρκτού, εξηγείται. Αμ, δε! Αντί Σοκούρωφ, το σινεμά έπαιζε ΚΚΕ. Συγκέντρωση και ομιλία.

«Δεν θα γίνει η προβολή;»

«Όχι, δεν θα γίνει», μου απάντησε η κοπέλα στον πάγκο με τα βιβλία. Πάει ο Σοκούρωφ, πάει και η κριτική της «Ρήξης», σκέφτηκα. Ας πάω να δω μέχρι το «Τριανόν» τι παίζει.

Η διαδρομή τραβάει ένα χιλιόμετρο, ίσως παραπάνω. Μόλις είχε νυχτώσει και οι στενοί δρόμοι, που στενεύουν ακόμα πιο πολύ από τις πυκνές πολυκατοικίες και τα χωρίς τέλος παρκαρισμένα αυτοκίνητα, είχαν την πρώτη βραδινή κίνηση. Δίπλα στις μαρμαρίνες και μαντεμένιες εισόδους των παλιών, ακριβών πολυκατοικιών, μανάβικα, μπακάλικα και άλλα μικρομάγαζα με εξωπικά προϊόντα από όλες τις χώρες της γης και των μεταναστών που στριμώχνονται ένα γύρω, μαγαζάκια με κινητά, δορυφορικές κεραίες και υπολογιστές, ίντερνετ καφέ γεμάτα με την αφρικάνικη πελατεία τους. Η φτηνή επικοινωνία είναι τώρα στη γειτονιά πιο επείγουσα από την έξοδο για σινεμά ή για γλυκό στα ζαχαροπλαστεία.

Ταιριαστό για μια κοιλιά, εδώ σώζονται μερικά από τα πιο καλά ζαχαροπλαστεία της παλιάς αστικής Αθήνας, όπου ακόμα μπορείς να βρεις καλοφραγμένες πάστες ή παλιομοδίτικα γλυκά. Καθώς η πόλη ξεπουλούσε όσα ασικά σουσουμια πρόλαβε να αποκτήσει στη σύνομη μεταπολεμική «μπελ επόκ» της, τα ζαχαροπλαστεία και τα σινεμά ήταν τα πρώτα θύματα. Οι ψη-

Ε, λέω, ο διανομέας που το ξαναζωνάνεψε παίζει πολλές ταινίες από χώρες του πρώην υπαρκτού, εξηγείται. Αμ, δε! Αντί Σοκούρωφ, το σινεμά έπαιζε ΚΚΕ. Συγκέντρωση και ομιλία.

σταριές και τα σουβλατζήδικα ταιριάζουν πιο πολύ στην επαρχιακή Αθήνα, που στριμώχτηκε σαν τους τωρινούς μετανάστες στα Πατήσια κι ανέβηκε προς το Γαλάτσι και την Κυψέλη, το Πολύγωνο, τον Περισσό ή κύλισε προς τα Σπεύδια, τις Τρεις Γέφυρες και πέρα από το ποτάμι, στο Περιστέρι, τις Αχαρνές. Ο θεός της ευδαιμονίας για τους Κινέζους είναι ένας μεσόλικας με τεράστια κοιλιά. Ίσως αυτή η πολυχρωμία και η κίνηση στα στενά πεζοδρόμια των γύρω δρόμων να κρύβει μια νυσταγμένη ευδαιμονία. Καθώς περνούσα από ένα στέκι των Κούρδων, σκέφτηκα πως αυτή η νωχέλεια και η πουχία των βραδινών δρόμων που περνούσα ίσως να είναι για κάποιους μια γη της επαγγελίας. «Μια κάποια λύσις», σίγουρα στο απεγνωσμένο ώρες ώρες ταξίδι της ζωής.

Σαν έφτασα στο «Τριανόν», είδα πως είχε αφιέρωμα στον άωρα χαμένο Λεωνίδα Παπαγεωργίου. Ο Λεωνίδας, που έδωσε νέα ζωή στο «Τριανόν» της οδού Κοδρικτώνος, είχε σκοτωθεί με τη μηχανή του, ακριβώς ένα χρόνο πριν. Θύμα του χρέους, είπαν τότε κάποιοι. Χρωστούσε, λέει, πολλά! Η βόλτα μου στην Αθήνα είχε τελειώσει σε έναν ακόμα σταθμό της μνήμης. Σε λίγο έφυγα μακριά, για μέρη της πόλης πιο ανοι-

χτά στους υπησιμούς της άνοιξης.

Θυμήθηκα όμως, που λίγα χρόνια πριν, όταν έμενα εδώ γύρω, πώς είχα γυρίσει στη γειτονιά από ένα πολυήμερο ταξίδι στο εξωτερικό. Η όμοια σαν τώρα βραδινή ατμόσφαιρα των δρόμων μου έβγαλαν τότε ένα δάκρυ σχεδόν. Σάμας πάροικος δεν είμαι και γω; Τι κι αν λέγομαι πια Αθηναίος πολίτης; Εδώ είναι το σπίτι μου. Μια «ζώνη». Ένας τόπος άγονος, μια γη κάπου στο τέλος του κόσμου, μια κοιλιά που φουσκώνει στον καημό του εσωτερικού μας δράματος. Όχι, δεν είναι μέρα έκλειψης η σημερινή. Έρχεται Πάσχα. Οι απουσίες είναι άλλων λογιά.

Σημειώσεις:

1. Συζήτηση με τον Παζολίνι, των Μπερνάρντο Μπερτολούτσι και Ζαν-Λουί Κομόλι, από τον τόμο «Pier Paolo Pasolini», έκδ. Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, 1994

2. Κυκλοφορεί σε μετάφραση Τάκη Παπατσώνη και με ξυλογραφίες του Ερίκ Ζιλ, σε μια πανέμορφη έκδοση από το «Ιδεόγραμμα», Αθήνα 2002

3. Αρακάντι Σιρουγκάτσι, Μπόρις Σιρουγκάτσι, *Πικνίκ δίπλα στο δρόμο*, μετφ. Μανώλης Ασημιάδης, έκδ. ΑΩ, 2008

Κυκλοφορεί το νέο Άρδην τ.99

ταπανόμαστε με τρεις περιοχές του κόσμου που συμβαίνουν σημαντικά πράγματα. Στην Ισπανία, οι Ποδέμος είναι η εξέλιξη του εκεί κινήματος των Αγανακτισμένων και έχουν μπει με ορμή στην πολιτική ζωή. Ο καθηγητής Κοινωνιολογίας Βισέντε Ναβάρρο γράφει για όσα συμβαίνουν τα τελευταία χρόνια στην Ισπανία και για το φαινόμενο Ποδέμος που πριν έναν χρόνο δεν υπήρχε και τώρα διεκδικεί να είναι το πρώτο κόμμα στο ισπανικό κοινοβούλιο. Δημοσιεύουμε μια συζήτηση του οικονομολόγου Τομά Πικετί (συγγραφέα του βιβλίου *Το Κεφάλαιο στον 21^ο αιώνα*) με τον επικεφαλής των Ποδέμος, Πάμπλο Ιγλέσιας, με θέμα τις αλλαγές που πρέπει να γίνουν στην Ευρώπη.

Η άλλη περιοχή του πλανήτη που μας απασχολεί είναι το Κουρδιστάν, η Σονγκούλ Καραμπουλούι, μέλος του εκτελεστικού γραφείου του Κουρδικού Εθνικού Κογκρέσου και εκπρόσωπος των διεθνών σχέσεων, μας παραχώρησε συνέντευξη για τον ηρωικό αγώνα των Κούρδων στο Κομπάνι, αλλά και γενικότερα για το πού βρίσκεται το κουρδικό ζήτημα και ποιες νέες προκλήσεις έχει να αντιμετωπίσει. Ο Θανάσης Τζούμπας, που επισκέφτηκε πρόσφατα το Κομπάνι στα πλαίσια ανθρωπιστικής αποστολής, μας μεταφέρει την εμπειρία του από τις προσπάθειες αυτοκυβέρνησης των Κούρδων

στο Κουρδιστάν της Τουρκίας. Ο καθηγητής Οικονομικών, Κώστας Μελάς, γράφει για το πώς αντιμετώπισε την οικονομική κρίση η Ισλανδία.

Στις πολιτικές σελίδες του περιοδικού, ο Γιώργος Καραμπελιάς διατυπώνει τη στρατηγική που καλείται να διαμορφώσει ο δημοκρατικός πατριωτικός χώρος απέναντι στη νέα κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Ο Γιώργος Ρακκάς παρουσιάζει μια πρωτότυπη άποψη, ότι η τοπική αυτοδιοίκηση είναι ο χώρος που επιτρέπει να αρχίσει να δοκιμάζεται ένα σχέδιο αντιμετώπισης του μνημονίου, σε αντίθεση με την κεντρική πολιτική σκηνή που τα περιθώρια ελιγμών αποδεικνύονται πολύ στενά. Ο Βασίλης Στοϊλόπουλος γράφει για τον ευρωστρατό που θέλουν να δημιουργήσουν οι Γερμανοί και τι επιπτώσεις θα έχει αυτός για τη «γερμανική Ευρώπη».

Ο δημογράφος Χαράλαμπος Δάντης καταπάνεται με το δημογραφικό μέλλον της πατρίδας μας που είναι δυσοίωνο. Ο αρχιτέκτονας Ανδρέας Κυράνης προσπαθεί να ανοίξει δρόμους για ενδογενή παραγωγική ανασυγκρότηση με κύρια μέσα τον ιστορικό τεχνικό μας πολιτισμό και τη νέα γενιά του τόπου. Ο Δημήτρης Ξυδερός γράφει για τον Δημήτρη Πικιώνη, αυτόν τον πρωτομάστορα της λαϊκής μας παράδοσης. Ο Τάσος Χατζηναστασίου ασχολείται με την εκπαίδευση και τι φέρνει η κυβέρνηση της αριστεράς.

Διαβάστε και διαδώστε το Άρδην, το περιοδικό του δημοκρατικού πατριωτικού χώρου.

Στο Άρδην τ. 99 που κυκλοφορεί, ανοίγουμε τον φάκελο **Τσαμπήδες**. Ο καθηγητής Παιδαγωγικής στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, **Αθανάσιος Γκότοβος** σε μια αναλυτική μελέτη παρουσιάζει την εθνοική σύγκρουση που πραγματοποιήθηκε στη Θεσπρωτία κατά την περίοδο 1940-1944, αλλά και τις προεκτάσεις που θέλουν να δώσουν σήμερα κάποιοι στο θέμα.

Ασχολούμαστε με τις θυσίες της Ελλάδας στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο εξαιτίας της τριπλής Κατοχής που υπέστη η χώρα μας από Γερμανούς, Ιταλούς και Βούλγαρους. Η **έκθεση Δοξιάδη**, την οποία παρουσιάζουμε περιληπτικά, συντασσόταν κατά τη διάρκεια της Κατοχής και είναι η πιο αξιοπρόσεκτη προσπάθεια που είχε γίνει και αποτελεί σημαντικό υλικό για τη διεκδίκηση των γερμανικών επανορθώσεων.

Στο αφιέρωμα του περιοδικού κα-

Γίνετε ηλεκτρονικοί συνδρομητές της Ρήξης

Για τους φίλους/φίλες που διαμένουν στο εξωτερικό, ή για τους... ανυπόμονους που διαμένουν εντός της χώρας, υπάρχει η δυνατότητα αποστολής κάθε φύλλου της εφημερίδας *Ρήξη* σε ηλεκτρονική μορφή (pdf). Με μια απλή συνδρομή υποστήριξης (15€/χρόνο) και την ηλεκτρονική σας διεύθυνση, θα σας στέλνουμε την εφημερίδα *Ρήξη* σε ηλεκτρονική μορφή... πριν ακόμα κυκλοφορήσει στα περίπτερα. Την ίδια στιγμή, με την συμβολή σας βοηθάτε στην οικονομική επιβίωση της εφημερίδας. Μπορείτε να καταθέσετε τα 15€ στην τράπεζα, διαδικτυακά ή με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση: εφ. *Ρήξη*, Ξενοφώντος 4, 6ος όροφος, 10557, Αθήνα. Τα στοιχεία του λογαριασμού είναι: Λογαριασμός Τραπεζής: Εθνική Τράπεζα 116/768054-65, IBAN GR120110 1160 0000 1167 6805 465, BIC: ETHNGRAA, Δικαιούχος: Γιώργος Καραμπελιάς. Πείτε μας επίσης από ποιο τεύχος θέλετε να ενεργοποιηθεί η συνδρομή. Με το που καταθέσετε τα χρήματα, θα σας στείλουμε την εφημερίδα.

ΡΗΞΗ

Εκδηλώσεις

Αθήνα
06-18/04/2015 |
Παζάρι βιβλίου

Πασχαλινό παζάρι βιβλίου στον χώρο πολιτισμού και πολιτικής Ρήγας Βελεσπινλής (Ξενοφώντος 4, 6^{ος} όροφος) από τη **Μ. Δευτέρα 6 Απριλίου** έως το **Σάββατο 18 Απριλίου**. Στο παζάρι θα βρείτε βιβλία των Εναλλακτικών Εκδόσεων με **εκπτώσεις έως 50%** και μεταχειρισμένα και συλλεκτικά βιβλία σε πολύ χαμηλές τιμές. Καθημερινά από τις 10 το πρωί έως τις 8 το βράδυ, εκτός από τις αργίες.

Αθήνα
27/04/2015 |
Εκδήλωση

Συνεχίζεται ο κύκλος των «**Συναντήσεων Κορυφής**» στο βιβλιοπωλείο του **Ιανού** (Σταδίου 24). Ακολουθεί, τη **Δευτέρα, 27 Απριλίου**, στις 20.30, η «συνάντηση» του **Γιώργου Καραμπελιά** με τον συγγραφέα **Διονύση Χαριτόπουλο**. Θέμα τους θα είναι η σύγχρονη περιπέτεια του ελληνισμού, από τον Άρη Βελουχιώτη μέχρι τα χθαμαλά πεζούλια του σήμερα.

κυκλοφορούν από τις Εναλλακτικές Εκδόσεις

